ÎNCHISOAREA OGPU

SVEN HASSEL

BDP

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel



Integrala Sven Hassel

Volumul XIII

ÎNCHISOAREA OGPU

GPU-FÆNGSLET
1981

Pagină intenționat goală

Traducere: **MONICA NECULAU**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *604011a5-c223-4ef5-858f-14aa59576e40*
Data versiunii curente: *03-12-2023*



CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR



SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Dedicată prietenului meu,
poetul spaniol
Joaquin Buxo Montesinos

Singurul lucru de care se teme Führerul nostru e pacea, dar n-are de ce să se îngrijoreze, căci dușmanii noștri nici nu visează să facă pace cu el.

Porta, într-o discuție cu Micuțul,
în timpul unei treceri a Niprului,
în iulie 1942

Vesel a mai fost rîsul nostru acolo unde moartea devenise absurdă, iar viața și mai absurdă.

Wilfred Owen

Cursă cu obstacole către pușcărie

— După mine, potopul, explică preotul regimentului, holbîndu-se la Oberstul care-l privește împietrit din șaua calului. Mama m-a părăsit pe cînd eram doar un țînc, suspină el autocompătimindu-se.

— Ești beat, spune Oberstul și își lovește ușor cu cravașa cizmele de călărie.

— Eroare, o mare eroare, bătrîne camarad Oberst, sughite preotul, scoțînd un hohot prelung de rîs care răsună în dimineața calmă de pe străzi.

— Privește mai de aproape, bătrîne camarad Oberst, și vei vedea că sînt foarte treaz. Deși calul tău se face că nu observă cînd îi respir drept în față.

Sprijinindu-se de un stîlp, reușește dificila performanță de a se ridica în picioare și de a saluta.

— Domnule Oberst, n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sînt beat. Al dracului de beat.

Își dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori Tatăl Nostru și de cincisprezece ori Ave Maria, dar apoi pierde firul și zice:

— Dumnezeule, să trăiți! Îmi permiteți să vorbesc, domnule? Sînt preotul regimentului din Corpul Armatei a III-a, domnule!

Îmbrățișează gîtul calului și cere să fie arestat, pus în cătușe și dus la pușcărie.

— Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcut, vă rog, trimiteți-mă la pușcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniți cu mine, domnule Oberst, și veți vedea. E cea mai bună fasole din care-ați gustat vreodată.

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.

— Serviciu de escortă, pufnește el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi? De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacîmul ăla scîrbos, cu lanțuri la picioare și cătușe de care le atîrnă viața, ca și cum ar fi vreunul din ei atît de nebun să riște o evadare!

— Nu pricepi nimic, zîmbește Porta fericit. În HDV[1] scrie că prizonierii trebuie duși la pușcărie în cătușe, sub escortă. Armata nu glumește cu chestia asta. Auzi, să-i trimită cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!

— Închide botul, mîrîie Gregor arțăgos. Dacă începi iar cu una din poveștile tale, și dacă mai e și cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpușc!

— Poveștile mele nu sînt de disprețuit, protestează Porta. Poți să înveți din ele o grămadă de lucruri. Odată escortam niște prizonieri de la Altona la Fuhlsbüttel, și cînd am ajuns la Gänsemarkt, ne-am hotărît să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, *Oberfeldwebel* Schramm, a avut niște probleme cu ochii și a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luasem era numărul nouă și că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul șase, dar el ne-a zis să ne ținem gura, așa cum ai spus și tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau feste mai tot timpul.

„Cum vrei tu, Schramm", i-am zis, și am întors pe dos plăcuța cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la Landungsbrücke.

— Bine, ajunge, urlă Gregor răgușit. Știm cu toții cum se termină.

— Ba deloc, zîmbește Porta cu superioritate. Trei zile mai tîrziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbüttel, dar, înainte de asta, *Oberfeldwebel* Schramm a înnebunit și a trebuit să-l ducem la Giessen. Pînă la urmă, escorta a fost capturată de inamic și comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda *Feldwebelului* Schluckemeyer, care avea niște probleme cu urechile.

— Dacă ai de gînd să ne spui că și ăsta s-a țicnit, zbiară Gregor, sar la gîtul tău!

— O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. *Feldwebel* Schluckemeyer nu a înnebunit. S-a împușcat chiar înainte de-a ajunge la Fuhlsbüttel, și chestia asta ne-a dat nițel de furcă, fiindcă, vedeți voi, nu poți să bați pasul pînă la pușcărie și acolo să te prezinți la raport fără comandant de escortă.

Gregor își scoate P-38-ul din tocul de piele.

— Încă o vorbă și te fac ciur.

[1] *(germ.)* HDV—*Heersdienstvorschrift*: Regulamentul Serviciului Militar. *(n. trad.)*

— Cum vrei, oftează Porta, ridicînd nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învățăminte din vasta mea experiență. Eu sînt expertul în escorte, de ambele părți ale unei puști încărcate.

— Rahat! face Gregor, iritat, vîrîndu-și pistolul înapoi în toc.

Porta, care cunoaște Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar cînd traversăm Neuer Markt, unul din prizonieri, infanteristul *Gefreiter* Kain, ne atrage atenția că mărșăluim într-o direcție greșită.

— De unde dracu' știi tu asta? izbucnește Porta furios. Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?

— Baliverne! spune Kain îndîrjit. M-am născut în orașul ăsta și-l cunosc pe dinafară. De aici în jos se ajunge la Platz Alexander.

— Nu-mi spune tu mie ce și cum, rahat de pușcăriaș ce ești! Știu eu ce fac, zice Porta.

— Prizonierii vorbesc numai atunci cînd sînt întrebați, mugește Micuțul din coada formației.

— Dacă mergem spre pușcărie, țipă un *Wachtmeister* artilerist, atunci să știți că am luat-o în direcție greșită.

— Flecăreală, îi mustră Porta pe un ton superior. Ciripiți ca un stol de papagali limbuți dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns de atmosfera Crăciunului și eliberează-i pe sclavi din lanțuri. Îi aciuiesc eu la *Cîinele vagabond*, de cealaltă parte a lui Alex.

— Întotdeauna se întîmplă ceva la *Cîinele vagabond*, explică Porta cu un rînjet vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în fața stabilimentului. Miercurea trecută, un tip s-a repezit la unul și l-a împușcat în fund pentru că încercase s-o șteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate și băieții de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, și în fiecare noapte cineva zboară pe fereastră.

— Și voi, politicilor? întreabă interesat Micuțul, în timp ce-i scoate cătușele unui *Gefreiter* din Pionieri.

— Poți să spui și așa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparențele, pînă acum ar fi trebuit să fiu cel puțin ministru.

— Frontul Roșu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuțul rînjind ușor.

— Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la *Broscoi*. Copoii mișunau ca o ceată de gîște care au dat peste haleală, și a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decît un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiți ce sînt, l-au trimis la noi.

— Ai o singură șansă, explică Micuțul atotștiutor. Cînd ești tîrît în fața tribunalului, ridică dracului mîna și salută, pocnește-ți călcîiele și răcnește *Heil Hitler*!. Asta trebuie s-o faci de fiecare dată cînd răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou și poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci iar o tîmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăți de lemn, să dezlegi cuvinte încrucișate, sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urli din toți rărunchii: *Führer, befehl, wir folgen*[2]. Și-o ții așa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, își vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit și te vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi ești salvat! Stai acolo liniștit și aștepți pînă cînd Germania se va alege cu curul tăbăcit. Cînd o să se întîmple asta, te vor expedia și vor umple balamucul cu Adolf și ai lui. În noua Germanie ai putea avea șansa să ajungi pînă la urmă maior.

— Asta sună puțin a eschivare, nu? protestează *Wachtmeisterul* artilerist, pesimist, în timp ce caută loc în cîrciuma plină de fum și de duhoarea berii.

Barmanul, un tip mărunțel, cu o pălărie mare și neagră de jucător de popice, îl îmbrățișează pe Porta cu un zîmbet fericit. Primul rînd îl beau pe cheltuiala casei.

— E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rînd. Dacă e așa, nu vă neliniștiți. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întîmplă. Îl știu eu p-ăla care se ocupă cu așa ceva, și omul își cunoaște meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, și într-unul din cazuri era vorba de o tîrfă. I-a sucit capul bocind și susținînd că totul nu-i decît o greșeală. Așa și era.

— Nu cred că-s chiar atît de cruzi, intervine un *Feldwebel* de infanterie. Noi, germanii, sîntem un popor omenos.

— Asta să le-o spui băieților de la Germerscheim, răspunde Porta în bătaie de joc.

— Poate n-ai să mă crezi, zice *Feldwebelul*, dar eu sînt complet nevinovat.

[2] *(germ.) Führer*, poruncește, noi te urmăm! *(n. trad.)*

— Bineînțeles, încuviințează Porta încurajator. Cu toții sîntem nevinovați. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decît culpabil.

Se întinde pe deasupra mesei și continuă pe un ton confidențial:

— Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gänsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atît de prudent încît mergea pe stradă cu ochii închiși ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuția ar fi devenit suspectă, și-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar și pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi, s-a amestecat într-un marș al KDF-ului[3], unde toată lumea zbiera *Heil* Deutschland, *Heil Der Führer*! Cînd au ajuns pe Leipzigerstrasse și au înconjurat depoul, amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gänsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al *Führerului*. Iar cînd mulțimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Brücke, tipul s-a dezlănțuit cu totul, strigînd: „Moarte și gazare tuturor jidanilor și comuniștilor!” Era atît de pătruns, încît nici n-a realizat cum se prăbușește și cum îl zdrobește mulțimea aceea în mișcare.

Apoi s-au repezit cu toții la Cancelarie să-l vadă pe Adolf și, în timpul ăsta, un detașament *Schupo* aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig și din alți zece nevinovați ca și el. I-au dus la morgă, și poate că cineva i-a identificat.

— Războiul e cumplit, intervine *Feldwebelul* de infanterie, cu o expresie de amărăciune.

— Într-un fel sau altul, sînt omorîți tot soiul de oameni, nevinovați și vinovați deopotrivă.

— Da, da, continuă Porta entuziasmat, chiar fără probleme, cît timp e război. Unii sînt făcuți arșice pe front, alții își pierd căpățîna în Plötzensee. Mai devreme sau mai tîrziu, o pățim cu toții, așa încît urmașii noștri o să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului și că n-am stat ca niște găini ciupite de fund de vulpe. Războaiele mondiale trebuie să se sfîrșească în sînge și rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărțile de istorie. Doar nu-ți închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-l ia nimeni în seamă. Generalii și dictatorii cu adevărat dați dracului rămîn în memoria oamenilor.

[3] KDF—Organizația *Kraft durch Freude*. *(n. trad.)*

Ploaia începe să se transforme în burniță cînd prizonierii și escorta ies de la *Cîinele*. La căminul Hitlerjugendului de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborît. Dăm colțul și mărșăluim în jos pe Dircksenstrasse.

— Rahat, mîrîie Gregor, ștergîndu-și burnița de pe față. Sînt sătul pînă-n gît de războiul ăsta afurisit. Întotdeauna mărșăluiești și aștepți să-ți pice o bombă în deblă!

Printr-o ușă ridicată puțin față de nivelul străzii, un bărbat iese zburînd, se răsucește în aer ca o morișcă vie și se izbește de peretele casei de vizavi. Haina și pălăria îl urmează, zburînd și ele, iar după o pauză sosește și umbrela.

Porta rîde așteptînd urmarea.

— Domnilor, am ajuns! Acesta este *Broscoiul șchiop* și se pare că totu-i plin de viață pe-aici. Acum vă rog să fiți civilizați și să nu faceți gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent—cu pian și tobe—în care vin văduvele de război să-și găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

— Eu am mai fost aici, declară Micuțul, sticlindu-și ochii. E atîta muieret încît nu-ți vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te ușurezi. Trebuie să-ți golești vezica în altă parte.

— Și ce ne facem dacă apar copoii? întreabă Gregor nervos, în timp ce-și așază automatul pe un raft de sub tejghea.

— Nu-i nici o problemă, rîde Porta cu nepăsare. Și cei de la *Schupo* telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare de lemn, îl îmbrățișează entuziasmat pe Porta și-l întreabă încotro se duce.

— Escortez patru nenorociți la ștreang, zice Porta.

— Rahat, spune barmanul. Casa face cinste cu primul rînd. Bere și șnaps.

După primele patru rînduri de bere și șnaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

— Cînd Tommy va pune mîna pe el, îi vor lungi gîtul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

— Înainte de a-l da cu capul de pereți, va ține un discurs frumușel.

Micuțul rîde necontrolat și trosnește cu pumnul în masă, făcînd paharele să danseze.

Un *Schupo*, îmbrăcat pe jumătate în haine civile, rîde cu atîta poftă încît își înghite țigara.

Barmanul îl lovește în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ține întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă țigara care încă mai arde, spre uimirea tuturora.

Două femei îmbrăcate în negru, alb și roșu stau sub portretul lui Hitler și încep să cînte:

Odată am împușcat un caraliu
Acum, nevastă-sa are ce-i trebuie!...

Un grup de răniți stau în jurul unei mese lungi, mîngîind fetele pe picioare.

— *Sophia era beată criță...*, cîntă Porta cu o voce de bariton abțiguit.

Un ofițer medic, adormit pe jumătate lîngă sobă, deschide cu un aer conspirativ un ochi și se zgîiește în încăpere.

— Simulanți! Cu toții sînteți niște nenorociți de simulanți. Ce vă pasă vouă de *Vaterland*? tună el fremătînd. Vă aranjez eu pe toți! KF[4] cu toții, și marș pe front.

Cu un suspin adînc, se prăbușește moale de-a curmezișul mesei și adoarme din nou.

— E beat! Beat cui! spune barmanul, dînd din cap a dezaprobare. Îngaimă ceva despre o comisie care îi declară pe toți idioții ăia șchiopi KF și pentru asta li se dă cîte-o medalie. Săptămîna trecută, a fost declarat KF un nenorocit cu un singur picior pe care l-au trimis direct în prima linie cu piciorul de lemn la subsuoară, înainte să-l declare GVH și să-l expedieze înapoi la depozit. Individul e acum la Școala de subofițeri și speră ca, într-o bună zi, să ajungă iar la tîmpitul ăla de ofițer sanitar!

— Cinci mărci pentru zece minute și douăzeci și cinci pentru toată noaptea, propun damele îmbrăcate în roșu, alb și negru.

— Dar numai dacă ai prezervativ, amice, chicotește cea mai scundă dintre ele, făcînd un semn sugestiv pe sub poalele rochiei.

[4] *(germ.)* KAMPFSFÄHIG: apt combatant *(n. trad.)*

— Lasă, mai tîrziu, spune Porta îndepărtîndu-se. Mai întîi una în cinstea copiilor orfani.

— Nu, una în cinstea morții care apare după miezul nopții, sughite Micuțul, rîzînd prostește. Tocmai ne îndreptăm spre pîrnaie, cu patru candidați la ghilotină, le mărturisește el celor două doamne cu sentimente patriotice.

— Dar arată bine băiețașii ăștia, chicotește cea înaltă și slabă.

— Așa e, rînjește Micuțul. În curînd vor fi patru hoituri încîntătoare.

— Ce-au făcut? întreabă curios cineva de pe cealaltă parte a mesei.

— Nimic deosebit, zîmbește Porta. Tîrșelosul ăla de colo le-a tăiat beregata gemenilor săi nou-născuți. Pușcașul și-a omorît nevasta în bătaie, lovind-o cu o latură a tunului, iar individul ăla gras, care e măcelar pe strada civilă, a făcut carne pentru cîrnați din două tîrfe.

— Destul, urlă *Wachtmeisterul* indignat. Nici unul din noi nu e un criminal. sîntem deținuți politici, asta sîntem!

Deodată, toată lumea simte nevoia să mai ceară un rînd.

— În cinstea *Vaterlandului*, intonează Porta peste întreaga mulțime din care se desprinde mirosul tîrfelor și al berii.

— După noi, potopul! anunță agitat Micuțul, sorbind berea unui client adormit.

— Idioții de inamici ne sug și sîngele din vine, sughite Gregor, clătinîndu-se amenințător.

La masa cea lungă, răniții și prietenele lor încep să cînte:

Germanie, tărîm străvechi,
Stindardul tău însîngerat acum e sfîșiat.

— Ca slujitor al statului, nu pot asculta un asemenea cîntec, protestează un individ înalt și slab, îmbrăcat cu o haină neagră de piele.

Seamănă cu un vultur lovit de gripă.

— Atunci du-te într-un colț și bagă-ți degetele în urechi, îl sfătuiește Porta. N-o să te deranjeze ceea ce n-o să auzi.

— Haideți să ne continuăm drumul spre porcăria aia de pușcărie,

cere un *Wachtmeister* artilerist pe un ton nefericit. Tot ce se petrece aici e o nebunie! Ca prizonier militar, protestez cu vehemență.

— Cred că te gîdilă păduchii la ficat, mîrîie Micuțul. Ce ai tu de-a face cu asta? Acum nu mai ești soldat în serviciu. Fă-ți puțin de cap. E ultima șansă pe care o mai ai înainte de a ajunge în fața Curții Marțiale. După asta n-o să mai rîzi așa mult. De-abia atunci o să-ți dai seama că războaiele mondiale nu-s chiar distractive!

Gefreiterul infanterist e beat și dansează un tango unduitor cu o tîrfuliță patrioată. Ea îl susține cu putere pentru a-l ajuta să nu se prăbușească.

— Cunosc un tîmpit care o să sfîrșească cu debla retezată, îi mărturisește el, cu un rînjet de craniu.

— Cei buni mor întotdeauna primii, îl consolează ea, rîgîind sănătos.

— Un ticălos împuțit mi-a dat ieri un teanc de cartele pentru o noapte întreagă, spune fata, tristă.

— Altfel nu l-ai fi putut satisface, așa-i? intervine un *Feldwebel* cu un singur braț.

— Nu vă temeți c-ar putea să scape? întreabă un civil cu alură de copoi.

— N-ar îndrăzni, rînjește Porta. Ar fi împușcați pentru dezertare, pentru care oricum vor fi împușcați, ceea ce-i suficient și pentru cel mai dur individ din lume.

— Ești subofițer și trebuie să știi că e strict interzis să duci prizonierii într-un local public, nu?

Polițaiul îmbrăcat în haine civile se întoarce către Gregor.

— Mă refer la pagina 176 din Regulamentul pentru escortele militare. Prizonierul trebuie dus direct la închisoare și instalat singur în celulă. În nici un caz nu-i este permis să ia contact cu alte persoane. Dacă comunicarea cu acesta devine imperios necesară, atunci totul trebuie redus la minimum de cuvinte.

— Las-o moartă amice, bolborosește aiurit Micuțul. Prizonierii vor fi tratați ca niște nou-născuți. Nu trebuie contaminați prin contacte cu bețivii sau cu tîrfele! Dacă vreunul din ăștia le va vorbi prizonierilor, va fi încătușat și dus direct în fața tribunalului.

— Cincizeci dintr-o lovitură? șoptește un bărbat scund, cu înfățișare de șobolan. Al dracului de bun, zău, murmură el, și-l înghiontește conspirativ pe Porta. Eter și naftalină. Doar trei zile, și toată China se umple de ciuma neagră. Dacă ai fi ultimul soldat german în viață, nimeni n-ar da nici doi bani pe tine.

— E prea devreme, fiule, prea devreme, spune Porta fără urmă de interes. Eu sînt unul dintre puținii fericiți care încă se mai bucură de un război foarte avantajos.

La scurt timp, individul acela sinistru dispare în toaletă cu seringa lui pentru injecții subcutanate și cu patru infanteriști plictisiți de război. Cînd se întorc, debordează de optimism.

Zgomotul din cîrciumă crește treptat. Doi dintre prizonieri au adormit lîngă sobă, în cușca cîinelui.

Animalul nu se arată prea încîntat, mîrîie, își arată colții și îi înhață de picioare. Dar fără folos. Ca ultim gest, se hotărăște să-și ridice piciorul și îi împroașcă pe toată fața.

— Cîteva halbe cu apă pe zi sînt chiar binevenite, mormăie prin somn *Gefreiterul* de infanterie.

— Mestecă haleala de douăzeci și șapte de ori înainte s-o înghiți, scîncește genistul, muncindu-și fălcile asemenea unei vaci care rumegă într-un grajd călduț.

— Duceți-mă acasă la pușcărie, cere *Wachtmeisterul* cu severitate. E dreptul meu. Sînt un biet prizonier și am mai multe drepturi decît oricare alt soldat idiot din armată. Și voi, bandă de ticăloși, trebuie să nu mă lăsați să fug, dar să mă și feriți de orice pericol! E o chestiune foarte importantă, să știți! Arată acuzator spre cei doi prizonieri din cușca cîinelui. Judecătorii nu vor îngădui una ca asta! Prizonieri beți ca niște porci.

— Mi-e foame, anunță Porta cu o rîgîitură stridentă. Ce ziceți de niște „rahat pe lopată”, așa, ca să ne treacă junghiurile? Opt porții de „rahat pe lopată”, zbiară el spre bucătărie.

Îndată apar opt farfurii cu tocană aburindă. Începe să se profileze mizerabila lumină cenușie a dimineții de noiembrie și Gregor spune că ar fi cazul să-și reia misiunea și să încerce să găsească drumul către pușcărie.

— Poate că nici nu mai există! bolborosește genistul din cușca cîinelui.

— Crezi? întreabă *Gefreiterul* de infanterie, pe-a cărui față se citește o expresie plină de speranță.

Arată ca un om lihnit de foame care a dat peste un portofel burdușit cu bani.

— N-o să le placă dacă ajungem în toiul micului dejun, murmură întunecat Micuțul.

— Ai dreptate, admite Porta îngîndurat. Și mai ales faptul că băieții ăia din cușca cîinelui duhnesc a bere și a șnaps!

— Atunci, ce-i de făcut? sughite Gregor nehotărît, cu un aer destul de trist.

— O să bombardăm Anglia pînă-n temelii, declară un aviator beat, bătînd cu pumnul în masă. N-o să mai rămînă decît o gaură nenorocită în mare!

— Dumnezeu e cu noi! țipă Gregor și rîgîie cu damf de tocană. N-ar fi trebuit să avem niciodată forțele astea aeriene de doi bani!

— Exact ce-am spus și eu, strigă *Gefreiterul* de infanterie. Iepurași de cîmp și artileriști viteji care știu să ochească. Un duș de obuze peste ei și îi luăm pe sus!

— Da, am pierdut o grămadă de războaie în felul ăsta, oftează Porta, obosit. Infanteriștii s-au tîrît pînă-n iad. Cînd a venit ziua victoriei, se tociseră de tot. Toate tunurile alea strălucitoare Krupp erau atît de uzate încît ajunseseră să tragă în partea opusă, azvîrlindu-i pe tunari cît colo.

— Dacă nu veniți chiar acum, urlă Gregor nervos, umflîndu-se ca un curcan, eu vă las. Să fiu al naibii dacă nu vă las.

— Hau, hau! latră Micuțul. Ești un prusac scrîntit care n-are cui să dea ordine. Fii atent, Gregor. Tu ești escorta. Dacă faci pe nebunul și pleci singur, cum te mai poți numi escortă? Te vor trimite în fața Curții Marțiale. Poți conta pe asta. Comandant de escortă fără escortă—și fără prizonieri. Asta e o problemă foarte serioasă, într-adevăr!

— I-ar trage șuturi în cur pînă l-ar găsi damblaua. Ar fi nevoit să stea în cap și să se cace, confirmă Porta scărpinîndu-se în ureche. Oricine și-ar arunca privirea peste Regulamentul Armatei și-ar da seama că nu-i prea distractiv să fii numit în serviciul de escortă.

— Nenorocitele alea de regulamente înseamnă pentru armata germană exact ceea ce înseamnă Biblia pentru popi sau Coranul pentru musulmani, zbiară Micuțul cu solemnitate. Dacă Iov, fiul lui Moise, ar fi avut regulamente la care să se poată zgîi, n-ar fi fost niciodată atît de bătut în cap încît să traverseze Rinul ăla afurisit și să se plimbe prin jungla din Germania, ca pe urmă să se sufoce cu toții în *Sauerkraut*-ul[5] păgînilor! Micuțul își etalează ca de obicei binecunoscuta învălmășeală de istorie și religie.

— Domnilor, spuneți-mi, vă rog, unde mă aflu? întreabă deodată ofițerul medic. Se ridică cu evidentă dificultate, tremurîndu-i picioarele.

— Domnule doctor! Vă aflați printre prieteni! îl asigură Porta, pocnindu-și călcîiele. Dumneavoastră, domnule, vă aflați la *Broscoiul*.

— Camarade, împușcă-mă, pretinde ofițerul medic, cu o expresie foarte nemțească pe chip. Sînt un șobolan scîrbos. Împușcă-mă! repetă el în timp ce-și descheie tunica, dezgolindu-și pieptul.

— Dacă asta e ceea ce vreți, domnule! răspunde Porta ascultător, punîndu-și cu greutate patul puștii pe umăr. Se clatină periculos, cu arma îndreptată în toate direcțiile. Stai nemișcat, doctore, ca să te pot împușca, așa cum ai ordonat, rage el prin vacarm.

— Foc! ordonă Micuțul cu o voce profundă.

Un zgomot asurzitor spintecă aerul și tencuiala se desprinde din tavan. Glonțul ricoșează prin cameră, oprindu-se într-un butoi de bere ce-și revarsă tot conținutul.

— M-a omorît, sîngerez, se vaită ofițerul medic năpăstuit, în timp ce îl inundă berea. Plîngînd, se tîrăște sub o masă și, după ce se pocnește cu capul de o bîrnă transversală, descoperă că totuși nu e mort. După eforturi susținute, se ridică, stă drept în fața oglinzii și arată spre mutra lui.

— Aha, acolo ești, spune cu viclenie. Ai crezut că mă prostești, nu-i așa? Văd drept prin tine, doctore. Nu fă pe simulantul cu mine. Ești apt pentru serviciu, marș înapoi pe front! Pocnește-mă! ordonă el cu glas sever.

— Ordinul e îndeplinit, domnule! strigă Micuțul, trimițîndu-l pe ofițerul medic în zbor de-a lungul camerei, cu un șut bine direcționat.

— Rușii! țipă o femeie scundă ce pare a avea un exacerbat simț

[5] *(germ.)* Varză acră. *(n. trad.)*

patriotic, și sare în spinarea unui *Schupo* adormit. Îl mușcă cu sălbăticie de gît și-l trage de urechi cu ambele mîini.

Mecanicul de locomotivă, care zăcea de-a curmezișul mesei, sforăind ca o drujbă, se trezește brusc la auzul răgetelor celui din *Schupo*.

— *Zurücktreten*! *Zug fährt ab*![6] răcnește el, așezîndu-se într-o rînă pe un scaun cu care țopăie prin toată camera, șuierînd și imitînd o locomotivă cu aburi.

— Precis o să-l vîre la răcoare pe ticălosul ăsta, prorocește *Wachtmeisterul* în timp ce-l urmărește sobru pe mecanicul care șuieră și pufăie.

— Toți o s-o sfîrșim acolo, mai devreme sau mai tîrziu, răspunde Gregor mohorît.

— *Verweile Augenblick, du bist so schön*[7], recită Porta cu solemnitate din Goethe.

Mecanicul de locomotivă îl dă peste cap pe ofițerul medic. Acesta se tîrăște pe lîngă perete și apoi se ridică în fața Micuțului.

— Te-am găsit, fiule! Te-am găsit, bolborosește el pe un ton idiot. Ce mai face tata, fiule? E apt pentru serviciu?

— Nu chiar, răspunde Micuțul. I-au tăiat capul cretin la Fuhlsbüttel, în dimineața Anului Nou 1938!

— Căile Domnului sînt de nepătruns! suspină ofițerul medic, făcîndu-și cruce. Cui îi pasă dacă ai sau n-ai cap? Contează să fii apt pentru serviciu. Și-n fond, la ce-i trebuie cap unui soldat german? Încă din prima zi de cazarmă i se spune să înceteze de-a mai gîndi. Mai bine am lăsa judecata în seama cailor. De-aia le-a dat Dumnezeu un cap așa mare. Dar, totuși, ce fac eu la *Broscoiul*?

— Vă spun eu, domnule doctor, sughite Porta. Vă îmbătați criță și le explicați celor prezenți că sînt apți pentru serviciu!

— Imposibil! protestează doctorul, venindu-și în fire o clipă. Eu nu sînt de serviciu și, dacă nu sînt, nimeni nu poate fi declarat apt pentru serviciu! Trebuie să mă raportați. Cer să fiu dus în fața Curții Marțiale. Și acum mă voi prăbuși! țipă el, cu o voce pătrunzătoare, și cade fără vlagă peste tejghea. Pe tine te căutam! Mîine o să-ți scoatem plămînii. Oricum, persoanele inapte pentru serviciu n-au nevoie de plămîni, iar tu ești o ruină.

[6] *(germ.)* Dați-vă înapoi! Trenul pornește! *(n. trad.)*

[7] *(germ.)* O, clipă, stai, ești atît de frumoasă *(n. trad.)*

— Ridică-te, ticălos bețiv! zbiară barmanul, împingîndu-l în lături.

— Isuse și Marie! strigă Porta. Cît tupeu are nemernicul ăsta! Ce-i de făcut?

— Tăiați-i beregata, sugerează barmanul pe un ton mieros.

— Ajunge! urlă Gregor brusc, încheindu-și centura. Ridică-te, bețiv notoriu! În picioare! La prima încercare de evadare, vom trage.

Își armează P-38-ul cu zgomot. Se simte dintr-o dată vioi, și mai comandă o bere.

— Nu mă lăsați, băieți! se tînguie ofițerul medic, aruncînd o privire pe sub fustele doamnelor patrioate. Arestați-mă! Duceți-mă la spînzurătoare! Capul ăsta atîrnă prea greu ca să-l mai pot duce!

— Sună promițător, oftează barmanul întristat. Faceți-ne tuturora o favoare și luați-l cu voi!

— De ce nu? se învoiește Gregor. Puneți-l în cătușe alături de ceilalți nenorociți.

— Ce spui? protestează Porta. Nu poți face una ca asta. sîntem opt inși care escortăm patru prizonieri, exact cum scrie în Regulamentul Armatei. Dacă ai de gînd să-l iei cu tine pe idiotul ăsta, va trebui să găsești încă doi oameni pentru escortă. Altfel, o să te trezești în fața tribunalului pentru încălcarea regulamentului. Unde-am ajunge dacă oricine ar avea voie să adune de pe drum prizonieri în plus? Pînă să ne dăm seama ce se petrece, ne transformăm într-un soi de pelerinaj sau de cruciadă.

— Mă ofer gardă suplimentară, spune un *Jäger* cu mutră de țap, ud pînă la piele. Permisia mea s-a terminat acum două zile și, dacă le servesc un motiv plauzibil, aș mai putea depăși puțin timpul.

— Ai armă? întreabă Gregor prozaic.

— Ia te uită! rage *Jägerul* fericit, scoțînd o pușcă din spatele tejghelei. Am și muniție. Mă îndrept spre frontul din Caucaz.

— O să dureze ceva pînă acolo, încuviințează Porta. Mai avem nevoie de încă un om.

— Uite-l aici! bubuie o voce dinspre ușă, și își face apariția o siluetă de culoarea abanosului, în uniformă Panzer.

— Ei, a capitulat Africa? întreabă Porta uimit. De unde dracu’ ai mai apărut și tu?

Pe chipul tuciuriu se ivesc niște dinți albi.

— Sînt neamț. *Stabsgefreiter* Albert Mumbuto, 11 Panzer Abteilung. Tatăl meu a fost gornist la Statul Major din 2 Leibhusaren Regiment. A dat mîna cu Prințul și l-a văzut pe Kaiser. Acum sînt transferat la Regimentul 27 Panzer.

— Ăștia sîntem chiar noi, rînjește Porta bucuros. Îți urăm un călduros „bine-ai venit", negrule! Acum știm ce-i de făcut. Arestați-l pe doctor!

— Hai încoace, pui de tîrfă! urlă Micuțul, fixînd cătușele pe încheieturile doctorului într-o manieră cu adevărat americană. Ești arestat, meștere, așa că încetează să mă mai provoci de-acum înainte!

— Doamne Sfinte, Doamne Sfinte! intonează ofițerul medic, împreunîndu-și mîinile și ridicîndu-le spre cer în semn de rugăciune. Izbucnește într-un hohot de rîs. Hai să mergem, băieți. Acum sîntem cu toții apți pentru serviciu. Iar eu sînt un mare porc, admite el cu sinceritate de bețiv.

Cînd escorta cotește pe Gipsstrasse, începe să zbiere spre un cuplu care moțăie:

— Hei, voi ăia doi! Hei! Vreți să-l cunoașteți pe doctorul Alfred Hütten? A nu fi confundat cu vărul lui, doctorul Oskar Hütten, care e un veterinar bețiv și un fel de păgîn! Nu crede nici în *Führer*, nici în Sfînta Treime!

— Stăpînește-te, păduchiosule! mîrîie Gregor iritat. Dacă nu, o să te pomenești cu nasul făcut țăndări.

— Just! Just! domnule *Oberjäger*, zîmbește ofițerul medic fără vlagă, încolăcindu-se în jurul unui stîlp.

— Haideți să-l lăsăm în parc, propun eu după ce, într-un tîrziu, am reușit să-l desprindem de pe stîlp. Își ridicase piciorul în dreptul lui, ca un cîine. Un *Feldwebel* din *Luftwaffe* ne urmărește cu interes.

Ofițerul medic îl salută.

— În sfîrșit, iată-te! strigă el fericit. Anglia e ruinată? E spălată acum de Marea Germanie? Cei de la *Luftwaffe* sînt niște tipi de toată isprava, decretează el puțin mai tîrziu, ținîndu-și brațele întinse și imitînd un avion. *Reichsmarschallul* primește cele mai importante ordine ale Germaniei. Făcute special pentru el!

— Gușile nemțești umflate trebuie să primească și ordine nemțești neumflate, filozofează Porta.

— *Halt*! Unde-i duceți pe oamenii ăștia? vine o voce profundă din întuneric. Printr-o ușă mică din spatele bisericii Erlöser[8] apare un preot militar corpolent, cu boneta pusă invers.

— Răspunde, omule! Răspunde!

— Prizonieri, escortă, stai! comandă Gregor, cu o expresie nefericită pe față, de parcă ar regreta deja întîlnirea cu reprezentantul spiritual al serviciului. Părinte, escortăm cinci prizonieri de la cazarma Panzer la închisoarea garnizoanei.

— Ia te uită! spune preotul militar, încîntat. Deci, vă aflați în drum spre pușcărie, nu? Cred că o să vă însoțesc. Au mîncare bună la popota ofițerilor și, dacă nu mă înșel, azi e zi de fasole brună. Dacă-i place cuiva fasolea, să facă un pas înainte să-l împușc! Își clatină capul cu atîta forță încît îi zboară capela și se rostogolește de-a lungul străzii.

— E beat! spune Porta cu subînțeles.

În tentativa de a-și recupera capela, preotul se prăbușește de două ori. Cînd, în sfîrșit, reușește s-o înhațe, o pune de-a curmezișul.

— Asta pentru inducerea în eroare a adversarului, mărturisește el, cu un rînjet viclean. Urmați-mă! Conform ordinelor *Führerului*, vom pune mîna pe *Fecioara trandafirie*, și acolo le vin eu de hac. Mi se pare că te-am mai văzut undeva, nu? i se adresează lui Porta.

— Sfinția voastră, să trăiți! Acum cîtva timp am fost ajutorul preotului militar de la Divizia 7 Infanterie din München. Am fost transferat, domnule, din cauză că nu eram suficient de credincios!

— Asta înseamnă că nu crezi în Dumnezeu! bolborosește preotul, ținînd în brațe un stîlp.

— Ba cred, dar numai cînd mi-e frică de ceva! admite Porta. De exemplu, atunci cînd dușmanii Germaniei aruncă cu obuze în mine! Părinte, domnule, în condiții normale eu nu pot să fac deosebirea dintre om, porumbel, sfînt roman și o pisică finlandeză înaripată. Zău că nu pot, domnule!

— Nu, nici eu, murmură preotul, sărutînd înfierbîntat stîlpul. Toți îl uităm pe Dumnezeu cînd lucrurile merg bine. Că veni vorba, ești c-c-catolic sau p-protestant?

[8] *(germ.)* Biserica Mîntuirii *(n. trad.)*

— Păi, părinte, domnule, s-ar putea spune că sînt cîte puțin din fiecare. Adică sînt ceea ce-mi priește pe moment, recunoaște Porta cu prudență.

— Îmi place! Chiar îmi place! rîde preotul regimentului, punînd mîna pe umărul lui Porta în semn de prietenie. Tocmai am fost la episcop. Vaticanul se interesează de mine. Se va întîmpla un lucru neobișnuit. S-ar putea să pot face ceva pentru tine, *Obergefreiter*. Te voi transfera la se-serviciul mi-militar re-religios. Ar fi mare păcat ca un om ca tine să se piardă pe altarul nenorocit al *Vaterlandului*.

— Sînt de acord, șoptește Porta, făcînd rapid semnul crucii.

— Hai, ce mai stai! zice preotul, repezindu-se la un inamic imaginar. La dreapta, stînga-mprejur, înainte marș! Cunoașteți drumul! La *Fecioara* din Bergstrasse.

— Sfetnicii religioși care vorbesc despre prietenie nu sînt demni de încredere, spune Albert îmbufnat, pe cînd se îndepărtează de preot.

În timp ce mărșăluim pe lîngă gardul viu din Stadt Park, un *Halt* răsunător bubuie în dimineața liniștită. De după gard apare bustul unui *Oberst*, în manta și cu bonetă pe cap. Terorizat, Gregor aproape că-și scapă automatul. Liniștea nopții e întreruptă de zgomote stranii, care seamănă cu icnetele pasagerilor de pe un vas, după ce au fost loviți cu toții de rău de mare. Vin dinspre preot, care se descotorosește de tot ce-a consumat la popota Regimentului 5 Panzer. Și nu e puțin.

Gardul se termină și se profilează, ca un T-34, un *Oberst* călare pe un cal brun. Calul pufnește în dreptul lui Porta, închizînd un ochi, ca și cum ar spune: „Fii atent la ce va urma!"

— Ce dracu-i aici, cocină de porci? zbiară *Oberstul* furios, lovindu-și cizmele de călărie cu cravașa.

Gregor se împiedică și salută pocnindu-și călcîiele.

— Domnule *Oberst*! Permiteți să raportez, domnule! Cinci prizonieri și o escortă în drum spre pușcărie, domnule! Toți încătușați, așa cum scrie în Regulament, domnule!

— Deci ne întîlnim din nou, domnule *Oberst*! urlă preotul fericit, împingîndu-l la o parte pe Gregor, ca pe un gunoi. Ce mai face soția dumneavoastră, domnule, încă mă mai iubește? Sper s-o văd în curînd la spovedanie, domnule!

Rîsul său zgomotos răsună pe întreaga stradă.

— Ești beat, omule! mîrîie înfundat *Oberstul*.

— Prostii. Insultați distincția mea spirituală. Se repede la *Oberst*, folosind cravașa ca pe o sabie. Vezi cum te porți! O să te tai ca pe un *Sauerkraut*, să știi. Să nu crezi că mi-e frică de o caricatură de *Oberst* numai fiindcă stă cocoțat pe o mîrțoagă! Sînteți amîndoi niște pocitanii!

— Puneți-l în lanțuri, ordonă *Oberstul* cu o voce tunătoare. Micuțul se repede la preot, ca un urs polar înfometat, și-l trîntește la pămînt. Zăpada murdară împroașcă cizmele bine lustruite ale *Oberstului*.

Calul nechează și se ridică în două picioare în semn de protest. *Oberstul* alunecă într-o parte, dar se salvează prinzîndu-se de gîtul calului. Calul se cabrează din nou, dar de data asta *Oberstul* se dezechilibrează și cade, cu un plescăit, direct în mocirla lîngă care se află Micuțul și preotul.

— Bun venit la noi acasă, chicotește preotul și salută. Tremurînd de emoție, Gregor îl ajută pe *Oberst* să se ridice.

Nimeni nu bagă de seamă că Porta îi dă calului o palmă peste crupă, și animalul o ia la galop prin parc, sărind gardul.

— Permiteți să raportez, domnule! Calul a dezertat, să trăiți! zbiară Porta, pocnind de două ori din călcîie.

— Prindeți-l! ordonă scurt *Oberstul*.

Escorta și prizonierii se împrăștie cu toții în întuneric căutînd calul care dă un ocol și se întoarce la *Oberst*. E cît pe ce să-l lovească damblaua. Cînd își pune boneta, își dă seama că e plină de noroi.

Micuțul stă în fața lui, cu mîna la bonetă, gata să raporteze. Apucă să spună doar *Herr Oberst*, dar e întrerupt de un răget de furie.

Abia după ce se aruncă în șaua calului, *Oberstul* pare ceva mai detașat. Se apleacă în față peste gîtul calului și-l privește fioros pe preot, care a rămas în noroi și vorbește singur.

— Puneți-l în lanțuri! țipă *Oberstul*. A atacat un ofițer prusac! Puneți-l în lanțuri! repetă el, arzînd de dorința răzbunării.

— *Herr Oberst*, să trăiți! Permiteți să raportez, domnule! Nu mai avem lanțuri, să trăiți! trîmbițează Micuțul.

— Atunci legați-l! tună *Oberstul*. Și șterge-ți expresia asta tîmpă de pe față, omule! Tu, *Obergefreiter*! Tu! urlă el la Micuțul.

— Permiteți să raportez, domnule! M-am născut cu ea, să trăiți! Psihopații Armatei m-au declarat țicnit, domnule, în 1938, din ordinul domnului general de cavalerie Knochenhauer, căruia i-am fost ordonanță! Permiteți să raportez, domnule, era comandantul Corpului 10 Armată, Hamburg, să trăiți!

— Îl cunosc foarte bine pe generalul Knochenhauer, strigă *Oberstul*, mîngîind calul pe grumaz, ca și cum el însuși ar fi fost generalul. Trebuie că erai un soldat ticălos dacă n-ai mai rămas la generalul Knochenhauer!

— Permiteți să raportez, domnule! Domnul general și cu mine am avut niște probleme, să trăiți! zîmbește supus Micuțul.

— Totuși, ce fel de om ești tu? mîrîie *Oberstul*, înclinîndu-se și mai mult peste gîtul calului, pentru a-l privi pe Micuțul mai de aproape.

— German, domnule! Sînt german! Asta sînt, domnule! rage Micuțul, și izbește cu furie pușca de caldarîm, provocînd o ploaie de scîntei.

— O să mai auzi de mine, îl amenință *Oberstul*, cu o ură nereținută. Își strunește calul și se afundă în parc.

— Ce naiba ne facem acum? întreabă Gregor, uitîndu-se cu îngrijorare după *Oberst*, care se pierde în ploaie.

— Acum s-ar putea spune că ai probleme, admite Porta sumbru. Un *Oberst* de la caralii ți-a ordonat să-l arestezi pe preot și să-l alături celorlalți prizonieri. Trebuia să protestezi. Acum ești în pom. Nu poți să-l iei cu tine, fiindcă ai mai avea nevoie de încă doi oameni pentru escortă și ai încălca Regulamentul Armatei. O să-ți pierzi gradele și dacă scapi fără doi ani la Germersheim, poți să te consideri norocos. Un *Oberst* ți-a dat ordin să-l arestezi pe preot. Dacă n-o faci, se cheamă că refuzi să-l execuți. Asta te-ar putea costa capul, fiule!

— Și-atunci, ce dracu' ar trebui să fac? se tînguie Gregor cu tristețe. Blestemă ziua în care a fost numit subofițer și a fost ales comandant de escortă. Ajutați-mă să ies din treaba asta, continuă el.

— Bine, dar numai acum, zîmbește larg Porta, deși nu-mi place prea mult să mă amestec în deciziile unui subofițer.

— Lasă flecăreala! izbucnește Gregor, plin de speranță. Spune-mi ce să fac.

— Pînă să se ivească *Oberstul* călare, preotul regimentului ți-a dat un ordin. Ți-a zis să luăm *Fecioara trandafirie* din Bergstrasse. Preotul e ofițer de Stat Major, echivalent în grad cu un maior, iar nesupunerea la ordinul lui te-ar putea costa mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac în cazul ăsta? întreabă Gregor aproape plîngînd, simțind că-i fuge pămîntul de sub picioare. Un prizonier nu-i poate ordona comandantului de escortă, mai ales să intre într-o crîșmă.

— Cred c-ai avut multe probleme cînd te-ai născut! reflectează Porta. Nu pricepi? Încă nu l-ai întîlnit pe *Oberst*, cu calul lui cu tot.

— M-am prins! răspunde Gregor, și ochii îi sticlesc ca și cum ar întrevedea o scăpare. Ne ducem direct la *Fecioara trandafirie* cu preotul și ne mai trăscănim puțin. Apoi plecăm și îndeplinim ordinul *Oberstului*, adică îl arestăm pe popă. Cît timp stăm la *Fecioara*, mai facem rost de cîțiva inși pentru escortă.

— Spui tot timpul „noi", remarcă Porta cu mirare. Tu ești tipul care trebuie sa îndeplinească ordinele. Tu duci marmita, nu noi! Tu ești șeful!

— Slavă Domnului că nu sînt subofițer, oftează Albert, dezvelindu-și dinții albi. E foarte periculos!

— Ești apt pentru serviciu, zbiară ofițerul medic prin întuneric, zornăindu-și amenințător cătușele.

— Ține-ți gura, cretinule! bufnește Micuțul, și-l izbește în ceafă cu patul puștii.

— Prizonieri și escortă, marș forțat! comandă Gregor cu o voce care trădează faptul că nu-i mai pasă de ceea ce se va întîmpla.

Preotul regimentului conduce coloana, ținîndu-și cravașa pe umăr ca pe o sabie. Din cînd în cînd se oprește din mărșăluit pentru a face cîțiva pași de dans. De cîte ori trece pe lîngă un civil, își scoate capela de pe cap cu un gest de curtoazie.

— E vulgar să bei băuturi spirtoase, declară ofițerul medic cu un rînjet drăcesc. Să nu crezi că poți fenta prima linie a frontului, spune el întorcîndu-se către *Wachtmeisterul* de artilerie. Chiar dacă ficatul tău burdușit se mărește și stă să crape, tot o să te declar apt pentru serviciu! Îi dă negrului un ghiont în spate. Vrei să-l cunoști mai bine

pe doctorul Alfred Hütten? Ai ocazia acum. Aș putea să te trimit la o dezalcoolizare care te-ar transforma într-un german alb ca zăpada. *Reichsführerul* SS a hotărît că toată lumea trebuie să devină ariană. Cei care au nasul coroiat trebuie să și-l îndrepte. Oricum, *Herr* Schwartz, tu cum ai făcut rost de culoarea asta?!

— Hai, vraciule, termină, mîrîie Albert, trăgîndu-i un pumn ofițerului medic, care reușește totuși să se ferească.

— Flăcăule, oricum ai fi, negru sau alb, tot o să te întorci pe front!

— Trăiți toți după voia Domnului și veți ajunge în Rai, intonează preotul, rotindu-și cravașa în jurul capului.

— Preoții sînt exact ca picioarele femeilor, rînjește Porta. Îți promit neîncetat ceva mai bun cu cît vei ajunge mai sus!

— Ucideți-mă, cere preotul cu o expresie sacră pe chip. Așezați-mi capul într-un par, lîngă biserica garnizoanei. Întotdeauna mi-am dorit să devin martir. Cade în genunchi în fața unui indicator de oprire a tramvaielor și-l mîngîie tandru. Ne vom revedea, dragul meu Copernic! Vocea sa baritonală răsună în întreaga piață.

— Ăsta gîndește cu curul, murmură Gregor resemnat. Emil Afurisitul va scoate un pluton întreg de martiri din el cînd l-o prinde în pușcărie.

Deodată, ofițerul medic își încolăcește brațele în jurul Micuțului și începe să-l lingă pe față ca un cîine emoționat.

— Credeam că ai murit, camarade. Te prefaci al dracului de bine, da' te-am dibuit. Tu ești tipul care o punea cu cadavrele din capela de la Klagenfurt. Scoate-ți pălăria cînd vorbești cu un academician, bolborosește el, azvîrlind pe jos casca Micuțului.

— Ia-ți labele împuțite de pe casca mea! rage Micuțul furios, ridicîndu-și casca.

Pălăria mea are trei dungi,
Trei dungi are pălăria mea...,

cîntă fericit ofițerul medic, încercînd să facă niște pași de charleston. Picioarele i se împleticesc și se prăbușește.

— *Alea jacta est*, anunță preotul cu voce tare, pe cînd pătrunde în fruntea escortei la *Fecioara trandafirie*.

— Nu se poate, murmură barmanul, scăpînd din mînă două căni pline. Iarăși nenorocitu-ăla de popă!

Asemenea unei haite de lupi înfometați care pornesc la atac, preotul se năpustește asupra unui porc afumat, cu garnitură de *Sauerkraut* și găluște. Nu folosește cuțit și furculiță, ci pur și simplu lopătează mîncarea cu ambele mîini.

Barmanul se ia cu mîinile de cap.

— Doamne, ajută-ne, că ăsta halește tot. Aici era o porție pentru șase inși. Ce le mai dau acum pușcăriașilor?

— Spune-le să-l înfulece pe popă, sugerează Porta practic. Ne descurcăm noi și fără el!

— E îngrozitor tipul ăsta, geme barmanul. Cele șapte plăgi ale Egiptului sînt contopite într-una singură! Nu există vreo popotă de ofițeri din zona militară Brandenburg care să nu se teamă de o vizită de-a lui. Se spune că odată a cinat cu *Reichsmarschallul* și, pînă să-și termine oaspeții aperitivele, el a înfulecat tot ce era pe masă, inclusiv florile alea tîmpite pentru decor. Altă dată i-a stricat trenulețul electric lui *Herr* Göring, după ce l-a umplut cu carne de porc. La celălalt capăt al liniei erau trei bucătari, care tăiau purcei de lapte, îi puneau pe frigare, bucată cu bucată, și-i încărcau în vagoane. Cînd trenul a pornit, tipul a golit vagoanele. După ce a terminat, trenul era atît de unsuros, încît le-a luat trei săptămîni specialiștilor să-l pună din nou la punct. Se mai spune că tot din cauza lui, indirect, *Luftwaffe* a pierdut Bătălia Angliei.

— Minunată mîncare, spune preotul, bătîndu-i pe barman pe umăr cu un gest amical.

— Mă bucur că ți-a plăcut, răspunde acesta acru.

— Poate i-ar mai fi trebuit niște găluște, dar nu mă plîng. Carnea de porc a fost bună. Pariez că ai afumat-o acasă. Ești un șmecher, dragă barmane. Știu totul despre afaceri din astea. În curtea din dos ții în mod ilegal niște porci, nu-i așa? Cînd mai tai vreunul? Aș vrea să trec și eu pe aici. După asta, fac cinste cu un rînd de bere și șnaps cu alune. Chelner, trece totul pe nota de plată, ca de obicei.

— Bețivanul ăsta lunatic mă dă gata, șoptește barmanul dezolat.

— Atunci de ce nu-l arunci în stradă? întreabă Porta. O cizmă bine plasată în fundul lui sfînt, și zboară imediat afară.

— Nu se poate, suspină barmanul din rărunchi. L-ați auzit doar. Știe despre porcii ascunși, și singura șansă ar fi să-i trimită cretinii ăia de englezi o bombă în cap. Spune încontinuu că de mîine va începe o viață nouă și-și va plăti toate datoriile, dar e un mincinos.

— Da, da. Toți avem necazurile noastre, spune Porta. Am cunoscut un șef de gară, *Herr* Leo Birnbaum, care ținea gara principală din Bamberg. Un individ amabil, înțelegător, dar cu o mare slăbiciune pentru pahar. Bea gin olandez cu bere și cîteodată bere cu șnaps Bummerlunder. În ajun de Anul Nou, se hotăra ca de la 1 ianuarie să fie un bun cetățean, și mai ales treaz. Se trezea după petrecere întotdeauna pe trei ianuarie, așa că era deja prea tîrziu și trebuia să aștepte următorul 1 ianuarie. Cînd Căile Ferate Germane aveau probleme, păreau a fi inventate ca să se poată distra el. „Plauen, nod de cale ferată!" striga el uneori cînd trenul ajungea în gara lui. Cînd călătorii se îmbulzeau, încercînd să coboare, zbiera la ei și-i întreba încotro au pornit-o și dacă nu știu să citească. Pe indicatoare scria Bamberg, nu? Ar fi putut să scape pînă și de o acuzație de crimă, pentru că socrul lui fusese frizerul *Führerului* pînă în 1933, iar acum era *Gauleiter* local.

Dar toate astea au durat pînă-ntr-o zi, cînd nici chiar *Gauleiterul* frizer nu l-a mai putut salva. S-a întîmplat la scurt timp după ce a început să mănînce heringi sărați. Îi spusese cineva că ajută la trezirea din mahmureală. În ziua de 21 februarie, cu puțin înainte de ora unsprezece, cred, toate au început să meargă pe dos. Șeful de gară Birnbaum stătea pe peronul cinci, cu un steag verde în mîna stîngă și cu unul roșu în dreapta, mestecînd un hering sărat, cînd văzu cu surprindere că trenul de marfă 109 vine la peronul trei, în loc de peronul cinci. A fluturat cu gesturi ample ambele steaguri: „109, 109! Ce căutați la peronul ăla?"

Trenul își vedea însă de drum. S-a repezit peste șine, fluturînd în continuare steagurile. Pe peronul trei, a călcat pe o pălărie veche și slinoasă, pierdută de cineva, și a alunecat chiar între două vagoane cu petrol, aparținînd Regimentului Panzer 35, Bamberg. Frînarul din ultimul vagon a încercat să-l înșface. Asta a fost o greșeală! *Herr* Birnbaum s-a apucat de brațul frînarului, trăgîndu-l și pe el sub vagoanele-cisternă. Roțile din față i-au tăiat foarte elegant capul șefului de gară Birnbaum,

în timp ce roțile din spate i-au tăiat capul tot atît de elegant frînarului Schultze. Mai neplăcut a fost pentru al doilea, care a avut necazuri la slujbă și nu a devenit niciodată salariat permanent.

A fost un sfîrșit scîrbos. Rareori un accident vine singur. Doamna Amanda Grimm, o femeie de serviciu, stătea pe peronul doi, sprijinindu-și bărbia ei germană în coada măturii și întrebîndu-se unde au dispărut cei doi funcționari. După ce a trecut trenul de marfă, privea plictisită spre șine, cînd a văzut capul șefului de gară Birnbaum făcîndu-i cu ochiul. A scos un răget nemțesc de groază.

„Șeful de gară și-a pierdut capul”, urlă ea și se repezi în biroul telegrafistului. Acesta, crezînd-o beată, i-a tras cîteva palme peste față, gest pentru care l-a raportat mai tîrziu. În tot cazul, ea era un angajai civil și, în momentul respectiv, se afla la datorie, ceea ce putea fi demonstrat prin prezența măturii din mîna ei. Dar nu s-a terminat totul aici. Raportul a fost trimis la *Kripo* și un funcționar cretin a scris pe dosar „omucidere”, fiindcă un alt conțopist tembel notase cu creion roșu: „Cazul nr. 2988–41—Decapitarea șefului de gară”. Pînă la urmă, dosarul a ajuns în biroul unui detectiv mai rezonabil care aștepta pensionarea și nu mai era interesat de vreo avansare sau de rahaturi d-astea. Totuși, povestea nu s-a încheiat nici aici. În aceeași noapte, RAF[9] a bombardat Bambergul. Bineînțeles că intenționau să ciuruiască Münchenul. Și-au dat seama de chestia asta mai tîrziu, cînd unul dintre ei a făcut o aterizare forțată. Individul de la *Kripo* care avea de soluționat cazul a fost lichidat în timpul raidului aerian, în vreme ce se relaxa la *Gîsca strîmbă*.

Cazul a fost dat apoi unui alt *Kripo*. Un tînăr cu o minte de funcționar german adevărat. Își începea fiecare cercetare cu un hohot de rîs atotștiutor, explicîndu-le martorilor că declarațiile mincinoase nu vor face decît să le îngreuneze situația, după care, în final, tot vor spune adevărul.

S-a lins efectiv pe bot cînd a văzut scris: „Decapitarea șefului de gară”. În sfîrșit, iată ce așteptase! Marele caz care i-ar fi putut aduce avansarea în funcția de inspector RSHA[10]. Și-a tras borul pălăriei pe ochi, a îmbrăcat haina de piele și s-a pus pe treabă.

[9] *(engl.)* RAF—*Royal Air Force*: Aviația Regală Britanică. *(n. trad.)*

[10] *(germ.)* RSHA—*Reichssicherheitshauptamt*: Cartierul General al

„Mărturisește, a mîrîit el către doamna Amanda Grimm, femeia de serviciu. O să regreți dacă minți!”

A fost interogată de atîtea ori, încît în final a luat-o razna și a ajuns să creadă că ea însăși l-a împins sub tren pe șeful de gară. A semnat cîte o declarație în cele opt locuri necesare. Nu mărturisea însă că l-a omorît pe frînar.

„Nici măcar nu l-am cunoscut”, se apăra ea.

„Nu trebuie să cunoști oamenii ca să-i omori, i-a explicat tînărul *Kripo*, pe un ton prietenos. Soldații fac chestii din astea în fiecare zi!”

N-ar fi trebuit să spună niciodată așa ceva. Tocmai atunci sosiseră trei inși, cu pălării pe ochi, să-l interogheze pe telegrafistul gării în legătură cu alt caz. Femeia de serviciu li s-a plîns că tipul de la *Kripo* i-a făcut criminali pe soldații germani. Au tăbărît toți trei pe tînărul detectiv și aproape că l-au sfîșiat în bucăți. De aici a început o altă serie de nenorociri. Telegrafistul își ținea mîna pe comutator, gata să oprească expresul de Eger și să dea cale liberă trenului de la München, dar preocupările tipilor cu pălării l-au iritat și a avut o scăpare. Expresul de Eger și-a continuat mersul cu viteza maximă. Trenul de München n-a luat-o pe linia care trebuia și telegrafistul a-nceput să zbiere. Ăia cu pălăriile erau atît de preocupați să-și cotonogească colegul care insultase onoarea marelui soldat german, încît nici măcar n-au remarcat urletele. De fapt, erau obișnuiți cu așa ceva. N-au observat nici cînd telegrafistul a înghițit banda de telegraf ca să înlăture orice dovadă.

„O să se întîmple chiar acum!” a prorocit el, uitîndu-se pe fereastră cu interes.

Expresul 044376–2, tras de două locomotive, dintre care una mergea invers, venea duduind din depărtare. Se apropia de gară învăluit într-un nor de fum. Din vagonul de poștă au zburat două baloturi cu *Völkischer Beobachter*, ce conțineau ultimele vești despre „întărirea frontului” și „retragerea strategică”.

Telegrafistul a închis ochii, a căscat gura, așteptînd ciocnirea celor două trenuri în plină viteză. Izbitura s-a produs la borna douăzeci și doi.

Siguranței Reichului. *(n. trad.)*

Expresul de Eger părea să-și croiască drum prin rapidul de München cu niște sunete nemaiauzite. În stil tipic nemțesc, totul a devenit extrem de complicat.

Ăia cu pălăriile au uitat complet pentru ce veniseră. S-au făcut repede nevăzuți, dar nu le-a folosit la nimic. Au fost descoperiți, învinuiți și ei de producerea accidentului, dar cu puțin noroc n-au fost acuzați de sabotaj. Altfel, i-ar fi spînzurat de două ori. Așa, s-au ales cu gîturile lungite numai o dată. Telegrafistul n-a vrut să facă cunoștință mai îndeaproape cu justiția germană. A sărit în aer cu gară cu tot, folosind explozibilul depozitat acolo pentru a distruge totul înainte de sosirea inamicului. Femeia de serviciu gradul doi a făcut și ea în așa fel încît să scape de mîna legii. S-a ascuns într-un dulap în care telegrafistul își ținea marfa de contrabandă. Cînd a dinamitat gara, a zburat cu tot cu dulap.

— Arăți ciudat, barmane. Doar nu ți-o fi rău? întreabă Porta serviabil. Sau poate n-ai fost în stare să mă urmărești cu atenție? De fapt, încercam să-ți spun că prea mult alcool strică. Știu un tip care ținea un birt. Se numea Oskar Schieben și era copil găsit. L-au găsit pe pragul unei uși din Schiebenstrasse și l-au botezat după numele străzii. Deci, tatăl a făcut rost de un băiețel adorabil, pe care l-a crescut cu ajutorul unei tinere chinezoaice. În fiecare seară îi dădea copilului un pahar de Bummerlunder ca să adoarmă. Cînd puștiul a făcut doi ani, timp în care n-a fost niciodată cu adevărat treaz, a fugit de-acasă. Ei bine, a hoinărit ce-a hoinărit, după care s-a așezat pe trotuarul de lîngă Tiergarten, exact în dreptul chioșcului de cîrnați. N-a priceput nimeni cum a putut un copil să ajungă atît de departe. Probabil pentru că avea sînge de chinez în vine, spuneau unii. Oricum, după cîteva ore, oamenii l-au observat și, bineînțeles, s-a ivit și cineva de la *Schupo*.

„Ce-i cu tine aici, micuțule?" l-a întrebat copoiul cu un glas prietenos, dar cam fals.

„Pu-pu", a răspuns băiatul, repetînd replica.

Și-n orice caz, asta era tot ce știa să zică.

Copoiul s-a înfierbîntat.

„Vorbește germana, sau te arestez!"

„Pu-pu", făcea băiatul, care, după asta, bineînțeles că a fost arestat.

L-au dus la Alex, l-au judecat și, în final, a ajuns într-o celulă. S-ar fi putut întîmpla chiar să-l și uite acolo, pentru că n-au avut cum să-i facă fișă de intrare. Vă dați seama că nu puteau să scrie numele „Pu-pu” pe un document important al poliției germane. Dar, neprimind obișnuita porție de Bummerlunder, puștiul a început să orăcăie. *Stabswachtmeisterul* Schlade, un adevărat neamț, a deschis ușa celulei și s-a zgîit îndelung la el.

„N-ai citit regulamentul închisorii? E interzis să cînți și să vorbești cu voce tare! Strict interzis!”

Copilului nici că-i păsa. El voia Bummerlunder. Au trimis după psihiatrul închisorii și treaba a început să se pună în mișcare...

— Ce s-a întîmplat, chelner? Se pare că mai ai puțin și te sufoci! spune Porta compătimitor, luîndu-și singur un pahar cu bere.

— Nu, nu mai vreau să aud nici un cuvînt în plus! Nici despre poliție, nici despre altceva, bîlbîie barmanul, punîndu-și mîinile la urechi. Nu mai pot să suport... Simt c-o iau razna!

— Razna sau nerazna, ești apt pentru serviciu. Contează pe chestia asta, ticălos nenorocit! proclamă ofițerul medic cu voce tare.

Peste puțin timp îl întreabă pe preotul regimentului dacă vrea să aibă de-a face cu el.

— Domnule, ești beat, spune preotul.

— Eroare! Tu ești beat, părinte. Dar nu-ți folosește la nimic. Să știi că tot ești apt pentru serviciu. Cară-te pe front să fii împușcat! Ar putea un cîine să ajungă în rai? întreabă el după o pauză scurtă, cu o privire ciudată.

— Cererea trebuie făcută la episcopul din Münster. Va fi privită cu seriozitate, răspunde preotul. Va beneficia și de recomandările mele. Nu uita de ștampile!

— La dracu’, nu pot să mai suport tot rahatul ăsta! țipă Gregor. Devine exagerat de zelos: Prizonieri, escortă! În formație, adunătură de neisprăviți! Prizonierii la mijloc! Dacă deschide vreunul gura, îi sparg fața! Distracția s-a terminat! Sîntem din nou soldați!

În vreme ce plecăm de la *Fecioara trandafirie* cîntînd fericiți, cîțiva dintre noi se împiedică pe trepte. Preotul se cațără pe un stîlp și începe să latre. Ne spune că e lup.

— Uitați-vă la mine cum zbor! urlă el triumfător, aterizînd cu un pleoscăit în mocirlă.

Gregor ne ordonă să ne încolonăm pentru numărătoare, însă ne schimbăm mereu locurile și nu reușește să treacă numerele în catastif.

— Trebuie s-o iau mereu de la capăt, oftează el nefericit. Ne tot înmulțim de parcă am fi iepuri.

— Lasă-mă pe mine să număr, se oferă Porta, serviabil. Dar nici el nu poate să pună cifrele în ordine. Se duce înapoi în cîrciumă și iese cu o cretă de biliard. Fiecare om trebuie să-și facă un semn cu creta pe botul cizmei stîngi și apoi să meargă înapoi la *Fecioara trandafirie* pentru a nu încurca numărătoarea. Preotul strică toată treaba, fiindcă face cîte un semn pe amîndouă cizmele.

Gregor simte că plesnește de furie și începe să se dea cu capul de perete.

Apoi, Porta are o altă idee. Să i se ofere fiecăruia cîte o halbă plină cu bere, pe care s-o bea și s-o așeze goală în spatele tejghelei! De data asta, Micuțul e cel care compromite tentativa numărătorii, luîndu-și cîteva halbe în plus, în vreme ce alții le scurg pe-ale lor de ultimele picături.

Gregor renunță la încercarea de a mai ține evidența. E dimineață de-a binelea cînd mărșăluim pe Podul Spree din Kronprinzen Ufer și auzim din depărtare o fanfară militară.

— Un cîntec! ordonă preotul regimentului, și începe cu voce tare:

Willst du mich noch einmal sehen sollst du nach dem Bahnhof gehen
In dem grossen Wartesaal, sahen wir uns zum letzen Mal...[11]

— Aranjați-vă echipamentul, îndreptați-vă căștile! ordonă nervos Gregor. Pentru numele lui Dumnezeu, străduiți-vă să arătați cît de cît a soldați germani! Micuțule, saltă-ți carabina, o cari de parcă ai fi un braconier deșelat.

— Ce se aude? bolborosește Albert, și un rînjet dement îi trece peste fața ca de smoală. Vine Adolf?

[11] *(germ.)* De vrei să mă mai vezi o dată,/Vino să ne-ntîlnim la gară,/În sala mare de așteptare/Unde ne-am văzut ultima oară *(n. trad.)*

— Mai rău, geme Gregor. Vine noua gardă. Mărșăluiesc direct încoace și cîntă *Badenweiler*, marșul *Führerului*.

— *C'est le bordel*! aruncă indiferent Legionarul.

— Probabil că sărbătoresc ceva, zice Porta. O retragere victorioasă, aproape sigur!

— Ce-ar fi să ne aciuim la *Jandarmul șchiop* pînă ce trec? propune Micuțul practic. E pe-aici pe undeva. Trecem repede pe lîngă popicăria aia idioată și intrăm imediat la *Jandarm*.

— Prea tîrziu, declară Porta. Cerul se va prăbuși asupra noastră.

O fanfară de infanterie, condusă de un tambur-major, își face apariția triumfal de după colț. Toată strada e invadată.

— Treci la atac, fiule, sugerează Porta. Tu ești comandantul unei escorte militare care duce prizonieri în lanțuri. În conformitate cu Regulamentul Armatei, ai cale liberă înaintea lăutarilor ăstora. Fanfara e cea care trebuie să facă loc! Tu trebuie să oprești doar cînd e vorba de unități grele motorizate.

— Bine, bine, dar fanfara cîntă *Badenweiler*, intervine Heide. Chiar și unitățile grele motorizate trebuie să se oprească. Scrie foarte clar în Regulamentul Armatei, în partea destinată fanfarelor militare.

— Sfîntă Fecioară, ce să fac? geme Gregor disperat.

— Să cîștigi timp, îl sfătuiește Porta. Ordonă ca prizonierii și escorta s-o ia înapoi pe Podul Spree. Astfel, n-o să poți fi acuzat că n-ai respectat traseul. Și nici ăștia din fanfară n-o să poată spune că le-ai ieșit în cale!

— *Tu as raison*[12] intervine Legionarul.

— Dar nu putem să mărșăluim înapoi o veșnicie! se înfurie Gregor, privindu-l furios pe Porta.

— Nu, sigur că nu, explică Porta calm. Imediat ce vor termina marșul lui Adolf, o să poți trece primul, împreună cu escorta. Te duci înainte ca-n brînză și, dacă acritura aia de tambur-major nu se dă în lături imediat, o s-o ia pe coajă. Poate așa o să-nvețe să respecte drepturile escortelor din Marea Armată Germană aflate la datorie.

Brusc, pare că un vîrtej pătrunde în mijlocul fanfarei. Două pisici terorizate ies zburînd pe o ușă, cu trei buldogi pe urmele lor. Una dintre

[12] *(fr.)* Ai dreptate *(n. trad.).*

ele se aruncă în spinarea gornistului, care se împiedică de propriile picioare și scapă instrumentul din mîini.

Două goarne de regiment se prăvălesc peste tubă, cînd cealaltă pisică o zbughește printre picioarele muzicanților, vînată de cei trei cîini. Animalele țîșnesc afară și se amestecă iar printre picioarele oamenilor, provocînd o panică de neînchipuit.

Cu totul inexplicabil, ofițerul medic face rost de o baghetă și începe să-i dirijeze pe toboșarii și flautiștii care mai sînt încă în picioare. Aceștia îl urmează automat, și imediat izbucnesc primele măsuri din interzisul *Salus Caesari nostro Guillermo*. Tamburul-major se dezmeticește și, șocat, oprește marșul interzis.

Ofițerul medic se repede la el cu bagheta dirijorului, iar tamburul se apără cu mînerul de argint al bastonului său.

— Gregor, ești comandant de escortă și trebuie să pui capăt tărășeniei ăsteia! spune Porta. Prizonierii sînt sub paza ta. Mă tem că ești obligat să-l arestezi pe tambur pentru că ți-a lovit un prizonier.

— Nu pot, nu pot, mi-ajunge! plînge Gregor disperat. Mai bine nu mă mai nășteam.

— Dar totuși nenorocirea s-a produs, declară Porta îngîndurat. Hai s-o ștergem de-aici pînă n-apucă ăștia să se dezmeticească.

— Prizonieri, escortă, înainte marș! răcnește Gregor, cu tonul disperat al unui condamnat la moarte.

— Jos cu ei! strigă preotul regimentului, năpustindu-se spre grupul rămas în picioare.

Înspăimîntați, soldații din noua gardă se dau la o parte.

Ne năpustim ca un val mînios în timpul fluxului. După ce-o cotim pe Lehrterstrasse, chiar lîngă terenul de fotbal, Micuțul răcnește fioros și se strîmbă ca și cum îl stăpînește o durere cumplită. Se aruncă pe asfaltul înzăpezit și urlă ca un nebun.

— Pentru numele Domnului, ce s-a mai întîmplat? întreabă Gregor cu o privire sălbatică și cu groaza întipărită pe chip.

— Știu șmecheria asta! mîrîie cu răutate ofițerul medic. Nu mai simula, omule! Ești apt pentru serviciu!

— Cătușele mele, cătușele mele! țipă Micuțul ghemuindu-se.

— Cătușele tale? întreabă Porta prostește.

— Cătușele mele, cătușele mele, îmi retează boașele! geme el sfîșietor, zvîrcolindu-se pe cimentul ud.

Cînd îi scoatem pantalonii, misterul se clarifică. Își ducea cătușele așa cum văzuse el că făceau polițiștii americani în filme. Fără să-și dea seama, îi alunecaseră înăuntrul pantalonilor, unde s-au închis brusc, apucîndu-i boașele. Zbaterile lui le-au întărit și mai mult strînsoarea. Trece ceva timp pînă cînd Porta reușește să-i găsească cheia și să-l elibereze, astfel încît escorta să-și poată continua drumul.

— *Dominus vobiscum*! se adresează preotul unui grup de oameni zgribuliți dintr-o stație de tramvai.

Miaună ca o pisică și-i cere ofițerului medic să-l castreze, pentru a nu cădea cumva în păcat dacă va întîlni o femeie ușoară.

Sare pe o bancă și începe să zbiere spre terenul de fotbal:

— Toți morții, imediat la raport la preotul diviziei pentru ultima împărtășanie și pentru stropirea cu apă sfințită! Rudele trebuie să suporte cheltuielile.

— Îl împușc pe nenorocitul ăsta, să știți! făgăduiește Gregor ferm, împingîndu-l pe preot de pe bancă.

— Am și făcut-o! zice Porta, apăsînd pe soneria de la poarta închisorii garnizoanei.

— Ce te-a apucat, omule? Vrei să dărîmi toată închisoarea cu zbîrnîitul ăsta? se oțărăște furios *Wachtfeldwebelul*.

— *Herr Feldwebel*, să trăiți! Permiteți să raportez, domnule! Sîntem puțin cam grăbiți, domnule! spune Porta pocnindu-și călcîiele. Am întîrziat destul de mult, să trăiți! Ni s-a ordonat să luăm prizonieri noi pe tot drumul prin Berlin. Ultimul prizonier ni l-a dat chiar *Standort Kommandantul*.

— Dar duhniți cu toții mai rău ca o crîșmă, mormăie *Wachtfeldwebelul*.

— Ordine, să trăiți, numai ordine! declară Porta. Oriunde am ajuns, ni s-a ordonat să ocupăm berării, baruri, hanuri, orice se nimerea. Cunoaștem atît de bine Regulamentul Armatei încît nu putem risca să nu executăm ordinele, indiferent dacă sînt tîmpite sau nu.

— Nu puteți să mă prostiți, intervine ofițerul medic, privindu-l tăios pe *Wachtfeldwebel*. M-am săturat de simulacrul vostru. Toți

sînteți apți pentru serviciu, absolut toți! Cărați-vă pe front ca să puteți fi împușcați!

— Da' chiar că țineți curat pe-aici! apreciază Porta, uitîndu-se la doi prizonieri care stau în genunchi și lustruiesc podelele. Chestiile astea-i plac unui soldat. Nu vezi prea des un prag atît de bine lustruit. Slugile tale folosesc vax obișnuit, sau din depozitele de provizii ale închisorii militare?

— După ce bat de trei ori în ușă și-o deschid, șoptește *Wachtfeldwebelul*, nu intrați mărșăluind, ci zburați pur și simplu înăuntru, și nu care cumva să uitați să vă țineți degetele de la picioare în spatele dungii albe de pe podea. Dacă n-o să faceți așa, *Hauptfeldwebelul* o să vă strivească ca pe niște viermi și-o s-ajungeți să vă mîncați propriii hemoroizi.

— Știm, *Herr Feldwebel*, să trăiți! strigă Porta sigur pe el. Noi am mai fost aici. Așadar, deschideți porțile iadului!

Ușa zboară în lături, escorta pătrunde zornăind în încăpere și se aliniază în spatele liniei albe.

Gregor dă raportul cu așa o viteză încît transformă întreg discursul într-un cuvînt interminabil.

Chipul *Hauptfeldwebelului* așezat la birou degajă o răutate bestială, care l-ar îngrozi chiar și pe un erou de război.

În timp ce ne măsoară unul cîte unul, ochii îngropați în osînză îi lucesc mișelește.

Își trece o mînă păroasă, ca de maimuță, peste țeasta complet cheală și rămîne cu privirea pironită asupra Micuțului, ca și cum nu și-ar crede ochilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai fost recrutat cu fața asta atît de pocită? întreabă el, mormăind.

— Permiteți să raportez, *Herr Hauptfeldwebel*, să trăiți! rage Micuțul, privind țintă un portret al lui Hitler, sînt membru al familiei Frankenstein, să trăiți!

— Îți bați joc de mine? se zbîrlește amenințător *Hauptfeldwebelul*, ridicîndu-se pe jumătate de pe scaun.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, urlă:

— Prizonieri, stînga-mprejur! Pas alergător! Bineînțeles, preotul regimentului se împiedică de propriile-i picioare. Întins pe podea,

sprijinindu-se într-un cot, cu bărbia în palmă ca un îngeraș, începe să cînte un psalm:

El vine înfometat, obosit și slab
Împovărat de îndoieli.
Nu fi mînios...

— Omul ăsta e beat criță, constată *Hauptfeldwebelul*, ridicîndu-se complet de pe scaun. Ce înseamnă asta?

— Permiteți să raportez, domnule, se repede Porta, pocnind de trei ori din călcîie. Să vă spun cum a fost, domnule, cum a ajuns preotul aici! Noi nu-l văzusem niciodată înainte, domnule, pînă în clipa în care a apărut din întuneric și ne-a ordonat să intrăm la *Fecioara trandafirie*, unde avea datorii pentru ceea ce consumase acolo, să trăiți! Apoi a sosit *Standort Kommandantul* pe un roib și ne-a ordonat să-l arestăm pe preot și să-l luăm cu noi, domnule. Permiteți să raportez, s-a mai întîmplat odată ceva asemănător, să trăiți, cu o escortă ce ducea niște prizonieri spre închisoarea Garrison din München. Acești nefericiți mărșăluiau pe Leopoldstrasse cînd le-a apărut în față un cal negru care-l purta pe generalul de infanterie Ritter von Leeb. Pe cealaltă parte a străzii, era *Oberveterinärul* doctor Schobert, care cînta cîntece porcoase, domnule. Generalul-comandant le-a ordonat să-l ia cu ei și pe lăutarul ăla veterinar. Asta am făcut și noi, domnule, pentru că un ordin e un ordin, așa cum un șnaps e un șnaps, să trăiți! Dar cînd au intrat pe Leopoldstrasse, a apărut un alt cal, unul roșu, cu șeful de Stat Major al Corpului 7 Armată, *Oberstul* von Wittsleben, în șa. Calul ăsta era cu adevărat austriac; slujise în Regimentul 2 Husari, dar de cînd Austria a revenit la Marele Imperiu German, să trăiți, s-a reîntors și regimentul în Armata Germană. Șeful de Stat Major înhățase doi *Gefreiteri* din Regimentul 40 Infanterie, domnule, pe care i-a surprins într-o conversație de înaltă trădare. Și ei au fost predați sărmanei escorte...

Hauptfeldwebelul scrîșnește din dinți atît de tare încît e o mare minune că nu-și scrîntește fălcile. Ochii încep să i se miște sălbatic în orbite.

— Permiteți să raportez mai departe, domnule, continuă Porta, aproape fără suflu, pentru această escortă necazurile nu se sfîrșiseră

încă, să trăiți! Tocmai mărșăluiau elegant prin Maria Theresien Platz, cînd s-au ivit doi soldați alergînd, de parcă le-ar fi pîrlit o flacără fundurile, domnule. S-a auzit un zgomot prelung dinspre *Brutarul de Aur*, unde un *Leutnant* țopăia în jurul ușii batante ca și cum ar fi primit un șut în fund, să trăiți! Ei bine, totul începuse de la *Stabszahlmeisterul* Zorn...

Hauptfeldwebelul inspiră adînc de două-trei ori, apoi începe să ragă. Cuvintele îi țîșnesc de pe buze atît de repede, încît e imposibil să înțelegem ce spune. Într-un tîrziu, cînd își recapătă stăpînirea de sine, se prăbușește înapoi în scaunul care scîrțîie în semn de protest.

— Tu, taci odată! îi aruncă el lui Porta. Mă aduci în pragul nebuniei. Sporovăiești mai rău ca un stol de păsări. Nici măcar nu mai pot să-mi urmăresc gîndurile. Pe toți dracii, ce-are de-a face cu mine escorta voastră din Corpul 7 Armată? Acum sîntem la Berlin. Nu mă interesează ce s-a întîmplat la München. Mă cac pe München și pe Corpul 7 și-ți ordon și ție același lucru!

— Îmi pare rău, să trăiți! N-am nici un rahat disponibil în momentul de față, domnule, zîmbește Porta amical.

— Te-a trimis cumva aici chiar diavolul în persoană? se răstește *Hauptfeldwebelul*, spumegînd. Poate că tocmai tu, domnule *Obergefreiter*, ai fost atunci prizonier la München, nu?

— Să trăiți, chiar că nu, domnule! N-am avut de-a face cu escorta respectivă. N-am fost nici în gardă și nici prizonier n-am fost. Am auzit prima dată de chestia asta cînd un *Feldwebel* a venit să se spovedească la Wehrkreis-Pfarrer Weinfuss. Pe-atunci eu eram ajutorul preotului de-acolo. Asta se-ntîmplă cu Divizia a 7-a, din München, să trăiți! Că veni vorba, acolo...

Hauptfeldwebelul izbește cu pumnii în masă atît de tare încît hîrtiile, stilourile și tot restul ne zboară pe lîngă urechi.

— Dacă mai scoți o vorbă, te strîng de gît, amenință el cu un glas răgușit.

După o scurtă pauză, întreabă trist:

— De ce-mi povestești toate astea?

— Ei bine, să trăiți, ca să poată înțelege domnul *Hauptfeldwebel* de ce l-am adus cu noi pe preotul regimentului.

— Documentele prizonierilor! intervine *Hauptfeldwebelul*, trimițîndu-i lui Porta o privire ucigătoare.

Palid și tăcut, Gregor îi înmînează cîteva acte.

Cei patru prizonieri „regulamentari” dispar în adîncurile închisorii garnizoanei. Un timp, liniștea domnește în birou. Îl privim pe *Hauptfeldwebel*, faimosul Emil Afurisitul, iar el se uită lung la noi. Echipamentul din piele scîrțîie. Paturile puștilor se freacă de podea. O muscă se instalează pe mapa de pe birou și-și curăță aripile. Toată lumea se zgîiește la muscă.

Porta deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, dar renunță.

Fața neagră a lui Albert, rotundă ca o minge de fotbal, se luminează de un zîmbet larg.

— La ce dracu’ rînjești, omule? tună Emil Afurisitul. Nu-i așa că te crezi iar în Africa, gata să halești cîțiva misionari amărîți? Închide-ți botul! În Germania se rîde numai la ordin. Ai priceput? Spune-mi, cum dracu’ ai ajuns să porți uniforma Marii Germanii? Din cîte știu eu, *Führerul* a spus că toți negrii sînt niște *Untermenschen*, exact ca și jidanii.

Albert se uită rugător la Porta, care-i sare imediat în ajutor.

— Permiteți să raportez, domnule. Albert, să trăiți, nu e cu adevărat negru, domnule. E doar un negru al Reich-ului. Tatăl lui a fost *Wachtmeister* la Husari. Pot să explic totul. E o poveste lungă...

— Oprește-te! Fără explicații! urlă Emil Afurisitul, cu o privire terorizată. Vreau și actele celorlalți prizonieri. Hai, omule, scoate-le odată! Doar nu-ți închipui că poți să aduci pe oricine aici. Nu, eu nu primesc aici fără documente corespunzătoare nici măcar pe un ucigaș care i-a tăiat beregata propriului său general.

— Permiteți să raportez, domnule, îl asigură Porta, documentele sînt pe drum. Vor veni de azi încolo prin poștă, să trăiți! Permiteți să raportez... cînd ne-am întîlnit cu calul roib și cu *Standort Kommandantul*, domnule, *Oberstul*...

— Nu vreau să mai aud nimic, nici despre cai, nici despre vreun *Oberst*! M-ai înțeles, *Obergefreiter*? Încetează să-mi mai ceri permisiunea! Încetează să mai raportezi! Mă scoți din minți! Documentele! Documentele!

— Permiteți să raportez, domnule, tocmai în legătură cu ele voiam să vă spun...

— Nu, nu, nu! suspină Emil Afurisitul, prăvălindu-se disperat peste birou.

— Ceva de băut, să trăiți, zîmbește Porta prietenos, întinzîndu-i *Hauptfeldwebelului* un pahar cu apă. Emil Afurisitul îl înșfacă exact ca un om care se îneacă și se agață de-o scîndură. Înghite apa, scoțînd niște zgomote de joagăr. Deschide sertarul biroului și scoate un pistol militar pe care-l pune în fața lui, pe birou.

— *Obergefreiter*, știi ce-i ăsta?

Porta se apleacă înainte și cercetează cu interes pistolul.

— Permiteți să raportez, să trăiți, este un Walther, domnule, model 38, să trăiți! Am și eu unul la fel, să trăiți! Scoate de la cingătoare pistolul bine uns și-l ațintește spre Emil Afurisitul. *Hauptfeldwebelul* începe să clipească nervos.

— Lasă chestia-aia, se bîlbîie el, apărîndu-se cu mîinile. Ar putea să se descarce!

— Permiteți să raportez, treaba asta s-a mai întîmplat, domnule. A pățit-o un *Wachtmeister* de cavalerie la închisoarea de la Padeborn. I se spunea Piticul, fiindcă așa și arăta, să trăiți! Ei bine, domnule, individul a fost împușcat de un *Obergefreiter* de cavalerie din 4 Schützeregiment, domnule. *Obergefreiterul* tocmai îi arăta *Wachtmeisterului* arma sa 08, așa cum facem noi acum, să trăiți!

Nici chiar ofițerii din formațiunile JAG n-au fost în stare să-și dea seama cum s-a descărcat pistolul, dar cumva s-a întîmplat, iar *Wachtmeisterul* de cavalerie a murit ca un cîine, domnule. Pe distanțe mici, să trăiți, pistolul 08 sapă o gaură adîncă într-un om, domnule, așa cum poate să facă și un P-38, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aș putea să vă demonstrez, să trăiți, dacă...

— Dă pistolul la o parte, țipă Emil Afurisitul disperat. Vreau să terminăm odată cu cazul ăsta, fără să mai amestecăm cai, colonei sau pistoale. De ce se află aici preotul și ofițerul medic? Tu să taci, *Obergefreiter*, îl amenință el pe Porta. Nu vreau să te mai aud vorbind niciodată. Nici chiar dacă noi doi vom fi singurii supraviețuitori la sfîrșitul războiului! Aș prefera să vorbesc singur. Răspunde tu, *Unteroffizier*! rage el către Gregor.

Dar Gregor e pe cale să facă o criză de nervi și nu e în stare să articuleze decît niște sunete ciudate.

Emil Afurisitul începe să tremure. Se pocnește disperat peste frunte cu ambele mîini.

— Isuse, Iosife, Marie și Sfîntă Treime! În ce am intrat? Am înnebunit sau totul e numai o închipuire?

— Permiteți să raportez, să trăiți, tună Micuțul cu o voce adîncă de bas. Permiteți să raportez cum ne-a ordonat *Standort Kommandantul* de la Moabitt-Berlin să-l arestăm pe preotul regimentului, domnule, și să-l luăm cu noi, fiindcă a văzut că ne îndreptam spre pîrnaie. *Standort Kommandantul* spunea că-i va telefona comandantului închisorii și va discuta cu el în legătură cu preotul, să trăiți!

— Dar pentru ce să-l arestez? se tînguie Emil Afurisitul. Trebuie să știu cum să-l înregistrez. Nu pot să completez o fișă cu: „Primit 1 preot de regiment". Aici e închisoare prusacă, nu birou pentru bagaje!

— Cu permisiunea dumneavoastră, să trăiți, preotul regimentului l-a insultat pe Dumnezeul german, minte nepăsător Micuțul, care urmărește plin de interes cum Emil Afurisitul mîzgălește febril formularele de intrare în pușcărie.

— Foarte bine, mormăie satisfăcut Emil Afurisitul, în vreme ce stiloul îi alunecă mai departe pe foi. Nimic altceva, sper!

— Numai puțină defăimare la adresa *Führerului*, face Micuțul, oftînd din rărunchi.

— Tîmpitule, nu puteai să spui asta direct? tună Emil furios. Acum va trebui să schimb formularul, iar asta nu se poate face decît în prezența a trei persoane de încredere. Nu e o chestie foarte simplă în Germania de azi. Toată lumea știe că insulta la adresa *Führerului* trece înaintea insultei aduse lui Dumnezeu! Începe să șteargă cu disperare, face o criză de nervi și se apucă să roadă dosarul cu formulare de intrare. Cheamă gardianul și îi ordonă să-l ducă pe preot în celula 210, în aripa ofițerilor.

— *Dominus vobiscum*! răsună din depărtare binecuvîntările preotului.

— Și cu ăla de-acolo ce-i? întreabă Emil Afurisitul, arătînd spre ofițerul medic.

— Permiteți să raportez, să trăiți, răsună vocea Micuțului. Doctorul e aici din propriul său ordin.

— Sfinte Dumnezeu german! exclamă Emil. Unde vom ajunge dacă un neamț poate să se aresteze pur și simplu singur? Va trebui să construim cel puțin o mie de pușcării noi!

— Ia stai așa! Am eu grijă de tine, vociferează ofițerul medic. Acolo unde mă aflu eu n-au ce căuta simulanții. Tu, *Hauptfeldwebel*, tu! Ești apt pentru serviciu!

— Permiteți să vă explic, intervine brusc Porta. *Obergefreiter* Creutzfeldt are niște pete pe creier, să trăiți! A fost odată pocnit de un cal. A uitat să vă spună că ne-am întîlnit cu *Majorul* von Ott, comandantul activ al *Wachtbatallion*-ului Berlin. El ne-a ordonat să-l luăm pe doctor cu noi, domnule, pentru că a deranjat corpul de gardă și, încălcînd regulamentul, a luat bagheta dirijorului de fanfară și a pus fanfara să cînte muzică interzisă.

— Am auzit eu ceva în legătură cu asta, oftează Emil Afurisitul, clătinînd din cap. O să-l coste scump!

— Permiteți să raportez, să trăiți, continuă Porta impasibil, a fost odată un farmacist de campanie din Corpul 8 Armată, din Viena. Voia să dirijeze detașamentul fanfarei regimentului *Hoch und Deutschmeister*. Ei bine, domnule, asta l-a costat scump și pe farmacist. Nici măcar n-a apucat să...

— Mai tacă-ți gura, *Obergefreiter*! La dracu' și cu farmacistul și cu Viena! rage Emil Afurisitul, trîntindu-și pistolul pe birou. Dacă nu primesc azi documentele, vă trag pe voi la răspundere. Ce să fac cu prizonieri fără formulare de intrare? Va trebui să-i țin aici o veșnicie, pînă o să-ncepem cel de-al treilea război mondial. Dacă nu sînt înregistrați, cum să-i lichidăm? Nimeni n-o să-i poată chema la interogatoriu și astfel n-o să mărturisească nimic, deci nu pot fi deferiți Curții Marțiale. Bietul Emil o să rămînă pentru totdeauna pe cap cu ticăloșii ăștia arestați ilegal. Vă dați și voi seama c-aș putea să intra la apă. O să mă pomenesc tras la răspundere de vreun *Kriegsgerichtsrat* pentru arestarea ilegală a personalului Armatei. Și în cazul de față e vorba de un ofițer.

Scoate un oftat de disperare și se afundă în propria-i osînză.

Porta suspină o dată cu el.

— Permiteți să raportez, domnule, trăim niște vremuri grele și nemiloase. Un război mondial aduce întotdeauna greutăți.

— Ai perfectă dreptate, admite Emil Afurisitul resemnat și îi ordonă gardianului să-l ducă pe ofițerul medic în celula 209.

— Are voie să citească? întreabă gardianul, un *Gefreiter* din Vînători, cu o expresie incredibil de tembelă.

— Nu, lua-m-ar dracu', a citit mai mult decît suficient cînd își dădea examenul de diplomă. Nu pot să-i înghit pe studenții ăștia îngîmfați și semidocți pe care-i ține cineva de mînă și cînd se duc să se pișe.

— Îmi permiteți, domnule, începe Porta, șugubăț, a fost odată un profesor de medicină care...

— Slăbește-mă, explodează Emil Afurisitul, sau te-nchid și pe tine. Să te ferească Sfîntul s-ajungi în pușcăria mea. Dracu' e un copil nevinovat pe lîngă mine!

— Permiteți să raportez, să trăiți, reia Porta.

— Afară cu voi! tună Emil, lovind cu pumnul în birou. Roagă-te la Dumnezeu să nu ne mai întîlnim vreodată.

— *Hauptfeldwebel*-ul ăsta al vostru e sărit de pe fix, îi mărturisește Porta *Gefreiter*-ului conțopist, în timp ce se îndepărtează duduind pe coridor. Prima dată spune că i-ar surîde să mă bage după gratii, apoi mă amenință disperat să nu cumva să ne mai întîlnim din nou.

— Nu cred că ai fi foarte încîntat după ce l-ai cunoaște cu adevărat pe Emil Afurisitul, replică gardianul cu o privire sumbră. Cînd ți-o trage un șut în cur, o să te căci printre dinți tot restul vieții!

— Sîntem recunoscuți ca cea mai dură pușcărie militară. Nu numai în Marea Germanie, ci și în întreaga lume, se împăunează conțopistul cu trufie.

— Nu e nici pe jumătate atît de cruntă, iar în comparație cu închisorile din trecut, asta e total nevinovată.

— N-ai mai vorbi așa dacă ai fi înăuntru, fornăie *Gefreiterul* conțopist, zîmbind disprețuitor. Nu-i vorba doar că zbiară la tine și te cotonogesc pînă-ți înghiți măselele. Ai fi foarte șocat, probabil, să te ardă cu țigara, să-ți smulgă unghiile sau să-ți zdrobească boașele cu ciocanul, nu-i așa?

— Apoi ajungi la Heuberg, exclamă gardianul cu un hohot satanic, și sfîrșești în grajduri. Acolo te răstignesc ca pe un șnițel, te acoperă cu făină și sare, apoi aduc niște capre cu limba aspră să te lingă! În felul ăsta mori de rîs!

— Bleah! Grețoasă treabă, urlă Porta cuprins de scîrbă. L-ar putea face chiar și pe un japonez să i se strepezească dinții. Ar fi trebuit să trăiți în Evul Mediu, cînd Biserica practica vînătoarea de vrăjitoare și de eretici. Pe atunci te puneau să calci pe smoală încinsă și sa bei fier topit.

După ce au renunțat la chestiile astea, te ciupeau peste tot cu cleștele înroșit în foc. Apoi îți smulgeau limba și-ți scoteau ochii. Ajunseseră pînă-ntr-acolo încît legau patru cai de brațele și picioarele nefericitului și, cînd acesta ajungea bucăți, oamenii înțelegeau că trebuia să fi fost vinovat. Am auzit că atunci cînd femeile erau convinse că practicau cu adevărat vrăjitoria și că încheiaseră un pact cu diavolul, țipau de parcă aveau cuțite sau vătraie înfipte în spinare. Dar povestea nu se sfîrșea nici după ce mărturiseau. O, nu! Îi tăiau mărunt și fixau bucățile pe stîlpii de lîngă biserică sau de lîngă sala comunală, ca exemplu pentru ceilalți ticăloși. Oamenii care au trecut prin așa ceva ar spune că Gestapoul e o adunătură de sugari. Pe-atunci era o problemă foarte complicată să te vezi mort. Astăzi, ți se taie capul sau te-alegi cu gîtul lungit de-o frînghie, și totul se termină imediat. Pe vremuri, înainte să-ți umble la cap, îți smulgeau un deget, pe urmă o mînă, un picior, sau poate brațul.

Porțile masive ale închisorii se trîntesc în urma noastră cu zgomot ca de tunet.

Ne tîrîm pe stradă în zornăit de carabine.

— Trebuie să fie tare greu pentru Emil Afurisitul, rostește Albert oftînd din greu. Fără nici un fir de păr în cap. Cred că se simte foarte singur. Nimeni nu iubește un om chel. Spuneți-mi și mie, de exemplu, cine-l iubește pe Mussolini?

— Nu vă bateți capul cu asta! Tipii cu chelie sînt aproape întotdeauna dați dracului, spune Porta.

După o oră ne alăturăm din nou companiei, iar escorta e pusă pe liber. Începe alarma și întreaga cazarmă vibrează de forfota oamenilor preocupați, grupîndu-se pentru plecare. Regimentul trebuie să plece pe front. Mărșăluim, companie după companie, pînă la gara de mărfuri.

Pagină intenționat goală

Închise-s toate porțile-ndurării
Și aspru, dîrz, oșteanul fără milă.
Cu iadu-n suflet, ca iarba va cădea.

William Shakespeare

Atac de infanterie

Încalecă pe un scaun și-și folosește pistolul-mitralieră drept coasă, măturînd cu el prin întreaga încăpere. Tencuiala și mizeria adunată de-a lungul anilor explodează din pereți.

Feldwebelul din Pionieri e luminat de focul de la gura țevii automatului și rămîne o fracțiune de secundă neclintit. Apoi se prăbușește pe spate, de-a curmezișul mesei pe care zac găini proaspăt tăiate. Ploaia de gloanțe îl ciuruiește și trupul i se contorsionează violent. Cade la podea, trăgînd după el și găinile.

Rusul rînjește și vîră în armă un încărcător plin. Fără îndoială, se simte foarte bine, ca toți aceia care pot ucide fără a fi pedepsiți.

— E amuzant să ucizi, spune SD-istul din Sonderkommando.

Se pare că o mare parte dintre oameni are aceeași părere. În noi toți zace un diavol, și războiul îl scoate la iveală uimitor de repede. Rusul se răsucește, gata să se prăbușească din fotoliu. Automatul scuipă în direcția ușii în momentul în care dau buzna un locotenent din Pionieri și un subofițer. Locotenentul parcă plutește deasupra pămîntului. Cînd gloanțele îi sfărîmă genunchiul, picioarele îi fîlfîie ca cele ale unei sperietori bătute de vînt. Ceilalți doi soldați sînt azvîrliți de perete. O clipă, totul arată ca o explozie dintr-o fabrică de vopsea.

Albert și Gregor trag simultan. După trosnetul Kalașnikovului, P-38-urile răsună ca niște pistoale cu aer comprimat, cu totul diferit. Rusul se clatină, lovit în umăr. Apoi în stomac. Scoate un răget și începe să alunece. Următoarea rafală îi smulge jumătate din cap. Se prăbușește, avînd picioarele încă sprijinite pe fotoliu. Altă baltă de sînge!

— Ticălos dement! spune Albert, ștergîndu-și sudoarea de pe fața neagră și lucioasă. La dracu'! Ne-ar fi putut omorî pe toți!

— Găinar! exclamă Porta. Oricum, n-o să mai lichideze pe nimeni de azi înainte. Hai să dăm o raită prin casă, pentru orice eventualitate.

Din greșeală, Micuțul împușcă o pisică de pe un pervaz.
— Porc împuțit! se-nfurie Porta.
Nu mai discută cu Micuțul tot restul zilei.

Bătrînul îi întîmpină pe noii recruți și le explică răbdător ceea ce n-au învățat la centrul de instrucție.

— Fiți atenți, spune el cu o voce răgușită, scuipînd în zăpadă un jet de zeamă de tutun. Își umezește buzele și sloboade o șuierătură lungă și pătrunzătoare. De îndată ce veți auzi așa ceva—culcat! Una cu pămîntul. Ăștia sînt micii diavoli de care trebuie să vă păziți. Sar în țăndări. Iute la pămînt, dacă nu vreți să vă atîrne măruntaiele pînă sub cizme. La zgomotul ăsta, spune el—și scoate un sunet supt, gîjîit, care amintește de frînele unui tren de marfă—fugiți în adăpost ca iepurii. Gropile individuale nu vă pot adăposti suficient. Băieții trag în plin. Și dacă stați într-o groapă individuală, plouă cu pămînt peste voi pînă vă îngroapă!

Reproduce sunetele tuturor tipurilor de obuze și bombe, apoi le repetă pînă cînd e sigur că noii-veniți le pot recunoaște.

— Și mai e un lucru pe care trebuie să-l învățați, copii! continuă el. Fugiți! Fugiți ca dracu' de repede! Fugiți mai tare ca un iepure urmărit de glonț! Puteți fugi din calea obuzelor cît vă țin picioarele, și nu uitați, dacă sînteți în HKL[1], ghemuiți-vă și băgați-vă capul între umeri! Asta dacă vreți să vedeți lumea din nou și să mai ajungeți acasă! Lunetiștii, băiețași—spune el arătînd cu pipa spre șirul de tineri și scuipînd iarăși în zăpadă—știu că vi s-a spus că vecinii noștri de peste drum sînt doar pe jumătate instruiți. Să uitați asta cît puteți de repede! Lunetiștii siberieni sînt cei mai buni din lume! Sînt în stare să zboare capul unui iepure de la două sute de metri!

De-abia s-a crăpat de ziuă. Compania ajunge în linia întîi, și două minute mai tîrziu cade primul om, lovit în cap de un glonț—un tanchist de șaptesprezece ani care a uitat ce l-a învățat Bătrînul. Ceilalți își privesc înmărmuriți camaradul ucis. Glonțul exploziv i-a smuls fața.

[1] *(germ.)* HKL—*Hauptkampflinie*: linia principală de luptă, linia întîi. *(n. trad.)*

— Gloanțe dum-dum, rînjește Porta sarcastic. Asta ar trebui să vă demonstreze că Ivan nu trage cu gloanțe oarbe! Zdrobesc capul unui neamț cît ai zice pește, nu-i așa? Lăsați bravada la o parte și-o să trăiți mai mult.

— Hei, tu ăla de colo, strigă Micuțul cu o voce tunătoare. Tu, ăla cu gîtul-lung. Da, tu! Șterge-ți expresia aia tîmpă de pe față!

Un tînăr înalt, de șaptesprezece ani, îmbrăcat într-o uniformă mult prea largă pentru el, își pocnește călcîiele și salută.

— Termină cu gimnastica, ordonă Micuțul, trimițînd un nor uriaș de fum din trabuc. Ia cutiile astea cu muniție și ține-te de fundul meu. Chiar dacă Ivan te zboară de pe fața pămîntului cu aruncătorul de flăcări, tu să stai tot lîngă mine. *Panimaiești*?

— Dar nu pot să le car pe toate șase, *Herr Obergefreiter*. Am numai două mîini, se scuză jenat tînărul.

— Atunci atîrnă-ți cîteva de boașe, fiule! îi sugerează Micuțul, cu un nechezat. Le duci cum vrei, dar le duci. *Panimaiești*?

Înspre capătul tranșeei, Heide se umflă în pene. I-a fost încredințată comanda unei brigăzi și „sindromul” terenului de instrucție a pus stăpînire pe el își gonește brigada de colo-colo, și răcnetele sale pot fi auzite de la o poștă.

— Julius este și va fi întotdeauna un porc militar! *Il est con*![2] spune Legionarul acru.

— Păi nu știați că s-a născut cu uniformă și cască? întreabă Porta. Cînd a ieșit din pîntecele maică-sii, pe 20 aprilie, cînd e desigur și ziua *Führerului*, a sărit la atac cu baioneta și i-a scos mațele moașei, strigînd cu înfocare: „Ura!”. Pe urmă i-a crăpat capul doctorului cu patul puștii, a salutat și a făcut un duș rece ca gheața în vederea pregătirii pentru viitoarea sa carieră de subofițer în armata prusacă!

Rînjind, îl urmărim pe Heide care e pe cale să facă acea criză de nervi artificială, specifică oricărui subofițer atunci cînd vrea să transforme niște civili nevinovați în roboți militari. Julius Heide e un soldat arătos, cu umerii drepți, foarte bine antrenat, blond, cu ochi albaștri, periculoși și reci ca gheața.

— Ce duș! strigă Porta dintr-o groapă săpată în zăpadă. N-au mai rămas mulți dintr-ai noștri. Acum, încotro te uiți, vezi fețe noi.

[2] *(fr.)* E tîmpit! *(n. trad.)*

Nemernicii! Vino-ncoace, Micuțule, să-mi ții de urît. Niciodată n-am putut să sufăr străinii!

— Nici eu, tună glasul adînc al Micuțului. Dacă ar fi s-o mierlesc, aș prefera să fiu împreună cu camarazii mei. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi amestec sîngele, rahatul și oasele cu niște străini împuțiți.

În vale se profilează satul sinistru în care vor muri soldați ruși și germani, luptîndu-se să-l cucerească. Troienit de zăpadă, seamănă mai curînd cu felicitările de Crăciun, și nicidecum cu un loc în care ne amenință pericolele. Știm însă foarte bine că rușii s-au ascuns acolo și că și-au întărit minuțios apărarea. E primul popas pe Golgota, care duce spre culmi și spre închisoarea OGPU. Aceasta tronează amenințătoare pe vîrful celui mai înalt deal, ivindu-se și dispărînd printre valuri de zăpadă viscolită. Cărarea urcă spre culmi, unde moartea stă la pîndă. Ca să ajungă la uriașa pușcărie, unitățile noastre de luptă trebuie să-și croiască drum prin cîteva sate și fortificații.

În această dimineață, nu știm că în curînd, și noi, și soldații ruși, o vom blestema ca și alte mii de prizonieri nefericiți care au detestat-o. Cînd se mai domolește ninsoarea, se profilează ca o amenințare sălbatică, sfidîndu-ne cu zidurile masive și cu găvanele ferestrelor.

— Oare cîți or fi închiși acolo? întreabă Porta dus pe gînduri, în timp ce privește prin binoclu. Un colos înconjurat de trei pereți, cu multă sîrmă ghimpată în vîrf! N-am mai văzut niciodată o asemenea arătare!

— E o porcărie, nu-i așa? spune Micuțul, impresionat, uitîndu-se pe vizorul periscopului. Mă întreb dacă-i vor elibera pe deținuți cînd o să-ncepem atacul. Sau o să-i încuie și mai bine, așa cum fac ai noștri cînd e vorba de-un raid?

— N-o să le dea drumul, hotărăște Porta. Cînd o să aruncăm cu bombe incendiare, îi vor lăsa să se prăjească în propria lor osînză.

— Or fi și muieri înăuntru? face Albert, lingîndu-și buzele.

— Bineînțeles, e închisoare pentru bărbați și pentru femei, explică Julius Heide, care întotdeauna e supărător de bine informat în orice domeniu.

— Și ce fel de proscriși ai societății sînt vîrîți acolo? întreabă Barcelona, conștient de faptul că-l va lovi pe Heide la punctul sensibil.

— Cum adică proscriși ai societății? Criminali, asta sînt! Deținuți politici și criminali notorii care ar trebui împușcați la zid.

— Nu uita că asta e o închisoare comunistă a *Untermenschen*. Deținuții lor politici sînt, într-un fel, aliații noștri. Un fel de eliberatori.

— Trădătorii sînt trădători, spune Heide categoric. Un rus care simpatizează cu noi e trădător al țării sale și pentru asta merită să i se zboare capul.

— Ai nimerit-o! exclamă Porta rîzînd și se ia cu mîinile de cap.

— În cazul ăsta, ce ne facem cu cei ai lui Vlasov? întreabă Gregor, zîmbind răutăcios. Le-am dat uniforme și arme ca să ne ajute să-i bumbăcim pe-ai lor.

— Ești prea prost să poți pricepe ceva! renunță Heide nervos și vrea să-și scoată capul peste marginea blocului de zăpadă. Își amintește brusc de lunetiști și se retrage fulgerător. Unul dintre clasicii noștri s-a exprimat foarte clar: *Der Feind liebt den Verrat, aber verachtet den Verräter*![3]

— Ce rahat, se strîmbă Micuțul disprețuitor. Toată lumea acceptă pe oricine cu condiția să poarte uniformă corespunzătoare! În Armata Germană sînt înrolați suedezi, englezi și rusnaci.

— Și negri, adaugă Porta, arătîndu-i, vesel, pe Albert, care mestecă zgribulit o bucată de pîine înghețată.

— Isprăvește, omule, mîrîie Albert jignit. Sînt german pur, să știi!

— Se poate, zbiară Heide batjocoritor, dar n-o să fii niciodată germanic.

— Sînt fericit, mai ales că SS Heini a spus că hindușii sînt tot un fel de arieni! fornăie Albert, dezvelindu-și dinții ca un cîine întărîtat.

— De ce negrii au podul palmelor și tălpile albe? întreabă Micuțul, privind cu interes palmele lui Albert.

— Păi toată lumea știe de ce, hotărăște Porta, îndepărtîndu-se de Albert. Cînd cei din tribul lui au fost vopsiți, stăteau cu toții în patru labe.

— Ha, ha, ha! izbucnește Albert. Ai umor, omule, zău! Un sunet sec și sinistru sfîșie aerul. E ca și cum s-ar îndrepta ceva către noi, pocnindu-se dintr-o parte în alta în timp ce se apropie, ca într-un tub uriaș. Zăpada țîșnește în toate direcțiile atunci cînd obuzele mortierelor de tranșee cad în fața noastră. Ecoul exploziei răsună îndelung.

[3] *(germ.)* Dușmanul iubește trădarea, dar disprețuiește pe trădător! *(n. trad.)*

— Nu e drept! protestează Porta din groapa sa, săpată în zăpadă. Noi ar fi trebuit să tragem cu mortierele, nu șleahta aia nenorocită de Ivani. Întotdeauna încalcă regulile jocului!

Un țipăt străpunge întunericul nopții. Vine din partea cealaltă a pîrîului înghețat. Ascuțit și penetrant. Protestul inutil al unui om găurit de un șrapnel. Parcă țipătul mai poate impresiona pe cineva...

Zgomotul înfundat se repetă și e urmat de o explozie cutremurătoare. Ne ghemuim la pămînt. Ne afundăm în zăpadă. Ăsta e și scopul instrucției: să nu te lași ucis prostește de un obuz rătăcit.

Sîntem îngroziți cu toții. Cel mai greu e pentru tinerii care ajung prima oară pe front.

— La dracu', e foarte frig, mîrîie Gregor, încercînd să-și încălzească fața cu propria-i răsuflare. Cred că sînt minus o sută de grade. Ar putea să-i înghețe boașele și unui urs polar, împiedicîndu-l s-o mai reguleze pe madama ursoaică timp de o lună!

— Sînt exact patruzeci și trei de grade sub zero, declară Julius Heide semeț. Un soldat german trebuie să suporte temperatura asta. Vechii teutoni au avut parte de înghețuri și mai cumplite.

— Ai fost și tu cu ei? șuieră Gregor, țopăind prin zăpadă.

— Sigur c-a fost! Și Julius, și *Führerul* lui. Nemții și-au îmbăiat caii în Volga, iar Julius i-a adunat *Führerului* țurțurii de pe fund, după ce a fost să se cace.

Porta rîde cu atîta poftă încît rușii deschid focul cu rafale de pușcă-mitralieră, crezînd că rîde de ei. Micuțul își scoate sticla de apă din sacul de merinde și privește urmele trasoarelor. Trage o dușcă și îi întinde sticla lui Porta.

— „*Stalicinaia*”, exclamă Porta încîntat și duce iar sticla la gură, simțind cum votca îi invadează trupul pînă în vîrful degetelor sale mușcate de ger.

— De unde-o ai? întreabă Gregor, pasîndu-i sticla lui Barcelona.

— *Gekados*, răspunde Micuțul, cu un zîmbet conspirativ. S-a-ntîmplat să trec pe lîngă un depozit *Luftwaffe*, în care îi mazileau pe trei hoți ticăloși din Pionieri. I-au surprins șterpelind o halcă de porc de-un metru. Nimeni n-a observat cînd am subtilizat o ladă de trăscău.

— Și unde-i restul? întreabă Porta, fără să-și trădeze interesul. De obicei, sînt vreo douăsprezece sticle într-o ladă!

— Aici, chicotește Micuțul, desfăcîndu-și bluza de camuflaj. Ies la iveală unsprezece sticle de votcă, care atîrnă pe el ca portocalele în pomul de Crăciun.

— Sper să nu-ți trimită Ivan vreo boabă, spune Porta cu răsuflarea tăiată. Ai sări în aer ca un mănunchi de artificii în noaptea de Anul Nou!

— Nu i se va întîmpla nimic inimosului tău amic, spune Micuțul sigur pe el. Oricînd i-aș lăsa în locul meu pe eroii ăia idioți care ar face orice numai să-și vadă numele înscris pe un bolovan din spatele cazărmii.

Feldwebelul Lange din grupul de comandă vine într-un suflet, alunecînd pe zăpadă, și se lungește lîngă Bătrînul.

— Pușcăria asta spurcată e dusă pe apa sîmbetei, pufăie el agitat. Ticăloșii de Ivani vin în valuri. Nu pot să iau legătura cu Batalionul 3. Grupul de comandă e făcut fărîme! Lovit în plin! Sînt singurul care a reușit să scape. Totul s-a petrecut în ultimul moment. Rusnacii ăia cretini erau deja la ușă!

— *C'est le bordel*! spune Legionarul, agitîndu-se nebunește pe lîngă emițătorul radio. Îi aud, dar nu pricep nimic din ce spun!

— Folosește alfabetul Morse! ordonă scurt Bătrînul. Legionarul începe să bată pe clapă. Heide îl ajută. Transmite fulgerător: „Străpungere rusească. Flancul drept descoperit. Batalionul 2 izolat de flancuri și ariergardă. Poziția nu poate fi menținută. Companiile 3 și 5 distruse. Terminat."

— Fir-ar a dracului de treabă! înjură Bătrînul cu obidă. Așa se-ntîmplă dacă bagi în luptă mucoși instruiți pe jumătate. Acum ce facem?

Heide scrie febril, apoi îi înmînează mesajul Bătrînului.

— Sigur, sigur, bombăne Bătrînul, zîmbind amar, și trage adînc din pipă. Pînă la ultimul om! Pînă la ultimul glonț! Hai să-i auzim și pe cei din celălalt capăt. Puneți-vă galoșii și pantalonii de tăvăleală, băieți! O să avem oaspeți. Dă-mi-l pe comandant!

E un zgomot infernal. Pare că cerul și pămîntul s-au deschis, scuipînd foc și oțel peste noi. Șenilele tancurilor duduie. Motoarele grele sînt ambalate la maximum. Albul orbitor al zăpezii se transformă în violet și purpuriu. Orizontul arde în vîlvătăi. Albert stă culcat lîngă

mine, afundat în zăpadă. Și-a tras masca de camuflaj peste figură. E convins că va fi o țintă ușoară dacă își arată fața neagră.

— Doamne, ce n-aș da pe un Heimatschuss![4] Aș putea scăpa de toată mizeria asta odată pentru totdeauna! visează el cu glas tare.

Puștile-mitralieră de pe ambele părți încep să latre. Gloanțe-trasoare brăzdează zăpada.

— Ce facem acum, domnule *Oberfeld*? întreabă tînărul locotenent Braun, privind distrat în jur. E comandant de pluton, dar e suficient de șmecher ca să-l lase pe Bătrînul să ia singur hotărîrile.

— Atac cu toată compania, răspunde scurt Bătrînul. Trebuie să luăm odată satul ăla, și cît mai curînd! Dacă nu, o mierlim cu toții!

— Imposibil, se tînguie tînărul locotenent. Avem nevoie de armament greu ca să-l luăm cu asalt.

— Nu te mai smiorcăi, *Leutnant*, strigă fericit Porta. Cînd s-or porni mortierele și bășitoarele noastre, Ivan își va lua picioarele la spinare cît ai zice pește.

— Înainte, poruncește Bătrînul, și se ridică cu automatul pregătit și cu grenade atîrnate la cingătoare. Mișcați-vă fundul și urmați-mă!

Țîșnim înainte și ne afundăm în zăpadă. Asudăm, blestemăm și ne croim drum prin iadul alb. Fiecare pas pe care îl facem cere un efort inuman. Picioarele ne duc înainte, lăsînd adesea o cizmă în zăpadă. Mitraliere grele Maxim se aud lătrînd în sat. Precum combinele, îi seceră pe cei din primele rînduri. Trupuri întunecate zac în zăpadă ca niște insule singuratice.

— *Vive la mort*! urlă Legionarul.

Pare că zboară peste zăpadă. Atacurile îl scot întotdeauna din minți. Dă buzna înainte ca un arab fanatic.

Un rus ne privește terorizat dintr-o groapă făcută în zăpadă. Automatul Legionarului se pornește să răpăie și rusul se prăbușește într-o baltă de sînge.

Micuțul avansează ca un bivol turbat. Înghiontește cu automatul un profesor înspăimîntat, care se străduiește, din cînd în cînd, să se-ndepărteze de satrapul său.

— Înaintează, profesor împuțit! Ăsta-i minunatul război despre

[4] *(germ.)* Heimatschuss: „glonț de repatriere”—expresie care desemna o rană căpătată în luptă în urma căreia deveneai inapt combatant. *(n. trad.)*

care le vorbeai elevilor tăi cretini! Ai grijă să nu cumva să te gîndești la înaltă trădare sau să te ascunzi în vreo groapă și să ne lași pe noi singuri să cîștigăm războiul ăsta blestemat!

Fostul *Oberst*, care acum e mult prea bătrîn pentru un asemenea atac de infanterie, tușește și horcăie ca o locomotivă sleită ce urcă o pantă abruptă.

Vîîjj! Crac! răsună gloanțele ricoșate. Zboară deasupra țestelor noastre ca niște viespi întărîtate. Blestemînd, sleiți de putere, ne adăpostim pe partea cealaltă a dealului. Simțim în ceafă răsuflarea fierbinte a morții. Fără să ne mai pese, alunecăm pe pantă și ne trezim deodată, spre surprinderea tuturora, printre niște case îngropate în troiene avînd numai coșurile deasupra nivelului zăpezii.

Grenadele sfîșie văzduhul. Automatele și mitralierele ușoare răpăie. Ferestrele și ușile sînt smulse și se prăvălesc peste noi.

Mii de trasoare vîjîie prin aerul înghețat și străpung trupurile soldaților care gonesc înainte.

Infanteriștii ruși țîșnesc din gropile lor individuale și fug să se ascundă în troienele din spatele barăcilor. O sete sălbatică de sînge pune stăpînire pe noi. sîntem intoxicați de dorința victoriei. Ne bucurăm că am luat inamicul prin surprindere.

— *Vive la mort*! strigă Legionarul fanatic, în timp ce sfărîmă cu patul puștii țeasta unui sergent gras. Carnea și sîngele îl împroașcă din cap pînă-n picioare.

— *Nie vstreliati*[5], murmură căpitanul rus, apărîndu-se cu o mînă.

Locotenentul Braun se oprește și se holbează derutat la ofițerul rus care e speriat de moarte. Apoi țîșnește înainte după Bătrînul, care dispare la colțul tranșeei.

Ca într-un film ce se derulează cu o viteză prea mare, observ că rusul are o grenadă și se pregătește s-o arunce spre *Leutnantul* Braun. Cu un gest reflex, îi terciuiesc fața cu patul puștii. Grenada îi alunecă din mînă și explodează, răscolind zăpada și pămîntul înghețat.

Un infanterist tînăr e aruncat în aer. Picioarele îi atîrnă zdrențuite. Sîngele-i țîșnește din pulpe ca apa dintr-o conductă spartă. Mă aplec deasupra lui, dar nu-l pot ajuta. Moare din cauza prostiei lui Braun, care ar fi trebuit să-l omoare pe rus. Porta spune întotdeauna:

[5] *(rus.)* Nu trageți! *(n. trad.)*

„Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să fim mult mai cruzi și mai șireți decît ei. Între viață și moarte nu e decît o clipă! În momentul în care eziți să tragi sau să arunci o grenadă, poți să te consideri deja mort."

Un rus scheletic se ridică în fața Micuțului.

— *Milosti*, *milosti*! se tînguie el isteric, țopăind pe loc, ca și cum ar bătători pămîntul proaspăt însămînțat.

— Rușii buni sînt rușii morți, rînjește Micuțul triumfător și trage o rafală nesfîrșită în trupul acestuia, care cade pe spate ca o păpușă de paie.

Pe un vehicul distrus zace cadavrul unui milițian. Are craniul despicat, iar creierul îi atîrnă într-o parte. O cască veche de oțel i se odihnește la picioare.

Profesorul se oprește năucit, ca și cum s-ar fi izbit de un zid. Se uită un timp la țeasta crăpată, apoi își azvîrle carabina, își duce mîinile la ochi și se apucă să urle ca un smintit.

— Nenorocitule! rage Micuțul, apropiindu-se ca o furtună. Crezi că s-a terminat războiul lui Adolf și c-a venit vremea să bocești? Adună-ți picioarele și ridică-ți arma, că-ți zbor boașele! Dacă ai așa ceva!

Profesorul țopăie și cîrîie în fața Micuțului ca o cioară împușcată în aripă. Acesta-l ajută să înainteze cu îmbrînceli și lovituri date cu patul puștii.

Mă grăbesc să țin pasul cu ceilalți, cărînd în brațe mitraliera ușoară. Pe o potecă îngustă gonesc niște siluete îmbrăcate în alb, cu căciuli de blană. Se aude o explozie puternică, însoțită de șuierături. Asurzesc brusc. Cuprins de panică, scap mitraliera din brațe. În secunda următoare, mă simt ca ridicat de o mînă uriașă, apoi aruncat imediat înapoi pe zăpadă. Un jet orbitor de flăcări țîșnește în aer. Succesiv, urmează alte două. Cizme care împroașcă totul se perindă pe lîngă mine; aerul scrîșnește, trosnește și bîzîie, invadat parcă de milioane de viespi pornite la atac. Sap febril în zăpadă. Am un singur gînd: să scap de iadul ăsta cumplit. O casă e luată pe sus și se dezmembrează într-o ploaie de scînduri, mortar și sticlă. O sobă se dă de-a dura, lăsînd în urmă o avalanșă de scîntei. Rușii de la capătul potecii sînt aruncați în spate și terciuiți pe pereții de piatră ai colhozului. Un tun antitanc alunecă pe șenile, strivind doi infanteriști germani, din care nu mai

rămîne decît un morman de carne însîngerată, apoi își croiește drum printr-o baracă. După ce peretele se prăbușește, apare o mitralieră grea rusească. Cu un gest reflex, arunc o grenadă în direcția ei. Urmează o explozie cutremurătoare și pușca-mitralieră amuțește. În cîteva ore, întreg satul e curățat. Unii se predau. Ies prudenți din gropile individuale, cu armele ridicate deasupra capului, stăpîniți de o frică înfiorătoare.

Automatele clănțăne răutăcios. Nu luăm prizonieri. Îi ucidem pe toți, chiar și pe răniți.

Geniștii descoperă o companie întreagă de infanteriști germani care au fost lichidați: împușcați în ceafă și străpunși cu baioneta.

Ne strîngem în cerc și-i privim tăcuți. Unii sînt apatici, alții par a urla din străfunduri. Cîțiva dintre cei morți au fost torturați bestial!

— *Merde*! face Legionarul. Îngrășămînt natural pentru pămînt! *C'est la guerre*!

— Numai sadicii pot face așa ceva, zice Albert. Sadici, nu glumă!

— Și noi o să le facem același lucru dacă ne vor ieși în cale vreodată, rîde Micuțul, cu tot atîta sadism.

— Adunarea la colhoz, strigă Bătrînul, gesticulînd cu automatul în mînă.

Un Panzer 4 vine huruind pe stradă. Eșapamentul masiv strălucește în lumina cenușie a iernii.

Zornăind din lanțuri și ridicînd un nor de zăpadă, se oprește în fața *Leutnantului* Braun. Un general-maior, învelit într-o blană albă de urs, se apleacă prin trapa deschisă a turelei.

— *Leutnant*, ce cauți cu oamenii ăștia aici? trîmbițează el pe un ton periculos.

Braun se pornește să turuie nervos, cu o asemenea viteză încît cuvintele i se încalecă.

Îmblănitul general-maior îl măsoară de sus pînă jos cu o privire răutăcioasă.

— Ești în legătură cu compania ta? întreabă el, scuturîndu-și gheața de pe mănușa de blană.

— Să vedeți, domnule general, să trăiți, răspunde locotenentul Braun iritat, comandantul e la cabana de vînătoare, la doi kilometri de Sandova.

— Ți s-a ordonat să ocupi aici poziție? întreabă generalul-maior amenințător, cu glasul său răgușit.

— Nu, domnule general, să trăiți!

— Atunci dă-i drumul înainte! Drumul spre casă trece prin Moscova!

P-4 dispare într-un nor de zăpadă, scuipînd limbi de foc prin țeava eșapamentului. Generalul nu ia în seamă salutul *Leutnantului*.

Braun vine spre noi blestemînd printre dinți, roșu ca racul.

— Plecăm, spune el pe un ton supus, jucîndu-se nervos cu automatul.

— Ce ordonați, domnule? se interesează Bătrînul, umplîndu-și flegmatic pipa cu tutun.

— Poate c-ar fi mai bine să dai tu ordine, Beier, renunță neputincios *Leutnantul*. Situația asta nu se aseamănă cu nimic din ce ne-au învățat la Școala de ofițeri!

— Luați-vă armele, ordonă brusc Bătrînul. Mișcați-vă fundurile și luați-o pe marginea drumului! Păstrați distanța dintre grupuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă mai îngrămădiți. De cîte ori trebuie să vă spun că în felul ăsta puteți fi uciși toți cu un singur mortier nenorocit? La naiba, distanțați-vă! urlă el furios la Micuțul, care și-a ales ca ajutoare pe profesor și pe *Oberst*.

— Ușurel, Bătrînule! Eu și eroii ăștia doi ai Germaniei ne vom împrăștia în toată Rusia!

Cenușiul macabru al dimineții de iarnă se preschimbă într-un albastru rece ca gheața. Furtuna s-a domolit. Se aude o împușcătură la cîțiva kilometri depărtare, în frigul ucigător. Epuizați, mărșăluim pe cîmpia largă, îndreptîndu-ne către înălțimile înfricoșătoare ce se zăresc în depărtare.

— Unde s-a mai ascuns împuțitul de Ivan? întreabă Porta, scormonind într-o claie cu fîn. Tocmai cînd ți se pare că ai dat de el, îl înghite pămîntul. Întotdeauna fuge ca să ne poată împușca apoi dintr-o văgăună!

— Rușii sînt experți în chestii d-astea de ani de zile, explică Gregor. Dacă nu sînt urmăriți de niște inamici blestemați ca noi, atunci se ocupă de ei poliția lor secretă, care de-abia așteaptă să-i trimită în Siberia să curețe zăpada.

După-amiaza tîrziu, ajungem la niște ruine. Peste tot, cadavre aruncate unele peste altele. După o ciorovăială scurtă și violentă, devenim cu toții apatici. Porta găsește un porc înghețat.

— Isus e cu noi! izbucnește Micuțul și începe imediat să pregătească focul.

Îi gonește pe profesor și pe *Oberstul* degradat și-i obligă să plece în căutarea lemnelor de foc.

— Să fie bine uscate! urlă în urma lor. Dacă nu, vă pun pe voi în loc de lemne!

Bătrînul vrea să ne continuăm drumul. Zbiară la noi și ne amenință, dar pînă la urmă renunță. Știe dintr-o lungă și amară experiență că numai un atac inamic cu tancuri grele l-ar putea smulge pe Porta din mijlocul unei orgii.

Despicăm porcul înghețat cu ajutorul cazmalelor și al toporiștilor.

— N-ar trebui să-l dezghețăm mai întîi? întreabă *Leutnant* Braun cu naivitate, apărîndu-se cu mîna de așchiile înghețate de carne care sar în toate direcțiile.

— Nu avem timp, domnule *Leutnant*, să trăiți! Dacă mai pierdem multă vreme, prietenii noștri de peste drum vor veni cu balalaicile alea ale lor și ne vor ciurui fundurile, îi explică Porta și crapă porcul în două cu un topor de măcelărie.

Albert iese din pivniță cărînd un sac cu cartofi, un coș cu ouă și un bidon cu lapte înghețat.

— Isuse și Marie! exclamă Porta, cu gura plină de friptură.

Înmoaie carnea într-un vas rusesc cu șnaps dulce, pe care l-a descoperit Albert în pivniță, o dată cu celelalte provizii.

— Și-acum o să vă fac „blini”!

Leutnant Braun e beat și începe să cînte cîntece interzise. Din cînd în cînd îi mărturisește lui Gregor că nu i-au plăcut niciodată Hitler și partidul lui.

Heide îl privește plin de reproș. Nu poate să priceapă cum un ofițer din armata *Führerului* poate spune asemenea lucruri. Se hotărăște să nu mai aibă niciodată de-a face cu *Leutnant* Braun. Porta găsește în pivniță tot ce-i trebuie pentru „blini”. Chiar și somon afumat. E mai degrabă o masă informă și are o culoare ciudată, dar încă e comestibil.

— Mi-ar fi trebuit o tigaie specială, explică el, de preferință fără mîner, cu toate că nu are importanță. Oricum, știu să fac clătite rusești destul de gustoase.

Fluierînd fericit, începe să amestece aluatul într-o cratiță mare.

— N-avem bere, nu-i așa? În ordine, atunci o să pun votcă. Cu un gest amplu, sparge ouăle și le pune în aluatul de lapte cu făină.

Foarte curînd, ruinele sînt invadate de aromă de „blini”. Mormane de clătite rusești se înalță pe masa lungă și șubredă. Porta le face foarte groase, așa cum le fac și rușii. Cînd e gata ultima, începem să mîncăm cuprinși de toropeală, ca și cum am fi muncit ani în șir fără întrerupere. O „blini” caldă, apoi o bucată de somon afumat și deasupra o felie de friptură. Din nou o „blini”! Ne-ar mai fi trebuit niște sos acru, dar o să ni-l imaginăm. În locul lui, turnăm șnaps. După ce mîncăm tot, de-abia îndrăznim să ne mișcăm, de teamă să nu ne explodeze măruntaiele. Porta își scoate flautul din cizmă. Întins pe spate, ne cîntă o arie din *Văduva veselă*.

— Sfinte Sisoe, cît am înfulecat! geme Gregor, dînd drumul unei bășini răsunătoare care e urmată imediat de sforțările pe aceeași temă ale lui Porta.

— Data viitoare cînd mai găsim ceva potol, o să fac borș, promite el, visînd cu ochii deschiși. Ciorba preferată a oricărui rus. Cum dăm de o vacă, luăm o bucată din ea, și sper să mai găsim pe drum și ceva carne de porc. O să iasă o treabă pe cinste! Cu supa asta ai putea face Armata Roșie să capituleze pe loc!

Aproape că trebuie să ne tîrîm pînă la latrină, care, în mod ciudat, a scăpat de distrugerea totală.

Porta e gurmand. Își ia cu el o felie de friptură și un pahar cu șnaps.

— Un tip căruia îi merge mintea nu se deplasează niciodată pe fața pămîntului fără să-și ia provizii cu el! ne instruiește el, mușcînd cu poftă din carnea de porc.

De afară se aud zornăiturile armelor și ale echipamentului lui militar.

— A sosit compania, declară Porta, trăgînd precaut cu ochiul prin spărtura peretelui murdar de funingine.

— Sus! ordonă Bătrînul nervos. Löwe o să-și iasă din minți dacă ne găsește aici mîncînd pînă la inconștiență!

— Da. Hai să ieșim să căutăm bătrîna Armată Roșie, rînjește Micuțul, beat turtă. Doar pentru asta, am plecat de-acasă, nu-i așa?

— Pe unde naiba te-ai ascuns, Beier? întreabă *Oberstleutnant* Löwe, roșu la față, străpungîndu-l cu privirea pe Bătrînul.

— Aici, răspunde acesta, făcînd un semn vag cu mîna, fără să știe ce să răspundă.

Pentru o clipă, Löwe îl privește suspicios. Apoi dă resemnat din umeri și ordonă:

— Compania a 5-a, în coloană cîte unul, după mine!

De-abia ieșim din satul ruinat, cînd o explozie sfîșie zorii zilei. Instinctiv, ne aruncăm în zăpadă și ne ghemuim.

Pămînt, gheață și schije de oțel zboară prin aer. Suflul pare că ne smulge plămînii, dar din fericire explozia e mult prea departe pentru a provoca necazuri companiei. Avem numai trei răniți. De-abia ne regrupăm și începem marșul, cînd o hoardă de T-34 vopsite în alb țîșnește din pădurice, cu motoarele și șenilele scrîșnind.

— Căruțe! zbiară Barcelona isteric. Scoateți „burlanele”[6]!

Oberstleutnant Löwe face semn de oprire, pentru a le permite celor din divizia antitanc să ne ajungă din urmă. Urcă pe coama dealului, suflînd din greu.

— Puneți mîna și ajutați-ne, ticăloșilor, înjură un *Feldwebel* cu obidă.

Un tun de 75 e înțepenit în zăpada adîncă.

— Dar asta parcă nu e treaba noastră, nu-i așa? îi răspunde Porta ridicînd o sprînceană.

Feldwebelul începe să urle, amenințînd cu mîna, dar e oprit de Bătrînul, care-i spune să se ducă dracului cu tun cu tot.

— O să te țin minte! promite *Feldwebelul*, în timp ce se afundă în zăpadă. Huruitul sinistru al motorului de tanc se apropie. Porta privește atent peste marginea gropii sale din zăpadă.

— *Herr Oberstleutnant*, să trăiți! zbiară el către Löwe. Dumnezeu nu vrea să fim omorîți aici, sînt convins! Haideți s-o ștergem!

[6] Burlan—denumire în jargon soldățesc pentru aruncătorul de grenade antitanc. *(n. trad.)*

— Rămîi unde ești, ordonă furios Löwe. Pregătiți-vă armele de luptă corp la corp și rămîneți în gropile individuale!

— Fii atent! Îmi dai alte Molotovuri imediat ce le arunc pe astea sub căruțe, îi ordonă Micuțul profesorului, pocnindu-l cu țeava automatului peste casca de oțel. Te ia și dracu' și tac-su dacă-ți ieși din ritm! Te arunc și pe tine și pe javra asta sub un T-34 ca pe niște grenade! Așa să știi, șoarece de bibliotecă ce ești! Scrîșnind de furie, profesorul și *Oberstul* degradat meșteresc la cîteva grenade de mînă și i le pasează Micuțului.

— Feriți! rage Micuțul, rotind un mănunchi de grenade pe deasupra capului.

La douăzeci și cinci de metri în fața lui, un KW-2 se apropie mugind.

— O să ne strivească, bolborosește profesorul terorizat, pregătindu-se s-o rupă la fugă.

— Aici să stai, mîrîie Micuțul și întinde după el o labă lată cît cazmaua. Îți zbor boașele dacă fugi!

Tancul de cincizeci și trei de tone se oprește. Își rotește încet turela.

Urmează o explozie zguduitoare, apoi o flacără prelungă țîșnește din tunul de 155 mm. Suflul îl azvîrle pe Micuțul peste profesor și peste fostul *Oberst*. Obuzul cade la numai treizeci de metri de groapa lor și îi împroașcă cu o avalanșă de zăpadă.

— Frumos început, rostește Micuțul înspăimîntat, ștergîndu-și zăpada și mîzga de pe față.

— Dumnezeule mare! țipă profesorul cuprins de panică.

Burta uriașă a tancului se înalță în dreptul gropii lor.

Fostul *Oberst* se ridică pe jumătate, închide ochii și așteaptă să fie strivit.

— Și acum, sus cu tine, Ivane! urlă Micuțul, aruncînd succesiv două mănunchiuri de grenade sub KW-2.

Izbucnește o flacără alb-gălbuie, și o coloană de fum negricios se înalță din turela tancului.

— Isuse Hristoase! bolborosește *Oberstul*, alb ca varul.

O explozie înfiorătoare spulberă tancul, exact în momentul în

care Micuțul se rostogolește în lături. Fostul *Oberst* stă ghemuit într-o groapă și geme terorizat. Cele cincisprezece tone ale turelei tancului s-au prăvălit peste el, sfîșiindu-i haina la spate, însă fără să-l rănească. Tremură. Se holbează cu ochii cît cepele la vîlvătaia care mai adineauri era o armă strategică ce semăna moartea.

— Unde e rezervorul aruncătorului de flăcări? întreabă Micuțul amenințător, privindu-l cu ură pe fostul *Oberst*, în ochii căruia se întrezărește isteria specifică liniei frontului. Rezervorul aruncătorului de flăcări, cap pătrat! repetă el, pocnindu-l cu patul automatului.

Oberstul încearcă să se îndepărteze ca un cîine bătut. Micuțul blestemă din plin, înșfacă automatul și e gata să tragă.

— Te fac țăndări și te împrăștii în toată Rusia, scîrnăvie, și pe urmă o să mă duc să scuip pe mormîntul maică-tii! se răstește el cu un rînjet grotesc. Ai aruncat un obiect al Armatei Germane și nu poți face asta fără să fii pedepsit, ticălosule!

Șenilele scrîșnesc crunt în spatele perdelei de ninsoare, amenințîndu-ne cu moartea. Un perete masiv din piatră se sfărîmă ca o coajă de ou. Suflul ne mătură și ne culcă la pămînt. Căldura ne pîrlește pielea, numai Micuțul pare să nu observe iadul din jurul lui. Trage o rafală la picioarele fostului *Oberst*.

— Rezervorul aruncătorului de flăcări! tună el cu un glas dogit.

— Ce s-a întîmplat? întreabă Bătrînul, cu obișnuitul ton calm.

— Nătărăul ăsta îmbrobodit! izbucnește Micuțul înnebunit. A aruncat porcăria aia de rezervor pe care ne-a dat-o Adolf! Își închipuie, probabil, că mai are grade pe umăr. N-am văzut un cretin mai mare!

— Unde e? întreabă Bătrînul, măsurîndu-l disprețuitor cu privirea pe *Oberst*.

— L-am pierdut, îngaimă *Oberstul* cu jumătate de glas.

— L-ai pierdut? se răstește Micuțul scandalizat, cu atîta patimă încît poate fi auzit pînă la Moscova și la Berlin. Sfîntă Fecioară, fiica lui Isus, am trăit s-o aud și p-asta! Minți, gunoi ce ești. L-ai aruncat, nu l-ai pierdut! Pentru că nu voiai să-l cari, nemernicule! Un rahat ca tine a mai fost și ofițer în armata *Führerului*!

— Du-te să-l cauți! ordonă scurt Bătrînul.

— Ai căpiat? protestează enervat *Oberstul* degradat. Dacă mă întorc să-l aduc, voi fi omorît!

— Și ce dacă? rînjește Micuțul cu răutate. N-o să-ți ducem dorul! Și Albert va fi încîntat să crăpi. Scutește-l de efortul pe care-l va face cînd o să-ți fărîme capul cu ranga ca să facă rasol cu usturoi din tine!

— Omorît! zîmbește Bătrînul batjocoritor. Pe cînd aveai comanda spuneai: „Căzut pentru *Führer* și *Vaterland*". Dar de fapt ai dreptate. „Omorît" e cel mai potrivit cuvînt. Sau „ucis"! Sau „schilodit"! Sau „sfărîmat"!

— *C'est la guerre*, surîde Legionarul. *Vino, dulce moarte, vino* acum... fredonează el încetișor.

— E ultima oară cînd îți spun! Du-te după rezervorul aruncătorului de flăcări, ordonă Bătrînul, punîndu-și nepăsător automatul în poziție de tragere. Cu capul în pămînt, fostul *Oberst* pleacă neînarmat, alunecînd pe panta înghețată.

Un obuz explodează la cîțiva metri de el și-l împroașcă cu zăpadă. E aruncat înapoi. Își pierde casca. Se ridică anevoie și înaintează, împleticindu-se prin zăpada adîncă, fără să ia în seamă scrîșnetele copacilor dărîmați și exploziile asurzitoare din jurul său.

— Înainte, numărul 2! ordonă Bătrînul. Ai grijă de rahatul ăla, se întoarce el către Micuțul.

— Cu plăcere, rînjește acesta satisfăcut. O să am grijă ca o mamă! Numai că nu toate mamele sînt bune!

— Să te ferească Dumnezeu dacă îi faci de petrecanie! îl avertizează Bătrînul, privindu-l aspru.

— Cum poți să crezi că aș fi în stare de o asemenea faptă? întreabă Micuțul, cu o expresie vicleană pe chipul năclăit. Respect cea de-a treia poruncă a lui Isus: „Nu-ți omorî aproapele!" Și nu uit nici ce-a spus Moise: „Ăla care-i dă în cap amicului său se va alege la rîndul lui cu țeasta spartă."

— Descreieratule! mîrîie Bătrînul țîfnos și coboară panta împreună cu Legionarul.

Fostul *Oberst* urcă înapoi și trîntește rezervorul aruncătorului la picioarele Micuțului.

— Ți-ai ieșit din minți, omule? zbiară Micuțul cu reproș. O să găurești rezervorul lui Adolf, să știi! O să-ți taie solda! Și nu uita că ești plătit ca un slujbaș de rînd, nu ca un ofițer! Ți-ar lua un an ca să-l plătești. Hai, saltă-l în spinare și ține-te de fundul meu! Mergem să ne

distrăm nițeluș cu vecinii! Unde-i lepra de profesor? Dacă a fugit, îi vîr în cur bățul ăla de arătat la tablă!

— Aici sînt, murmură speriat profesorul, ițindu-și capul dintr-o groapă.

— E-n ordine, grohăie Micuțul mulțumit. O s-o pățiți amîndoi dacă mă supărați. Luați muniția și dați-i drumul! Cel mai grav lucru care vi se poate întîmpla este să vă alegeți cu fundurile ciuruite și să nu mai puteți sta pe oliță!

— Mai repede, mai repede, eroi prăpădiți! Bătrînul îi gonește nervos. Haideți! Strîngeți rîndurile! Țineți-vă după tancuri!

— Cred că ai înghițit rahat și ți s-a urcat la cap, țipă Porta. Strînge tu rîndurile, dacă ți s-a urît cu viața! Nu vreau s-o pățesc din cauza unui glonț! Nu m-am oferit voluntar ca să mă las omorît de bunăvoie.

— Pas alergător, pas alergător! Întotdeauna fuga asta blestemată, înjură Micuțul sălbatic și se agață de cîrligul de remorcare al tancului P-4. În curînd o să-mi calc pe boașe! Mi s-au tocit picioarele pînă-n gît!

Orizontul e în flăcări. Rachetele bateriilor noastre sfredelesc cerul și „orgile lui Stalin" le țin isonul.

Mitralierele rusești Maxim ne hărțuiesc din spate și din flancuri. Ne repezim spre ele cu grenade de mînă și mine S, apoi lichidăm supraviețuitorii în luptă corp la corp. Totul se petrece cît ai clipi!

— *En avant, marche*! *Vive la mort*! țipă fanatic Legionarul, înfigîndu-și cuțitul maur într-un locotenent rus. Se împiedică de un cadavru, zburîndu-i Kalașnikovul din mînă.

Strigătele de luptă ale Legionarului răzbat sistematic prin perdeaua de ninsoare.

— Iar fierbe sîngele capiului ăluia de luptător al deșertului! rîde Porta batjocoritor.

— E nebun de legat! își dă cu părerea Gregor. De ce dracu' se luptă chiar așa? Nu-l place nici pe Adolf și nu iubește nici bătrîna Germanie.

— Poate că l-a mușcat o cămilă de cur pe cînd se fîțîia prin Sahara împreună cu ceilalți de țeapa lui și îi jugănea pe arabi, glumește Porta.

Bateriile rusești de cîmp se pornesc să tragă. Obuzele explodează nu departe de noi, aruncînd în aer zăpadă, pămînt și cadavre înghețate.

Blestemînd și înjurînd, ne luptăm cu mormanele de zăpadă; uneori ne scufundăm pînă la subsuori și ne eliberăm foarte greu.

Ajungem din nou la șosea, unde facem pur și simplu piruete alunecînd pe oglinda gheții. Tălpile netede ale cizmelor nu se pot menține pe gheață.

Automatele rusești mătură drumul cu rafale lungi, secerătoare. Grenadele de mînă cad lîngă noi, scuipînd flăcări infernale. Înaintăm în salturi lungi; sărim peste un detașament de infanteriști care stau în zăpadă cu mîinile ridicate, crezîndu-ne ruși.

— Eroii *Führerului* sînt nițeluș obosiți? rînjește Micuțul, trimițînd o rafală scurtă la picioarele unui Unterfeldwebel.

— Înainte, tovarăși! Cel mai direct drum spre casă e via Moscova! strigă batjocoritor Porta.

Cu cazmalele și baionetele ascuțite, detașamentul atacă pozițiile rusești. Micuțul trimite o rafală puternică în deschizătura de observație a postului de apărare. Dezastrul e înfiorător cînd gloanțele încep să ricoșeze în adăpostul de beton. Rămîn foarte puțini supraviețuitori. sînt, pur și simplu, tăiați în bucăți de un foc concentric al proiectilelor.

Arunc o grenadă de mînă cu atîta putere în direcția celei mai îndepărtate cazemate, încît aproape că-mi iese brațul din încheietură. Explozia mă azvîrle înapoi cu o forță incredibilă și-mi smulge tot aerul din plămîni. Postul e aruncat în întregime în aer și cade înapoi cu susul în jos. Grenada mea a nimerit, probabil, în depozitul cu muniții de rezervă.

Suflul îi azvîrle în sus pe Micuțul și pe profesor, după care îi trîntește în zăpadă.

— Ești nebun? zbiară Micuțul, roșu de furie, dezgropîndu-se dintr-un morman de zăpadă. Nu așa se umblă cu un explozibil atît de puternic, tembelule! Aproape că mi-au țîșnit și cizmele din picioare!

Apar două tunuri autopropulsate. Cel din față se oprește în vîrful unei cazemate și se rotește pe șenile, ca un om care-și strivește țigara cu talpa bocancului. Lemnul și betonul se sfărîmă. Oamenii striviți urlă, iar tancul își continuă dansul pînă ce glasurile se sting.

Arunc o grenadă într-un cuib de mitralieră. Schije de lemn sfîșie aerul.

O Maxim se răstoarnă, cu țeava îndreptată spre pămînt. Pe radiator atîrnă rămășițele unui soldat rus, cu fața complet sfîrtecată.

În jur auzim bubuiturile tipice tunurilor de pe tanc. Un *Rittmeister*, înalt, și slab, cu o bonetă de ofițer trasă șmecherește pe ochi, ne supraveghează.

— Haideți, haideți. Nu vă opriți! Demonstrați-le că sînteți soldații *Führerului*!

— Și tu ești un morman de rahat împuțit, asta ești! mîrîie Micuțul scos din minți, însă nu suficient de tare încît să-l audă *Rittmeisterul*.

— Cîți cretini au diaree verbală în războiul ăsta, mormăie Porta, scuipînd iritat în urma deșiratului *Rittmeister*.

Deodată, ofițerul e rănit. Sîngele îi țîșnește din față și se prăbușește cu un țipăt ascuțit. Eleganta bonetă i se rostogolește pe zăpadă și se agață într-o tufă. Gregor îi ia arma—un Kalașnikov rîvnit de noi toți. Barcelona rupe o jumătate din plăcuța de identitate și o pune în buzunar.

— Încă o balegă pe mormanul de gunoi al armatei. *Vino, dulce moarte, vino*...! murmură Legionarul.

Brusc, *Leutnant* Braun își azvîrle automatul și se lasă moale peste cutiile goale de muniție. Ne oprim și-l privim. Se uită la noi cu niște ochi de gheață.

— În curînd o să se-ndrepte către Soare-Apune, rînjește Heide, arogant.

— Ce se-ntîmplă aici? întreabă *Oberstleutnant* Löwe, care coboară de la grupul de comandă, alunecînd pe-o pantă.

Heide arată spre *Leutnant* Braun, rîzînd:

— Lașitate în fața inamicului, spune el dintr-o suflare, cu o expresie sălbatică pe chip.

— Iar începe ticălosul ăsta însetat de sînge, se răstește Micuțul. De ce dracu' nu-ți scoți capul mai la vedere ca să ți-l găurească Ivan?

— Gura! mîrîie Löwe. Am eu grijă de asta! Ridică-te, Braun! Hai, omule, scoală!

Leutnant Braun privește în gol. Pare că-i pe altă lume.

— I-a pierit toată vlaga, exclamă uimit Micuțul. N-a mai rămas nimic din el!

Löwe îl scutură pe ofițerul înmărmurit, dar fără nici un rezultat.

— A luat-o pe scurtătură către Valhalla, asta e, zice Gregor, dînd din umeri cu indiferență.

— Plecați de-aici! ordonă Löwe. Lăsați-l, să se ocupe medicii de el.

Terenul e înclinat. Urcăm cu un efort inuman. Micuțul mă apucă de umăr în clipa în care mă dezechilibrez și încep să alunec într-un hău. Privesc în golul de dedesubt și mă apucă amețeala. Răcnind și înjurînd, ne luptăm cu urcușul și blestemăm Armata Germană cu obiectivele ei cu tot, Germania și părinții care ne-au adus pe lumea asta blestemată. Mulți renunță și se lungesc în zăpadă, însă comandanții de pluton și de grupă îi ridică și-i silesc să continue drumul. Heide e din cale-afară de zelos. Vocea lui pătrunzătoare, glacială, răsună în depărtare.

— Închipuiți-vă, am ajuns aici ca voluntar, mîrîie Albert cu fața îngropată în zăpadă, atîrnînd de crengile unui tufiș ca să nu alunece pe gheață. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu. N-ar fi trebuit să mă piș în vinul episcopului din München. A făcut icter din cauza asta. Porcul!

Crampoanele de cățărare ale Legionarului alunecă și automatul i se rostogolește pe pantă. Îl privește cu tristețe cum dispare, lăsînd în urma sa un nor alb.

Știm cu toții foarte bine că, din punct de vedere statistic, e imposibil ca niște soldați din linia-ntîi ca noi să supraviețuiască acestui război. Dar ne-am păstrat speranța și sîntem recunoscători pentru fiecare zi cîștigată, bucurîndu-ne că încă sîntem în viață.

Acest atac în care dăm dovadă de un curaj vecin cu nebunia, departe de a putea fi numit chibzuit, nu are absolut nimic de-a face cu eroismul. Este pur și simplu o luptă disperată.

Cartierul General al Corpului de Armată a primit ordin să ia cu asalt culmile, iar regimentul nostru a primit dispoziția de a-i izgoni pe ruși din închisoarea OGPU și de a se menține pe poziție orice s-ar întîmpla. Cei ce ocupă pușcăria de pe deal pot avea controlul întregului sector al frontului. Ne luptăm de aproape patru săptămîni. Ambele părți au pierdut cîteva batalioane, dar nici un soldat german n-a pus încă piciorul înăuntru. De cîte ori am ajuns mai aproape de ziduri, am fost respinși. Se pare că de data asta trebuie să reușim. Au fost pregătite pentru atac două divizii de veterani. Nouă ne-a fost anexat un batalion de Pionieri, care tîrăsc după ei niște arme ciudate. Tunuri cu harpoane pentru aruncarea frînghiilor de escaladare a pereților închisorii. Acum ne folosim de ele ca să urcăm dealul, care e aproape la fel de înalt ca un munte. Abia apoi va urma cucerirea pușcăriei.

Circulă zvonuri sinistre în legătură cu ceea ce se petrece în închisoarea OGPU. Se spune că înăuntrul zidurilor sînt torturați mii de prizonieri. Artileria noastră o bombardează de patru zile și se pune problema dacă cei dinăuntru mai sînt în viață. Julius Heide, care e întotdeauna bine informat, ne spune că e o închisoare veche, care era aici încă dinaintea revoluției! Acum, Poliția Secretă din Rusia o folosește ca punct de tranziție, iar prizonierii sînt aduși de la districtele militare ale Kievului și Harkovului.

După trei zile de luptă crîncenă, am cucerit o poziție pe prima culme. Pe jumătate morți, ne tolănim în tancuri. Plămînii ne dor ca și cum am fi fost înjunghiați cu pumnale de gheață. sîntem leoarcă de sudoare, deși e un frig de moarte.

Leutnant Braun e din nou cu noi. Stă culcat pe spate, clipind des. E ca un mort printre cei vii.

Oberstleutnant Löwe, mînjit pe față, stă rezemat de un pom care-l protejează puțin contra vîntului tăios. Bătrînul privește trist în gol și își umple pipa cu căpăcel de argint. Nu reușește să și-o aprindă. Tutunul e umed.

Micuțul s-a tolănit pe burtă, cît e de lung, lîngă Porta. Îi urmărește cu coada ochiului pe profesor și pe fostul *Oberst* și pufăie ca de obicei din trabuc.

— Îi cam ții din scurt pe ăștia doi, observă Porta, zîmbind din colțul gurii. Că veni vorba, ce-au făcut?

— Ce-au făcut, ce-au făcut! zbiară Micuțul răgușit. Își suflă nasul cu mîna. N-au făcut nimic! Atîta le trebuie să mai încerce să și facă ceva! Ia te uită! Să nu-i văd în ochi. Nu pot să suport profesorii! De cînd am ieșit din casa de copii! Atunci am jurat să-i las lați pe toți pe care pun mîna. Și tîmpitul de colo e unul dintre cei mai afurisiți! Spune că e *Oberschulrat*. El e dobitocul care a intrat în biroul companiei și a început să turuie cum că el e infanterist, dar de fapt e *Oberschulrat*. Și de aceea ar vrea să meargă cît mai curînd posibil la Școala de ofițeri. L-am cerut eu, iar *Feldwebel* Schluckebier, care nici el nu înghite profesorii, mi l-a dat. „Școala de ofițeri!" a mîrîit el. „Îi dau eu lui Școală de ofițeri! Pînă la urmă n-o să se mai aleagă nici praful de el!"

— Bine, dar cu *Oberstul* ce-i? întreabă Gregor. Nu e profesor și

există o mulțime de colonei sus-puși. Amicul nostru Hinka e băiat de treabă, nu?

— Hinka e în regulă, răspunde Micuțul, dar nenorocitul ăsta nu e. Chiar deloc. Prietenul meu *Stabsgefreiter* Frick din Statul Major al Diviziei mi-a povestit destule despre el. La Sennelager i se spunea „maniacul ucigaș de recruți". Era cel mai dat dracului instructor din Westfalia și Renania. Totuși, lista recruților morți a devenit brusc mult prea lungă și atunci s-a făcut o anchetă. Pînă să-și dea seama ce se întîmplă, s-a trezit la Germerscheim, cu tinichelele de pe umăr lipsă! Totuși, avea relații mari și a scăpat de plimbarea pe lumea ailaltă cu ajutorul a doisprezece prieteni care să-l conducă înarmați spre pardesiul de scînduri. Amicii ăștia l-au făcut scăpat în drum spre cimitir, și l-au trimis aici, acordîndu-i șansa să redevină erou și să-și recapete tinichelele de pe umeri. Schluckebier mi l-a făcut cadou de ziua mea. Ia uitați-vă la el! Nu-i mai strălucesc galoanele în ochi! E carne de tun și nimic altceva. Dar totuși a învățat ceva. A învățat ce e un *Obergefreiter*!

— Oricum, ai grijă, îl avertizează Bătrînul. Chiar dacă e degradat, are încă relații. Și pe urmă, n-o să fie prea greu să-i zboare cineva gradele și unui rahat de *Obergefreiter* ca tine!

— Nu dau nici doi bani pe relațiile lui, declară Micuțul cu mîndrie. Plăcerea de a-l lichida merită orice sacrificiu!

— Ești țicnit, spune Bătrînul, dînd din cap. Pînă la urmă reușește să-și aprindă pipa.

— Haideți, haideți! Ridicați-vă! Mișcarea! zbiară *Oberstleutnantul* Löwe.

Își ridică pumnul încleștat, semnul pentru înaintare rapidă.

— Iar stă Ivan pitit prin ascunzători, declară Porta, după o oră în care nu s-a arătat nici picior de rus.

— Nu te lăsa păcălit, îi spune Gregor. Tovarășul Ivan e cel mai afurisit și cel mai parșiv ticălos din lume. Tocmai cînd îți închipui că l-a înghițit pămîntul, te trezești că-ți cauți o bucată de creier pe care ți-a suflat-o javra de rusnac.

— Doaaamne, nu-mi place treaba asta, bombăne Albert. Dealurile astea nenorocite pot ascunde un întreg corp de armată, iar noi sîntem total expuși. Pînă să ne dezmeticim, o să ne trezim pe cap cu

un regiment întreg de cazaci călare pe gloabe. La dracu', locul ăsta trăsnește de duhoarea gloabelor lor.

— Nu-ți plac caii? întreabă Porta.

— Îi urăsc, mîrîie Albert, dezvelindu-și gingiile ca un lup întărîtat. Ți-am mai spus, bătrînul meu a fost toboșar la Husari. Cînd murea un cal, primea carne pe gratis. Mîncam carne de cal de două ori pe zi, iar noi, puștii, puțeam atît de tare a cal încît nu puteam trece pe lîngă grajduri fără să necheze mîrțoagele în urma noastră. Cai! Isuse Hristoase! Cum treci pe lîngă curul lor ți se și bășesc în nas!

Imediat după miezul nopții, pe o furtună orbitoare de zăpadă, compania ajunge la un colhoz ce pare părăsit în grabă de inamic. Echipamentul abandonat e împrăștiat pretutindeni. Micuțul descoperă două mitraliere grele, cu triplu tambur. Una i-o dă lui Porta, împreună cu o cutie de gloanțe dum-dum.

— La ce dracu' o să folosiți chestiile astea? întreabă uimit Bătrînul.

— O să vezi tu, rîde Porta. Întîi le retezăm, ca să nu ocupe prea mult loc, si apoi împușcătura o să aibă un efect mai mare. Cînd vor țîșni gloanțele pe țeavă, tovarășul Ivan va trebui să se bage-n gaură de șarpe ca să nu se trezească fărîme!

— Putem castra întreaga Armată Roșie dintr-o lovitură! hohotește Micuțul.

— Astea o să ne aducă numai necazuri, îi previne Gregor. Dacă vă prinde Ivan cu ele, vi le bagă-n fund și vă zboară creierul!

— Isuse din Nazaret, răzbate din pivniță glasul uimit al lui Porta. Am dat peste depozitul principal de alimente al comuniștilor! Își scoate capul prin chepeng. Putem să gătim borș, fiilor, ciorba preferată a Armatei Roșii, rîde el. Băieți, ajutați-mă să iau ceaunul ăsta. Sînt sigur că e cel mai mare din lume.

— Totul e mare în Rusia, filozofează Barcelona. Știai că rușii își cumpără întotdeauna încălțăminte cu două numere mai mare? Le dă mai multă siguranță de sine.

— Tu cureți ceapa, îi ordonă Micuțul profesorului, și apoi o tai în felii subțiri. Iar tu, bolovane, se întoarce el către fostul *Oberst*, tu te ocupi de sfeclă și de varză! Și ai grijă ce faci, că-ți deșurubez urechile!

Porta duce pe cap un sac de făină și la brîu și-a legat un ștergar cenușiu de atîta jeg. Îl privim ca pe bucătarul-șef de la Grand Hotel din Paris.

— Ia să vedem, exclamă el nerăbdător, jucîndu-se cu un cuțit pe deasupra capului. Pentru început avem nevoie de cinci litri de apă. Nici o picătură în plus sau în minus. Julius, tu care ești un perfecționist prusac, o să torni apa. Mai departe! Avem și puțină carne de vacă. Ne trebuie trei kilograme, apoi încă un kilogram jumate de carne de porc. După asta, cinci legături de praz, una la fiecare litru de apă, și patru sute grame de varză. Noi o să punem cinci sute. Nu strică. Un kilogram de sfeclă, o jumătate de țelină și o mînă de pătrunjel. Avem așa ceva?

— Nu avem pătrunjel, spune Bătrînul.

— Putem pune mărar în loc de pătrunjel? Din ăsta e destul, propune Micuțul, ițindu-și capul din pivniță. S-a instalat ca paznic la provizii.

— Să-ncercăm, se-nvoiește Porta. S-ar putea ca borșul să iasă mai bun așa. Pentru numele lui Dumnezeu, avem cinci căpățîni de usturoi? Fără asta nu mai iese nimic!

— Aici, răspunde Micuțul, aruncîndu-mi o funie întreagă. Pune-i tot! O să-i dea un gust mai bun! David, fiul blănarului jidan, spunea întotdeauna că nu te poți sătura niciodată de usturoi. Îți ridică mădularul ca pe un catarg de steag la ziua lui Adolf!

— Mai avem nevoie de niște smîntînă acră, spune Porta. Îmi trebuie neapărat smîntînă acră!

— Pune oțet, sugerează Gregor. Asta acrește precis.

— Acum nu ne mai lipsesc decît untul, sarea și piperul, exclamă Porta și începe să fredoneze cîntecul lăptarului beat.

— Cît de mult piper? întreabă Micuțul din pivniță. Aici nu-i decît un sac!

— Idiotule, șuieră Porta. Nu-i nevoie decît de-o linguriță.

— Fierbe apa, avertizează Heide, alergîndu-l pe profesor de cinci ori în jurul ceaunului.

— Dați-i drumul, strigă Porta. Cepele, prazul alb, varza. Jumătate de sfeclă și țelina tăiată subțire.

— Totu-i gata! Oligofrenii ăștia ai mei și-au făcut treaba. Dacă nu ești mulțumit, spune-mi mie și-i aranjez eu imediat pe amîndoi!

— Mai tacă-ți gura, Micuțule! Vorbești prea mult și mă calci pe nervi, avertizează Porta. Și-acum să rumenim legumele în unt nesărat din Ucraina. Ivan face cel mai gustos unt din lume. Dacă Grofaz[7] a intrat în Rusia pentru unt, atunci o să-l urmez pînă la capăt! Să punem carnea și, pînă cînd se face, cîntăm „aria vînătorului” din *Jägerbrauten*. Micuțul și Albert sînt baritonii, iar Heide și Gregor sopranele. sînteți gata?

Porta bate tactul pe buza oalei cu lingura de lemn și din colhozul jegos răsună pe întinsul stepei „aria vînătorului”. Porta îi acompaniază; lovindu-se ritmat cu mîinile pe piept, îi cade punga cu făină de pe cap. Își pune piciorul pe spinarea profesorului, care stă pe podea și curăță mitraliera grea, conform ordinelor Micuțului, cu o atitudine de vînător sadea.

— *Der Förster ist tot, Der Wilddieb lebt*![8] cîntă el cu un glas pătrunzător.

— Ia ascultați-l, strigă Micuțul încîntat. Nu-i așa că le zice al dracului de bine?

Ne așezăm în cerc lîngă ceaun. Porta fredonează un cîntec rusesc de seceriș, în timp ce pune și usturoiul înăuntru, amestecîndu-l cu restul legumelor.

— N-ar merge și o rață la chestia asta? întreabă Micuțul. Fă rost de-o rață! îi ordonă el fostului *Oberst*, care întîmplător găsește una.

— Să-ți explic cum e cu rața, spune Porta. Oricine ar trebui să știe asta. Există două feluri de borș. Unul obișnuit, pe care-l fac polonezii și ucrainenii. Întîi se rumenește o rață, apoi o tai, îi scoți oasele și tendoanele și o mărunțești. În timp ce cînți o parte din *Katerina Ismailova*, o arunci în supă bucată cu bucată, Uite-așa! Plop, plop, plop! Și de fiecare dată cînd rața face „plop”, poți să-ți pui o dorință!

— De exemplu, o muiere strașnică, se repede Micuțul visînd cu ochii deschiși.

---

[7] Grofaz—porecla dată lui Hitler, reprezentînd inițialele expresiei Grösster Feldherr aller Zeiten: Cel mai mare strateg al tuturor timpurilor). *(n. trad.)*

[8] *(germ.)* Pădurarul e mort! Braconierul trăiește! *(n. trad.)*

— N-a fiert destul borșul ăla? se interesează nerăbdător Bătrînul și se linge pe buze ca un lup hămesit.

— Nu poate fi nimic mai rău pentru un bucătar-șef, îl mustră Porta cu seriozitate, decît niște clienți care și-au pierdut răbdarea! Oi fi tu șeful adunăturii ăsteia, dar la bucătărie să nu-ți bagi nasul! Eu comand aici! *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, bosul! Dacă nu mai poți să aștepți pînă e gata inegalabilul meu „chef d'oeuvre" rusesc, te sfătuiesc să faci o mică plimbare împreună cu toți ceilalți care nu mai pot răbda.

Nervii noștri sînt gata să plesnească în timp ce Porta continuă imperturbabil să mestece în ciorbă. Ne pomenim mestecînd în gol, ne chiorăie mațele privindu-l cum mărunțește carnea, cu un aer demn și cum o pune în ceaun. La sfîrșit, toarnă zeama de sfeclă și binecuvîntează supa în numele Dumnezeului tuturor rușilor. Aproape că ne călcăm în picioare în momentul în care ne spune să venim cu castroanele. Pretinde să le aliniem precum soldații la paradă. Micuțul e gata să-i împuște pe profesor și pe fostul *Oberst* cînd își pun castroanele alături de ale noastre.

— Sclavii la coadă! rage el. Pe vremea lui Isus ați fi mîncat la rînd cu cîinii! N-ați citit Biblia, nemernici aristocrați ce sînteți?

Porta pune în fiecare castron o bucată mare de unt și, cu o mină de arhiepiscop, toarnă apoi și supa.

— Vîră mai adînc polonicul, fiule! se tînguie Micuțul cu ochii sticlindu-i de foame. Ce-i mai bun se duce întotdeauna la fund! La urmă, Porta presară deasupra mărar și toarnă sosul acru.

După ce rade trei porții, Micuțului i se face milă de profesor și de fostul *Oberst*.

— Cred că vă e foame și vouă, nu? întreabă el indiferent. Duceți-vă la *Obergefreiter* Porta cu castroanele. Și dacă, întîmplător, descoperiți o bucată de carne în supa voastră, vă prezentați imediat cu ea la mine, *panimaieși*?

— Încetează să-i mai chinui pe amărîții ăștia, pufnește Bătrînul iritat.

— Le dau mîncare, și tu numești asta chin? exclamă Micuțul surprins. Ce-ai vrea să fac? Să-i șterg la fund ca să nu murdărească pantalonii armatei lui Adolf?

Timp de două ore ne-am tot îndopat cu borș, fără să discutăm prea mult. După ce n-am mai putut înghiți nimic, ne-am lungit pe spate mulțumiți.

— Cînd bătrîna Germanie va fi pierdut războiul ăsta, filozofează Porta, și după ce-și va fi revenit puțin din mizerie, cred c-aș face foarte bine să-mi deschid un restaurant la Berlin. O să cumpăr ruinele de la *Kampinski*. Aș putea să le iau ieftin. Voi avea toate delicatesele: tocană americană, curcan prăjit în stil american, pui italienesc la cuptor.

— Nu uita de *poulet au sang* franțuzesc, *mon ami*, completează Legionarul meniul, aprinzîndu-și o țigară „Caporal".

— Cum aș putea să uit, zîmbește Porta. Și n-o să uit nici de legumele grecești *au gratin* sau de prăjiturile din bucătăria jidănească.

— Mă aduci în pragul nebuniei, izbucnește Julius Heide furios. Cum poți să pomenești de mizeriile alea jidănești?

— Tu preferi *miel à la turque*, nu? întreabă Porta trufaș. O să am și așa ceva pentru clienți de-ai casei ca tine!

— Sper c-o să faci și supă venezueleană de pește! intervine Gregor, lingîndu-și buzele crăpate de frig.

— Dar *Paella Valenciana*? strigă Barcelona, cățărat pe pervazul ferestrei.

— Ce naiba se petrece aici? răsună dinspre ușă o voce pătrunzătoare de ofițer.

— Atențiune! zbiară Bătrînul, ridicîndu-se ca fulgerat și scăpîndu-și pipa.

Oberst Hinka, ciungul, intră în camera joasă; în aer plutește aroma borșului.

— Ce-i asta? întreabă el, privind cu interes ceaunul. A mai rămas puțină ciorbă.

— E ciorba preferată a rușilor, să trăiți! turuie Porta.

— Dă-mi să gust, zîmbește Hinka.

Porta îi umple un castron.

— Să pun și pentru adjutant? întreabă Porta, uitîndu-se la *Leutnantul* care stă la ușă nervos, ca o găină pe ouă.

— Nu pune întrebări stupide, Porta, răspunde printre înghițituri *Oberstul*.

Reticent, adjutantul primește un castron plin-ochi. Nu poate să-și ascundă reținerea față de talentul culinar al lui Porta. Nu l-ar surprinde să fie în ciorbă o otravă cu efect rapid.

— Excelentă ciorbă, exclamă *Oberst* Hinka încîntat și îi întinde lui Porta castronul gol.

— Da, să trăiți, *Untermenschen* ăștia știu ce-i aia haleală, să trăiți, remarcă Porta plin de admirație. Ar trebui să mîncați o dată *selianka*, domnule. E o supă de somon, să trăiți! O pregătesc pe plajele de la Marea Neagră. Eu am gustat-o cînd m-am dus în vizită la prietenul meu Serghei Smirnov, domnule. E bucătar-șef la *Motanul cenușiu*, un restaurant din Atena. *Selianka* lui l-ar scoate și pe Stalin afară din Kremlin. Am rețeta, să trăiți, poate o doriți și dumneavoastră?

— Nu, Porta, mulțam, nu azi, surîde *Oberst* Hinka, bătîndu-i cu mîna pe umăr. Într-o oră plecăm. Păstrează-ți calmul, Beier, i se adresează el Bătrînului. Cred că o să intrăm într-o treabă tare urîtă. Porta și Creutzfeldt, fără ieșiri de căpătuială sau jafuri! Dacă aud că faceți porcării, institui o Curte Marțială de urgență și n-o să vă trec nimic cu vederea! Jaful e o problemă gravă.

— Am înțeles, să trăiți, am înțeles perfect, domnule! cîrîie Porta, cu o voce amabilă. Am văzut avertismentele afișate peste tot, să trăiți! Jaful atrage după sine ștreangul. *Oberst* Hinka, să trăiți, permiteți să raportez, sîntem destul de dezghețați și o să ne ținem mîinile acasă ca să nu ne ardem. Am văzut afișele, să trăiți!

Douăzeci de minute mai tîrziu, Micuțul și Porta sfărîmă ușa unei pivnițe și trec prin ceea ce fusese odinioară reședința maiorului. Răscolesc sertare și dulapuri, risipindu-le conținutul pe podea. Nu descoperă nimic interesant și trec în camera următoare, unde dau peste o sticlă de votcă într-un coș de gunoi.

— Hai s-o ștergem de praf, spune Porta ducînd sticla la gură. După ce scurg și ultimele picături din sticlă, își continuă periplul dintr-o cameră în alta, rîzînd și chirăind. Pînă la urmă, ajung în dormitor, unde tronează un pat demodat de dimensiuni uriașe.

Micuțul adulmecă precum un cîine de vînătoare care a dat de urma vulpii. Se strecoară de pe marginea patului tocmai sub pilota grea, țărănească.

— Pis, pis, pis, pis! vine de sub așternuturi glasul său înfundat. Melonul i se ivește la capătul pernei. Muiere! sforăie el și se afundă din nou printre cearșafuri ca o nevăstuică în gaura iepurelui.

Porta își bagă capul printre falduri să vadă ce face Micuțul. Nu-l găsește, se suie pe el, începînd să chițăie ca un arici într-o noapte caldă de vară.

La început, Micuțul nu-și dă seama că Porta e cel care se lăfăie în pat. Se iscă o încleștare scurtă, dar violentă, în urma căreia pilota e sfîșiată de la un capăt la altul. Penele zboară în toate direcțiile.

Se ridică în capul oaselor, fiecare la cîte un capăt al patului, și privesc amețiți în jur. Penele se aștern încet peste ei, făcîndu-i să semene cu doi pescăruși în toiul unei furtuni.

Micuțul găsește într-o ladă plină cu lenjerie niște chiloți roșii cu volănașe de dantelă și cu nasturi în partea din față, așa cum era moda la începutul secolului.

— Sfîntă Fecioară din Kazan, cîtamai fundul trebuie să fii acoperit, strigă Porta, lingîndu-și buzele. Cred că nu i-ar putea umple nici măcar un cal de tracțiune!

— Isus ne iubește, intonează Micuțul. Dacă ar fi fost aici curul ăla, cu tot restul de accesorii, ne-am fi tras și noi niște budigăi triunghiulari!

— Muiere, suspină Porta visător, îngropîndu-și fața în chiloții roșii. Fornăie și mîrîie ca un motan într-o aventură nocturnă.

— Dă-mi chestiile alea, cere Micuțul.

Își trage budigăii roșii peste uniformă. Porta îi dă și un sutien imens. Se împiedică de masca de gaze și o aruncă pe fereastră.

Sutienul e umplut cu două cîrpe de șters pe jos și arată ca două vîrfuri ale Alpilor. Descoperirea unui corset demodat aproape că iscă o bătaie. Pînă la urma îl obține Porta.

Se admiră amîndoi într-o oglindă mare. Corsetul e foarte frumos, împodobit peste tot cu trandafiri și fluturi.

— De ce cu fluturi? întreabă Micuțul dus pe gînduri.

— E foarte clar, spune Porta ca un bun cunoscător. Zboară de pe el și aduc bărbații direct la țintă.

Într-un dulap găsesc o pălărie mare și neagră, împodobită cu cireșe. Porta o confiscă.

— Ce-ai zice s-o punem rapid? întreabă el, unduindu-și coapsele și imitînd mersul unei tîrfe. O pui pentru zece bumăști? chicotește el, stînd la fereastră și trimițînd bezele unui grup de motocicliști care-l privesc înmărmuriți, ca și cum ar fi martorii unei minuni.

— Îți arăt curu' la juma' de preț, rage Micuțul răgușit.

— Haideți, băieți! le face Porta semn cu capul. Luați-vă bilete de intrare. Zece parale pentru poziția clasică germană. Pentru artificiile franțuzești plătiți dublu. Și dacă vreți să-i vedeți o dată curul lui Sophie, vă costă numai două mărci.

Micuțul se cațără pe pervazul ferestrei și-și unduiește crupa. Chiloții roșii flutură în vînt.

Porta face o mișcare scurtă cu mîna și scuipă în zăpadă.

— Nici o șansă, dragul meu, îi spune Micuțului. E foarte adevărat ce se spune la crîșma *Crocodilul*: germanii sînt exact ca și *Führerul* lor. Li s-au micșorat de tot mădularele în frig!

Închid fereastra cu zgomot. Micuțul se împiedică și cade într-un balansoar care-l azvîrle afară pe ușă, razant cu peretele. Se oprește într-o cămăruță, în spatele ușii, și privește uimit în jur.

— Încotro? îl întreabă Porta, fîlfîindu-și pălăria cu cireșe în dreptul ușii sparte. Micuțul nu răspunde, dar îi arată tăcut un seif vechi, împodobit cu o stea roșie, cu secera și ciocanul.

Priveliștea îl înviorează imediat pe Porta. Mîngîie tandru metalul seifului.

— Întotdeauna mi-am dorit să întîlnesc pe cineva ca tine, îi mărturisește el.

— Ai grijă, intervine Micuțul suspicios. S-ar putea ca scîrba de Ivan să fi pregătit o mică surpriză pentru niște eventuali curioși ca noi.

— Nu ești prost degeaba, spune Porta cu superioritate, examinînd seiful milimetru cu milimetru. Apoi încearcă amîndoi să-l tragă de la perete, dar nu reușesc. Găsesc doi drugi de fier, dar nici așa nu-l pot clinti. Porta scuipă pe steaua roșie și amenință blocul de fier cu pumnul.

— Așteaptă numai puțin, nemernicule, se-nfurie Micuțul. Îți arătăm noi de unde-și lua Moise berea! Doar nu-ți închipui c-am bătut tot drumul ăsta împuțit pînă-n Rusia ca să-ți bați tu joc de noi!

— Drace! zice Porta, îngîndurat, măsurînd din ochi carcasa de fier. Trebuie să-l mutăm neapărat de la perete.

— Da' de ce? întreabă Micuțul, fără să mai priceapă nimic. Ușa e în față, nu? Cînd vrei să intri într-o casă, doar nu te apuci să spargi peretele din spate, ci folosești ușa, așa mi se pare!

— Gura, șuieră Porta enervat. Cu seifurile e altceva! Ușa din față e pentru ăia care știu cifrul. Cu cît îl freci mai mult, cu atît e mai greu de deschis. Trebuie să încercăm pe ușa din spate. Era bine să fi avut un satîr. Așa am fi găurit foarte ușor fosila asta de la fiare vechi.

— Aruncătorul de flăcări nu-i bun? sugerează Micuțul nerăbdător și pleacă imediat să-l aducă.

— Las-o baltă, deșteptule! îi retează Porta avîntul. S-ar topi toată carcasa, plus ce e înăuntru. Noi nu adunăm fier vechi și mai mult, n-o să ieșim din războiul ăsta la fel de săraci cum eram la început.

— S-ar putea să ai dreptate la faza cu spartul seifurilor prin spate, spune Micuțul gînditor, scărpinîndu-se la prohab. Îl ții minte pe băiatul blănarului jidan de pe Hein Hoyerstrasse care avea un coleg, bănuit a fi jidan, lăcătuș pe Berhnard Nochtstrasse? Individul ăsta se ocupa de seifuri, sertare și treburi de genul ăsta. Lua din spate toate chestiile cu care avea de-a face. Asta l-a și terminat pînă la urmă. Chestorul-șef Nass și băieții lui, cu pălăriile trase pe ochi, de la David Station au pus pînă la urmă gheara pe lăcătuș, care totuși nu era jidan. De fiecare dată cînd se dădea o gaură într-un seif, bătrînul Nass știa că autorul trebuia să fi fost lăcătușul. Cred că-ți dai seama ce a urmat. Într-o dimineață, înainte să apară lăptarul, bătrînul Nass, însoțit de cîțiva copoi, a dat buzna în casa lăcătușului, care tocmai visa la seifuri doldora de bani. O să mai treacă vreo douăzeci de ani pînă să-și scoată nasul din Fuhlsbüttel.

— Dar pentru că asta e prima noastră întîlnire cu un seif sovietic, n-o să-și închipuie nimeni că tocmai noi, doi germani eliberatori, l-am găurit, spune Porta nepăsător.

Începe să se joace cu cifrul.

— Parcă e o stație de emisie-recepție, remarcă Micuțul.

— Totuși, frecvența e puțin diferită, surîde Porta cu indulgență. Ca să te joci cu butoanele unui radio trebuie să plătești. Cu ăsta sper să primim bani, dacă găsim frecvența potrivită.

— Că veni vorba, ai încercat ușa? întreabă Micuțul practic. Îmi aduc aminte de ziua în care David al jidanului și cu mine am dat o raită la magazia unui concurent, avînd cu noi un specialist în broaște și lacăte. După ce a trebăluit o oră întreagă, a descoperit că, de fapt, ușa nu era încuiată. Expertul nostru a fost atît de rușinat încît și-a luat tălpășița și s-a lăsat umflat de unul din maimuțoii lui Nass.

— Ai perfectă dreptate, zbiară Porta, deschizînd cu greu ușa.

Cînd Micuțul vede teancurile de bancnote, rîde atît de tare încît hohotele sale provoacă un ecou puternic în toată casa.

— Milioane! șoptește Porta extaziat. La naiba, milioane! N-am mai văzut niciodată atîția bani la un loc! Slăvit fie bunul Dumnezeu! intonează el cu privirea ridicată spre cer. Voi intra în lăcașul tău cu prima ocazie! Și dacă dau de vreun păgîn în țara asta, o să-l aranjez cum se cuvine!

— Sînt foarte mulți pe-aici. Mai mulți decît ai putea tu să numeri, strigă Micuțul, frecîndu-și mîinile întocmai ca un jidan care a reușit să tragă pe sfoară un antisemit.

— În curînd, firmamentul economic va fi împodobit cu încă doi Rockeffelleri, prezice Porta satisfăcut.

— Care-s ăia? întreabă Micuțul prostește.

— Uită-te-n oglindă, îl lămurește Porta. Pe unul dintre ei îl vei vedea acolo.

— Sfinte Dumnezeule! Nu-mi vine să cred, exclamă Micuțul, privindu-se atent în oglindă.

— Acum nu mai trebuie decît să ne păstrăm sîngele rece, spune Porta, mîngîind afectuos teancurile de bani.

— Nici n-avem vreo altă șansă în iarna asta rusească, răspunde Micuțul nepăsător.

— De azi încolo, continuă Porta energic, sîntem mult prea bogați ca să ne mai intereseze războiul lui Adolf. Du-te în pivniță și adu doi saci mari. Plecăm, tinere!

— Fără să ne luăm rămas bun de la ceilalți? întreabă Micuțul uluit.

— De-acum nu-i mai cunoaștem, îl lămurește Porta. Dacă transpiră ceva din ce-am făcut, nu mai apucăm să fim bogați mult timp!

Julius o să spună că banii aparțin statului și că trebuie confiscați. Ține minte ce ți-am spus: păstrează-ți sîngele rece! Trecutul nostru e îngropat! Coboară în pivniță și adu doi saci. Să fie foarte, foarte mari.

— Înainte să mă schimb în haine civile, o să mă cac în pantalonii de armată ai lui Adolf, promite Micuțul și aleargă în pivniță fluierînd.

— Ați găsit ceva? zbiară Gregor, intrînd pe fereastră, însoțit de Albert, cu dinții săi strălucitori.

Porta închide repede ușa seifului și se grăbește să le abată privirea de la cămăruță.

— Rahat! răspunde el indiferent, arătînd ca un lup ciobănesc.

Albert vede corsetul cu fluturași și trandafiri și izbucnește într-un hohot de rîs convulsiv.

— Ce-i asta? Noua armă secretă a lui Adolf? bolborosește Gregor printre sughițuri.

Albert scrîșnește din dinți în clipa în care vede pe perete un portret al lui Stalin ce scrutează încăperea cu o privire crudă.

— *Kak vî pajivaete, tovarișci*?[9] rage el, amenințînd tabloul cu pumnul, ca și cum ar încerca să domolească săgețile din privirea georgianului.

Micuțul apare cu doi saci mari la subsuoară.

— Afară, rahaților, se răstește el, fluturînd sacii spre ei ca și cum ar goni niște găini. Nu știați că e interzis să violați o proprietate particulară?

— La ce vă trebuie sacii? întreabă Gregor curios, pipăind țesătura de cînepă.

— Am primit ordin să camuflăm ferestrele, replică Porta imediat, pentru a evita un răspuns necugetat din partea Micuțului.

— Drept cine mă luați? Mă credeți cretin, sau ce? pufnește Gregor. Ați găsit ceva, ăsta-i adevărul. Nu-mi mai vindeți mie gogoși! Am fost anchetator. Vă miros de la o poștă!

— Dacă nu-ți ții gura și nu pleci de aici cu strigoiul ăsta negru, ca să ne facem treaba, vă calc în picioare! rage furios Micuțul, amenințîndu-i cu pumnul.

— E ceva deosebit, omule! exclamă Albert plin de curiozitate, țopăind pe canapea.

[9] *(rus.)* Cum o mai duci, tovarășe? *(n. trad.)*

Face o tumbă, se oprește stînd în mîini și se uită sub canapea.

— Te joci cu soarta, tîrîtură africană ce ești, mîrîie Porta, expediind un șut unei perne, care zboară direct pe lampă.

— Da' zău că ai dreptate, rîde Albert și scoate de sub pat un bidon cu ulei.

— Vrei să-ți ungi fuduliile și să te duci la tine-n Africa să dormi pe-un pat de cuie? întreabă Micuțul turbat de furie, încercînd să-i tragă un șut lui Albert.

— De ce nu? rînjește Albert și trage o dușcă din bidon.

Micuțul își lungește gîtul ca o barză la vînătoare de broaște.

Adulmecă aerul în direcția bidonului cu ulei.

— Crăciun fericit tuturor! Șnaps de prune! zbiară el, smulgînd bidonul din mîna lui Albert.

— Dă-mi și mie să gust, cere Porta și se autoservește.

— Alarmă, alarmă! vine un strigăt de afară.

O pușcă-mitralieră latră cu furie. Mortierele bubuie în noapte. Un *Obergefreiter* tanchist se cațără pe un scaun, în dreptul tabloului lui Stalin.

— Unchiul Iosif poate fi un cadou frumușel. O să dea foarte bine deasupra canapelei de acasă, din Köln, cînd s-o termina războiul.

— Nu-l atinge! țipă Gregor cuprins de panică, aruncîndu-se la pămînt.

Albert sare dintr-un salt în spatele canapelei, aidoma unei pisici care-o zbughește din calea unui lup alsacian. Porta se ghemuiește după un fotoliu împreună cu Micuțul, care și-a ascuns capul ca struțul. Pălăria împodobită cu cireșe fîlfîie în aer ca o pasăre rănită.

Într-o fracțiune de secundă, Gregor observă firul subțire, negru, legat de tablou, care se strecoară printr-o gaură sub tapet.

Explozia sfărîmă toată casa. Limbi lungi de foc se înalță spre cer. Acoperișul pare că se sprijină pe creasta flăcării. Parcă ar fi sfîrșitul lumii. Exploziile se succed în lanț și cuprind întreaga stradă. Casele se prăbușesc și cerul e invadat de o lumină orbitoare. Se vede ca ziua. Suflul învăluie strada ca o tornadă, măturînd tot ce-i stă în cale. Un camion se rostogolește ca o jucărie. Albert zboară urlînd peste ruinele peretelui, cu canapea cu tot. Aceasta se strivește cu un zgomot infernal

de peretele unei alte case de pe cealaltă parte a drumului. În cădere, Albert zbiară ca un porc înjunghiat, rostogolindu-se și agitîndu-și mîinile și picioarele. E proiectat într-o baltă înghețată, alături de Gregor.

— Isuse, îngaimă el. Asta putea să omoare și un urs grizzly.

Oameni răniți de moarte strigă după ajutor. Vîlvătăile de foc luminează zăpada murdară. E ca o erupție vulcanică ce pare că nu se mai sfîrșește.

Totuși se oprește!

Cei rămași în viață încearcă din răsputeri să se ridice. Sînt în stare de șoc și complet asurziți. Îi dor urechile, de parcă le-ar fi străpuns cineva timpanele cu un ac înroșit în foc. Preț de cîteva minute, sîntem incapabili să pricepem ce se întîmplă în jur. Ne cuprind accese acute de nebunie. Peste tot zac împrăștiate hălci de carne și așchii de oase. Pînă și pomii care străjuiau strada, de o parte și de alta, au fost smulși din rădăcină, dispărînd fără urmă. Ruși și nemți, civili și militari panicați aleargă înnebuniți.

Un sergent rus, cu uniforma boțită și înnegrită de funingine, își descarcă în aer Kalașnikovul, apoi îl aruncă și urlă: *Iob tvoiu mati*. Îi frînge gîtul cu muchia palmei unui *Feldwebel* care dă să-l lovească.

O motocicletă cu ataș plină cu puști-mitralieră și muniție este răsucită în jurul rămășițelor unui horn. Din ataș atîrnă un trup însîngerat. Albert a luat-o razna. Se tîrăște în patru labe și urlă ca un cîine turbat. Își revine doar în clipa în care Porta îi dă casca de oțel. La spate, buza căștii a fost complet smulsă. Albert o privește o clipă fără să priceapă nimic. Își pipăie creștetul capului, ca și cum ar vrea să fie sigur că-l mai are. Își înalță privirea spre cerul plumburiu, îi mulțumește lui Dumnezeu și tuturor sfinților cunoscuți și necunoscuți. Cu ocazia asta, inventează ad-hoc nume noi. Își ia casca și le-o arată tuturora, ca dovadă că Dumnezeu îl ocrotește.

— Asta pentru că noi, negrii, n-avem nimic comun cu războaiele, declară el. Războiul ăsta e pentru albi și pentru galbeni.

— Ce porcărie! Și toate astea pentru un tablou, suspină Porta, privind lung spre ruinele casei maiorului.

Cînd vede corsetul înzorzonat, *Oberst* Hinka îl ia pe Porta deoparte. Porta uitase că e încă îmbrăcat cu el.

— De unde-l ai? întreabă Hinka aspru.

— L-am găsit, să trăiți! răspunde Porta, ceea ce e destul de adevărat.

— Unde l-ai găsit? Hai! Vreau adevărul! îl sfredelește Hinka cu privirea. În care casă?

Porta se foiește. Încearcă să se eschiveze, apelînd la una din poveștile lui obișnuite. Spune ceva despre un salon de coafură din Düsseldorf, al cărui proprietar purta întotdeauna corset.

— La dracu' cu prietenii tăi de la saloanele de coafură, îl întrerupe Hinka tăios. Știi că nu mă poți prosti. De ce-a sărit casa-aia în aer, ce s-a întîmplat acolo?

— Aaa, da, să trăiți! Înțeleg, domnule, despre explozie vorbiți. Porta surîde fals. Unui motociclist i s-a pus pata pe portretul lui Stalin și a vrut să-l ia. Într-adevăr, era un portret reușit, să trăiți! Noi l-am avertizat pe motociclist, domnule, adică nu pe Stalin, să trăiți! Porta face un semn cu mîna în direcția satului distrus. Tabloul avea ceva dubios, să trăiți! De asta v-ați convins și dumneavoastră, domnule!

— Ai putea să recunoști motociclistul? întreabă Hinka bănuitor.

— S-a dus, domnule. S-a dus definitiv. S-ar putea chiar să spînzure de coșul ăla de țiglă! Dumnezeul german pedepsește întotdeauna nesupunerea, nu-i așa, domnule? adaugă el gînditor.

— L-ai văzut mort? se interesează Hinka pe un ton tăios. Dacă e în viață, vreau să afle cum pedepsesc eu nesupunerea!

— Ar merita, să trăiți! îl aprobă Porta, oftînd din rărunchi. Puteam fi făcuți praf cu toții din cauza unui bețiv care-a vrut neapărat să fure.

— Ai grijă, Porta, să nu-ți crească aripi de îngeraș. Te-am întrebat: l-ai văzut mort?

— Din păcate, nu, să trăiți! S-a prăvălit casa peste mine!

— Cine mai era cu tine?

— Absolut nimeni, domnule. Eram singur. Departe de tabloul ăla, să trăiți!

— Atunci înseamnă că i-ai dat, pe geam, chiloții și sutienul *Obergefreiterului* Creutzfeldt, nu-i așa?

Face un semn cu capul spre Micuțul, care tace mîlc, privind agitat în jur, sub influența șocului exploziei.

— Vino încoace, Creutzfeldt! strigă furios Hinka.

Micuțul nu reacționează. A asurzit.

— Cred că i-au fost afectate pîlniile, să trăiți! e de părere Porta. Permiteți să raportez, domnule. La început mi-am pierdut și eu auzul, dar după ce m-am ridicat în capul oaselor, mi-a revenit, și acum aud foarte bine, mulțumesc lui Dumnezeu. Aud perfect tot ce-mi spune *Herr Oberst* Hinka, să trăiți!

— Dă-ți jos corsetul ăsta tîmpit, îi ordonă scurt Hinka. Și te previn, Porta, răbdarea mea are limite! Dacă sari peste cal, o să te trezești pe undeva printr-o celulă.

— Da, să trăiți, cred că se găsește întotdeauna o celulă goală la Germerscheim, domnule, spune Porta vlăguit, încercînd să pară abătut.

— Am să te împușc într-o bună zi, promite Hinka, răsucindu-se pe călcîie.

— Într-o oră plecăm, anunță Bătrînul, care fusese la o adunare a șefilor de pluton cu comandantul: Ce dracu' aveți pe voi? mîrîie el furios în clipa în care îi vede pe Porta cu corsetul și pe Micuțul în chiloți. Nu vreau să vă mai văd în halul ăsta! Ce naiba or să creadă rușii?

— Vor uita să tragă în noi, răspunde Porta, ceea ce ar fi un lucru bun, trebuie să recunoști!

O perdea de flăcări dansează în depărtare. Deasupra se vede un nor imens de fum. Trombele de aer aduc o ploaie deasă de cenușă. Pămîntul se zbuciumă ca un animal în agonie.

Micuțul, înalt și puternic, ca un pachet de mușchi, se ivește prin ploaia abundentă. Trabucul îi luminează fața mînjită de funingine. E îmbrăcat și acum cu chiloții și îi înjură crîncen pe profesor și pe fostul *Oberst*. Aceștia îl urmează epuizați, cărînd rezervorul aruncătorului de flăcări și lăzile cu muniție. Aerul e inundat de zgomote asurzitoare. Bubuitura unui obuz de mortier îl face pe fostul *Oberst* să se arunce într-un adăpost.

— Lua-te-ar dracu', tembelule! rage Micuțul. Ți-am spus să nu te pui la fereală pînă nu-ți ordon eu, rahat ce ești!

Se aude iarăși un trosnet sec. Micuțul privește concentrat traiectoria obuzului. Acesta cade cu un sunet infernal și împroașcă zăpada în toate direcțiile. O schijă de obuz găurește una dintre sticlele pentru apă ale Micuțului. votca i se prelinge pe picioare.

— Păgîni ruși împuțiți, se înfurie Micuțul, îndreptîndu-și spre cer pușca cu țeava retezată. Ce șmecherie mai e și asta? Ce legătură are votca mea cu războiul?

— Adăpostește-te, omule! răcnește *Leutnant* Braun nervos. O să fii împușcat!

— N-o să mi se întîmple absolut nimic, domnule, îl asigură Micuțul, cu vocea lui ruginită, de bas. N-o să mă las curățat înainte să văd New York-ul, Londra, să fac o călătorie în Africa, împreună cu Albert, și să mă cac în budele pline de cuie ale fachirilor.

— Plutonul 2! Preia comanda! se aude din față.

Ordinul e transmis întregii companii. Ne ridicăm încet.

Picioarele Bătrînului se afundă în zăpadă pînă la genunchi. Își pune automatul pe umăr.

— Mișcați-vă! Toată lumea în picioare! strigă el nervos. Ridică-te, Micuțule! Du-te în flancul drept, și să te ferească sfîntul să jefuiești vreo baracă sau să cauți dinți de aur în gura cadavrelor! M-ai auzit?

— Păi, urli suficient de tare ca să trezești toți morții din cimitirul Hamburgului. Nu m-ar mira să se fi sculat în capul oaselor să te asculte! bombăne Micuțul încruntat, ridicîndu-se încet și provocator.

— De ce ești așa acru? întreabă Porta. Arăți de parcă te-ar fi pișcat toți păduchii comuniști!

— Mă enervează *Oberstul* ăla handicapat, răspunde Micuțul morocănos. E un rahat tîmpit, prost ca un recrut!

— Nu mai pot să-ndur insultele tale, cîrîie fostul ofițer.

Se străduiește să se impună printr-un ton dur, așa cum făcea odinioară în fața regimentului. Dar, de astă dată, fără succes.

— Cu atît mai rău pentru tine, găină proastă, rînjește Micuțul răutăcios, și-l pocnește cu dosul palmei. Pentru că va trebui să suporți, nu-i așa? Asta să-ți intre bine în capul tău idiot! Ori vrei să te alerg puțin ca să-ți revii? Pricepe odată pentru totdeauna că ești scursura Germaniei, asta ești. Iar eu? Eu sînt *Obergefreiter*, coloana vertebrală a armatei! Partea superioară, bineînțeles!

— Chiar vrei să ne cățărăm pînă la închisoarea aia spurcată? întreabă Porta, îndreptîndu-și jartierele corsetului roșu.

— Vreau sau nu, trebuie să mergem, răspunde scurt Bătrînul, scuipînd tutun în zăpadă.

— Porcăria asta de război a răsturnat lumea cu fundu-n sus, bolborosește Porta pesimist și îi cere Legionarului o țigară. Cînd o să încetezi să-ți mai omori plămînii cu rahatul ăsta franțuzesc?

— *Pas question*, *mon ami*! Cu țigările astea, am cel puțin avantajul că-mi rămîn mie aproape toate, răspunde Legionarul. Gunoiul tău de doi bani nu-i bun decît pentru fete necoapte.

— Sînt destul de cătrănit ca să sparg nuci de cocos cu curul și să scuip miezul ca un mortier care aruncă obuze, spumegă Porta.

Contemplă închisoarea OGPU, zidurile luminate de jocul flăcărilor din pădurea de brazi.

— Va trebui să urcăm și să coborîm dealurile, să alunecăm pe lacurile înghețate pînă ni se tocește pielea de pe fund, să ne croim drum ca niște buldozere prin păduri înghețate—și toate astea numai ca să ajungem la pușcăria aia comunistă. Eu sînt obișnuit să ajung la pușcărie stînd confortabil pe fund! Dacă ăsta nu-i un caz grav de încălcare a drepturilor omului care ar trebui să ajungă urgent în fața Curții Internaționale, atunci sînt eu bătut în cap!

— Ar trebui interzis ca oamenii cumsecade să fie puși la asemenea corvoade din cauza cîtorva idioți care n-au fost în stare să evite războiul! se înfurie Heide.

O moto-sanie se apropie, învăluită într-un nor de zăpadă. Un *Oberstleutnant* isteric din Marele Stat Major se interesează unde e comandantul.

Bătrînul îl arată pe *Oberstleutnant* Löwe, care stă pe un butoi și scarpină o mîță după urechi.

— Știi să iei poziția de drepți, omule? rage ofițerul de Stat Major spumegînd.

Bătrînul își pocnește călcîiele încetișor și își atinge casca cu mîna, schițînd un salut vag.

— *Oberstleutnant* Löwe, comandantul companiei, Regimentul 27 Panzer, la raport, să trăiți! se aude vocea dogită a lui Löwe.

— De ce dracu' stai aici? strigă *Oberstleutnantul* cu epoleții sîngerii. N-ai primit ordinul de atac? Nu e permisă nici o oprire! Atacă, omule!

Răcnetul său provoacă un ecou ce răsună sfidător.

— Am înțeles, domnule *Oberstleutnant*, să trăiți! răspunde Löwe, salutînd impecabil, în timp ce-l înjură în gînd cu obidă.

Ne afundăm în bezna pădurii de conifere, împleticindu-ne ca bețivii. Ne zgîriem de crengi uscate. Fețele ne sînt biciuite și sfîșiate. Deodată începe să răpăie o Maxim rusească. Porta aruncă fulgerător o grenadă de mînă și împroașcă o ploaie de gloanțe în direcția mitralierei.

Un ofițer rus e aruncat în aer. Mantaua îi fîlfîie ca o aripă rănită. Pușca-mitralieră latră din nou.

— Pe toți dracii! zbiară Micuțul și îndreaptă aruncătorul de flăcări spre tufișuri. Copacii încep să ardă. Pușca-mitralieră tace. Rușii zac grămadă și trupurile li se înnegresc treptat, ca fripturile în cuptor.

— Noroc că nu știi niciodată cînd o pățești, oftează Barcelona, contemplînd un rus cu părul în flăcări. Ăsta e cătană bătrînă. Altfel nu l-ar fi lăsat cu părul lung.

— Dați-i drumul, dați-i drumul! ordonă Bătrînul, depășindu-ne în fugă.

Observăm o formațiune de ruși care încearcă să scape. Unul dintre ei se strecoară pe după un copac prăvălit și se tîrăște de-a curmezișul unui izvor înghețat.

— Lichidați-i! strigă Heide nerăbdător, pregătindu-și mitraliera ușoară.

I se zguduie tot trupul în timp ce trimite o rafală prelungă în grupul fugar de dușmani. Sînt doborîți trei dintre ei, împușcați în spate, cu piepturile sfărîmate. Folosim un nou tip de glonț, mai dur. Face doar o gaură mică la intrare, dar lasă în urma lui un gol imens. Cîțiva dintre răniți zac în zăpadă și se tînguie sfîșietor.

Micuțul împușcă patru supraviețuitori cu pușca sa cu țeavă retezată. O armă cumplită pentru distanțe scurte.

Un bătrîn locotenent-major în uniforma miliției stă rezemat de un copac, cu mîinile la ceafă. Pe măsură ce ne apropiem, ne privește terorizat.

— Un comisar, spune Heide rînjind diabolic.

— Nu-i comisar, îi răspunde Barcelona. Nu mai e decît un nenorocit speriat de moarte. Un morman de oase într-o uniformă demodată. Lăsați-l pe amărîtul ăsta să se întoarcă la strănepoții lui!

— Te-ai țicnit? protestează Heide furios. Porcul ăsta e un ofițer sovietic, iar noi îl omorîm! Din ordinul *Führerului*!

Ridică automatul și-l împușcă pe locotenent în piept și în cap. Țeasta i se desface. Pentru orice eventualitate, îi mai ciuruie și stomacul cu cîteva gloanțe.

— Asta e! exclamă el mîndru, aruncîndu-și arma pe umăr.

Un infanterist rănit se ridică pe jumătate, sprijinit într-un genunchi.

— *Nie strieliati, tovarișci ghermanski*, ne imploră el disperat.

Și tovarășul german, în persoana Legionarului, îi înfige în spinare baioneta, al cărei vîrf iese prin pieptul rusului. Impasibil, Legionarul își scoate baioneta din trupul neînsuflețit, cade în genunchi și se așază în poziția de rugăciune a musulmanilor.

Un ofițer rus încearcă să arunce o grenadă. Albert îi strivește fața cu patul puștii. Pe ceilalți îi ucidem de la distanță, de îndată ce-i zărim. Nu ne apropiem de ei decît în momentul în care sîntem convinși că au murit, și chiar și atunci o facem cu foarte mare atenție. Înainte să trecem prin dreptul lor, îi străpungem cu baioneta. Au buzunarele pline cu mahorcă și în sticlele de apă au votcă. E o marfă de proastă calitate—Votcă pentru soldații de rînd. Din amarele noastre experiențe, știm că provoacă dureri de cap insuportabile, și atunci o oferim cu generozitate recruților. De noi se va ocupa Porta.

Îi controlăm în buzunare cu multă atenție. Luăm fotografiile iubitelor și aruncăm restul de lucruri. Cele cîteva ruble pe care le au nu prezintă interes pentru noi.

Micuțul e foarte preocupat de o fotografie găsită în portofelul unui ofițer căruia Albert îi zdrobise fața.

— Doamne, ce mai bucățică Emma asta, murmură el, ștergînd grijuliu sîngele de pe fotografie. Cînd vezi așa o rusoaică țapănă, continuă el făcîndu-i cu ochiul fetei din poză, îți dai seama că Dumnezeul nostru a avut o zi proastă cînd a creat modelul clasic german, cu o parte din păr făcut coc și cu restul împletit în codițe.

— Mamă! se minunează Porta, privind peste umărul Micuțului.

— Vrei să facem schimb? Îți dau trei poze pe ea! Ce bucățică! Maică Precistă din Kazan!

— Du-te dracului, e a mea! mîrîie Micuțul. Mortul i-a scris adresa pe spatele fotografiei. Cînd s-o termina războiul lui Adolf, o să iau un bilet dus-întors și o s-o aduc la Hamburg, zău!

— Cred că ai rahat între urechi! rîde Porta dispreţuitor. Nici n-o să vrea s-audă de tine cînd va afla că i-ai ucis iubitul comunist!

— Ştiu că ai impresia că sînt idiot, răspunde Micuţul acru, dar n-o să fiu aşa de cretin să-i spun că eu i-am venit de hac ticălosului. Nu, nu, o să-i povestesc puicuţei cum l-am cărat în spinare douăzeci de kilometri, cu riscul propriei mele vieţi, ca să-l dau în îngrijire medicilor germani. O să-i torn o poveste tare, exact ca-n filme! Chestia cu moartea bietului ei erou, care a intervenit din cauze naturale.

— O să te trimită la plimbare, hotărăşte Porta, clătinînd din cap cu tristeţe. Harta lumii va arăta cu totul altfel după ce Adolf va pierde războiul şi Wehrmachtul german va fi dezarmat. N-o să fie prea uşor să fii neamţ în vremurile alea. Află de la mine! Oricine va avea chef ne va trage un şut în cur şi, dacă vom încerca să ripostăm, ne va termina definitiv!

— Haideţi, haideţi, strigă *Oberstleutnant* Löwe agitat. Înainte! Înainte! Mişcaţi-vă! Voi, nemernicilor, găsiţi întotdeauna locuri în care s-o ştergeţi! Mişcaţi-vă şi să ne punem pe treabă! Trebuie! *Oberfeldwebel* Beier! Preiei comanda plutonului 2! Cercetaşii înainte şi în flancuri.

— Tot noi! bombăne Porta scos din sărite, dînd un şut unei sticle ruseşti goale. Nouă ne revin toate misiunile împuţite din armata asta! Of, dacă aş fi fost eu la Berlin, acum n-aveau decît să se-nvîrtă pe-aici şi treizeci de ani dacă voiau! Vîră furios proiectilele în puşca lui cu ţeavă retezată şi controlează ţeava. Pentru numele lui Dumnezeu, haideţi să mergem o dată după vecinii noştri comunişti să le zburăm scăfîrlia!

În clipa în care compania pleacă din pădure, auzim iarăşi bubuiturile înfundate ale mortierelor, urmate de explozii cutremurătoare. Urîm mortierul de tranşee mai mult decît oricare altă armă. E perfidă şi-ţi dă numai un foarte scurt semnal de avertizare înainte ca proiectilul să te ajungă şi să explodeze lîngă tine. Nu are şuieratul prelung al obuzelor. Ne temem şi de bateriile de mortiere. Acolo sînt aproape întotdeauna femei, ţărănci masive şi grosolane. Într-o noapte am luat cu asalt o companie de mortiere grele; femeile au încercat să fugă în pădure, să se ascundă printre tufe şi pomi, dar le-am vînat una după alta şi le-am ucis ca pe şobolani, în ciuda urletelor şi lacrimilor. I-am luat prizonieri pe cei cîţiva bărbaţi din companie, care ne-au confirmat

ceea ce știam deja: femeile acelea erau fanatice și se purtau înfiorător cu prizonierii.

— Omorîți-le pe cățelele astea! ne-a spus sergentul rus luat prizonier, rînjind satisfăcut și lovind cadavrul uneia.

De-acum putea spune tot ce voia. Războiul lui se sfîrșise!

Unul dintre noii-veniți, un flăcău solid din detașamentul lui Barcelona, e împușcat în față. O schijă de șrapnel l-a ciopîrțit. Nu mai are nas, nici gură și nici ochi. Se vede numai osul alb. Țipetele sale deznădăjduite se aud de departe și ne scot din minți. Tremurînd, ne adunăm în jurul lui și urmărim cum *Gefreiterul* sanitar Rolfe încearcă să-i oblojească rana.

— Zău că șrapnelul face ravagii, șoptește Micuțul. E mai rapid decît tirul care-i lichida pe mafioți la Düsseldorf.

— Dacă scapă cumva cu viață și-o să-i cîrpăcească fața, n-o să fie prea arătos! spune Gregor îngîndurat. O să fugă lumea de el.

Orizontul se colorează într-un galben-roșiatic. De dincolo de culmi se aud bubuituri și trosnete. Un regiment al artileriei de baraj ia poziție de-a lungul rîului înghețat. Ne însoțesc două companii de trupe de asalt. Cu toții sînt puși la șapte ace. Au căștile vopsite în alb și curelușele în poziție regulamentară. Centuri, ranițe, măști de gaze— toate sînt la locul lor. Pînă și cagulele măștilor de gaze sînt împăturite corect. Noi le-am aruncat de mult pe ale noastre. Mantalele lor sînt atît de curate încît se pot duce cu ele la defilare pe sub Brandenburger Tor. Îi privim cu dispreț, dar totuși îi invidiem puțin. Au tot ceea ce ne lipsește nouă. În comparație cu ei, Regimentul 27 Panzer pare un azil de sărăntoci. Noi n-avem nici măcar tancuri, deși sîntem regiment de tanchiști.

— Isuse, ce arătoși sînteți! exclamă Porta, atingînd o centură bine lustruită. O să-l speriați de moarte pe tîlharul de Ivan!

— Unde-i fanfara? întreabă Gregor. Știți voi! Țambalagiii ăia cu tobe și fluiere. Nu puteți să năvăliți peste vecini fără ei!

— Arătați ca o șleahtă de vagabonzi, remarcă un *Feldwebel*, contemplînd uniforma de camuflaj a lui Porta, boțită și jegoasă.

— Asta și sîntem, domnule *Feldwebel*! rînjește Porta.

Arogant, își potrivește monoclul său crăpat și-l măsoară cu privirea pe *Feldwebelul* din gardă.

— Ce adunătură mai sînteți și voi? trîmbițează un *Oberfähnrich*. Arătați ca niște ocnași!

— Adunătură? mîrîie Bătrînul, mijindu-și ochii furios. Să vă explic eu ce fel de adunătură sîntem, *Herr Oberfähnrich*! Luptăm de pe vremea cînd regimentul dumneavoastră de gardă nici nu era înființat și am pierdut mai mulți oameni decît ar putea da divizia dumneavoastră în tot războiul!

— Da, arătați destul de șifonați, rîde acesta ironic. Își duce nonșalant binoclul la ochi și cercetează înălțimile. Pentru închisoarea aia mică de-acolo trebuie să-ți ajutăm flăcăii? Lasă că ne ocupăm noi de ea cît timp tragi tu un pui de somn și-ți odihnești oasele ostenite, spune el vesel.

— Serios? răspunde Bătrînul distant. „Închisoarea aia mică", așa cum îi spuneți dumneavoastră, ne-a adus pierderi foarte mari.

— Nu e nevoie decît de șira spinării și de dorința de a cîștiga, declară cu mîndrie un tînăr *Unteroffizier*. Duhnește a Valhalla și a citate din Hitler. Orice ordonă *Führerul*, soldatul german executa. *Untermenschen* ruși nu ne pot opri!

— *Bien sûr que si*, sergent! îl aprobă Legionarul sarcastic, în timp ce țigara i se mișcă în colțul gurii.

— Toată lumea vorbește despre linia întîi, continuă aspru *Unteroffizierul*. Problema e alta. Un soldat bun se formează printr-o instrucție de fier în garnizoană, după care linia întîi o să i se pară un sanatoriu, o adevărată joacă!

— Vi s-a șubrezit mintea de atîta lîncezeală, izbucnește Porta, rîzînd. O să faceți în pantaloni cînd o să-nceapă Ivan să cînte la balalaică.

— Pîn-la miezul nopții îi veți făgădui cu toții lui Dumnezeu că veți merge toată viața, regulat, la biserică, șuieră Gregor cu satisfacție.

— Prostii, răspunde indignat *Unteroffizierul*. Eu nu cred în nici un fel de Dumnezeu!

— Foarte mulți dintre cei care ajung aici nu cred, *mon ami*, îi explică detașat Legionarul. Dar cînd zac la pămînt, sub ploaia unui baraj de artilerie, e surprinzător să constați cît de credincioși devin. Ateii cei mai fanatici sînt mai pioși decît Martorii lui Iehova și se roagă lui Allah să-i scape.

— Cu noi o să fie altceva, declară *Unteroffizierul* pe un ton rece. Și hardughia asta cu care v-ați luptat o săptămînă întreagă o s-o dăm gata în cîteva ore!

— Vedem noi mai tîrziu! spune Bătrînul, zîmbind sarcastic. Aș vrea tare mult să dați gata pușcăria în doar cîteva ceasuri. Ne-ați scuti de corvoadă!

O ploaie de gloanțe răpăie pe lîngă peretele înzăpezit, împroșcîndu-ne cu noroi și gheață. *Oberfähnrichul* se trîntește regulamentar la pămînt, ca fulgerat. Privește precaut peste marginea adăpostului.

— La pămînt, îl avertizează Bătrînul, dar e deja prea tîrziu. Capul îi explodează ca o roșie prea coaptă, împroșcîndu-ne pe toți cei din jur.

— Tîmpit obsedat de regulament, înjură Porta, ștergîndu-și fața de sînge și așchii de os. Vine aici și ne mînjește cu mațele lui împuțite.

Cîteva mortiere duduie cu înverșunare. Din pămînt țîșnesc trombe de zăpadă. Plouă cu proiectile, iar cîteva tunuri cu tragere scurtă aruncă obuze în mijlocul nostru. În cîteva clipe, terenul arată ca o mare pe timp de furtună, plină cu rămășițele unei epave.

Eroismul Regimentului *Gross Deutschland* dispare treptat. Pînă și *Leutnantul* cu buze subțiri și uniformă de comandă pare îngrozit.

— Culcat, lua-te-ar naiba! strigă Bătrînul aspru.

În ciuda fricii, *Leutnantul* observă că Bătrînul nu i s-a adresat regulamentar. Deschide gura îngustă și rea, dar, înainte de a apuca să vorbească, îl nimerește o rafală scurtă de mitralieră, aruncîndu-i înapoi, peste peretele înzăpezit. Cade în față, strivind gheața sub greutatea corpului. Picioarele îi zvîcnesc spasmodic. Rămîne complet nemișcat.

— *Vino, dulce moarte, vino...* fredonează Legionarul încetișor. Se ivesc ca din pămînt două tancuri Panther. Se rostogolesc pe lîngă noi zornăind. Tunurile enorme ies amenințătoare din turele, ca degetele arătătoare ale unui uriaș.

— Înainte! zbiară Löwe și ne face semn cu pumnii încleștați. Compania a 5-a, după mine!

Alergăm cu greu prin zăpadă, străduindu-ne să stăm cît mai aproape de tancuri. Cînd tunurile amuțesc, ne aruncăm la pămînt pentru a ne trage sufletul. Un grup de ruși încearcă să fugă dintre ruinele înnegrite de fum. Cîteva automate clănțăne și rușii se prăbușesc, surprinși de ceea ce se întîmplă.

— Incomplet instruiți! mormăie Heide disprețuitor, lovind cadavrele cu piciorul. În opinia lui, cine nu e sută la sută soldat e un gunoi. Pentru el, mila este semnul mentalității de slugă. În apropierea colhozului se află un șir de camioane grele, pictate cu litere chirilice...

Obuze brizante zboară prin aer. Soldații de la aprovizionare, care picoteau în cabinele șoferilor, zboară rostogolindu-se prin aer. Unii dintre ei sînt uciși în cădere. Totul se termină atît de repede, încît nici noi nu realizăm prea bine ce s-a petrecut.

Ne repezim să buzunărim cadavrele și înhățăm tot ceea ce ne-ar putea fi necesar. Cînd să jefuim camioanele, apare în mijlocul nostru o siluetă în uniformă de general. Ordine scurte sînt scuipate precum salvele de mitralieră.

Oberstleutnant Löwe stă în poziție de drepți, cu mîna la buza caschetei.

— Da, domnule general, să trăiți! Da, să trăiți!

E tot ce poate să îngaime. E și greu să spui altceva cînd te afli în preajma generalului Baron von Mannteufel, temutul comandant al Diviziei Panzer Grenadieri *Gross Deutschland*. Acum îl vedem pentru prima dată, dar am auzit de el, și asta ne e mai mult decît suficient. Pînă și Porta și Micuțul se retrag tăcuți în spatele unui camion rusesc.

— Din cîte știu eu, n-ați primit ordin să opriți aici! Mă înșel cumva? trîmbițează micul general cu o privire glacială. Atacăm închisoarea OGPU, domnilor. Priviți în jurul vostru și veți observa că închisoarea nu se află aici, ci tocmai acolo, la cota 327. La prima oprire fără ordin, voi avea grijă să fiți aduși în fața Curții Marțiale de campanie!

Înainte ca Löwe să scoată vreo vorbă, micuțul general dispare, însoțit de aghiotant.

— Rahat și corupție, face Micuțul dezamăgit, aruncînd în săculeț un singur dinte de aur. Trebuie că sovieticii ăștia sînt săraci-lipiți. Aproape toți au fier în gură în loc de aur. Asta-i lipsă de respect față de soldatul german eliberator!

În următoarele ore, înaintăm disperați prin nămeți, asudînd și croindu-ne drum prin păduricea uscată. Simt o patrulă rusească și trag din cădere. Rafala nimerește un ofițer rus drept în gură. Se prăbușește cu fața sfărîmată.

Porta trimite o ploaie de gloanțe care-i saltă pe ruși în aer și apoi îi trîntește ca pe niște popice.

— La dracu', urlă Albert, prăvălindu-se brusc într-un morman de zăpadă. În timpul căderii, aruncă două grenade de mînă care sfîrtecă trei ruși. Își ține respirația și se spală pe față cu un pumn de zăpadă. Ești nebun, omule? se bîlbîie el, cuprins de teamă.

— Păzea, tancuri! țipă Heide isteric, aruncîndu-se cu capul înainte într-o tranșee surpată.

— Idiot! mîrîie Porta și leagă niște grenade de un rezervor de benzină.

— Dă-mi-le mie, șuieră Micuțul, dornic de masacru.

Smulge legătura din mîinile lui Porta înainte ca acesta să mai poată protesta.

Micuțul se îndreaptă spre T-34 cu viteza și agilitatea unei pisici. Se cațără incredibil de ușor pe tancul ale cărui trape au fost lăsate deschise din neatenție. Mitraliera din frunte scuipă mici flăcări pe gura țevii. Cu un gest reflex, strecoară mănunchiul de grenade printr-una din trape, apoi coboară hohotind nebunește și se adăpostește în spatele unei stînci.

T-34 sare în aer cu un zgomot infernal. Forța exploziei a fost sporită și de muniția dinăuntru. Simțim cu toții presiunea suflului.

O mitralieră Maxim latră furioasă în pădure.

Leutnant Müller din plutonul 1 țipă sfîșietor. Prima salvă de pușcă-mitralieră i-a frînt spinarea. Măruntaiele i se preling în zăpadă și se prăvălește inert ca o cîrpă.

Tragem cu aruncătorul de flăcări în pădure, și astfel vacarmul ia sfîrșit. Înaintăm iarăși prin stepa biciuită de vînt. Frînți de oboseală, ne săpăm gropi individuale, așteptînd barajul de artilerie care trebuie să ne asigure trecerea pe malul celălalt al rîului. Regimentul de motocicliști a fost făcut țăndări pe cînd încerca să treacă rîul. Mulți dintre soldați s-au înecat din cauza focului susținut al mortierelor care le-a spart gheața de sub picioare. Cei ce n-au murit înecați au fost zdrobiți de sloiurile de gheață care se ciocneau unele de altele cu sălbăticie. Zgomotele izbiturilor se aud ca niște tunete.

Porta își întinde mantaua verde pe zăpadă și aruncă de cîteva ori cu zarul ca să se încălzească.

— Haideți, momîi degerate! îi provoacă el. Hai să dăm în căiuți. Voi rămîneți cu norocul, eu cu banii.

Tremurînd, ne vîrîm cu toții în groapa din zăpadă și în curînd uităm de frig. Azvîrlim febril zarurile și ajungem să ne pierdem și cămășile.

Primul e ruinat Gregor Martin, dar nu abandonează și împrumută de la Porta o sumă mare de bani, cu o dobîndă de optzeci la sută. Heide pierde tot. În curînd e lefter și Barcelona.

Albert refuză să creadă că e falit. Are impresia că nu poate avea ghinion, din moment ce e singurul negru printre atîția albi. Ne explică, a nu știu cîta oară, că tatăl lui era toboșar la Husari.

— Dacă v-a mai rămas ceva mărunțiș pe fundul portofelelor, eu mizez dublu, ne promite Porta pe un ton prietenos.

— Dacă nu, vă împrumutăm noi, se oferă Micuțul, care e casierul lui Porta.

Albert încuviințează cu o expresie pierdută.

— Dar să nu uiți ce le fac albii celor care nu-și plătesc datoriile de onoare, îl amenință Micuțul în clipa în care îi înmînează un teanc de bancnote.

— Fir-ar să fie, ce frig e! geme Gregor, încercînd să-și încălzească fața cu propria-i răsuflare, în timp ce Micuțului îi atîrnă țurțuri din sprîncene.

În depărtare, urletele lupilor se contopesc cu rafalele vîntului care suflă tăios pe întinderea stepei.

— Chiar că-i frig, încuviințează Bătrînul. Dar cum ai vrea să fie nopțile de iarnă în Rusia?

— *Merde aux yeux*, murmură Legionarul, frecîndu-și mîinile.

— Șefii de plutoane la comandant!

Ordinul e transmis dintr-un adăpost într-altul.

— Arză-i-ar flăcările iadului, blestemă Bătrînul nervos. În sfîrșit o lovitură reușită, și armata dă totul peste cap din cauza unui prăpădit de comandant de pluton!

— *C'est la guerre, mon ami*! îl consolează Legionarul, trăgînd încă un fum din țigară.

Rafalele spasmodice de vînt se transformă într-una din temutele

furtuni de zăpadă din Rusia. Pînă și lupii se ascund. Atacul continuă însă și pe furtună. Vîntul are atîta forță încît ar putea lua pe sus și un bivol.

Bătrînul se întoarce pe partea protejată a nămeților, luptîndu-se cu vijelia.

— În picioare, puturoșilor! Sus! zbiară el de la distanță.

Ne ridicăm echipamentul, bombănind.

— Cine e în frunte? întreabă Barcelona, luînd o dușcă de votcă.

— 114, răspunde Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu mișcări lente.

— În cazul ăsta, nu trebuie să ne omorîm prea tare, propune Porta. Să-i lăsăm pe infanteriști să ne croiască drum. Noi călcăm pe urmele lor și pericolul se reduce la jumătate!

Micuțul deschide pușca cu trei țevi, o încarcă cu gloanțe dum-dum și o închide la loc.

— Haideți să-i tăbăcim bine fundul lui Ivan ca s-avem nițică liniște pe-aici! mîrîie el cu răutate.

Pornește după Bătrînul, care își ține arma sub braț de parcă ar fi plecat la vînătoare.

Compania a fost dotată cu niște tunuri ciudate cu harpon, care aruncă funii pe coastele povîrnișurilor.

— Parc-am fi maimuțe pe sîrmă, pufnește Porta, cățărîndu-se pe o frînghie înghețată.

Unuia din recruți îi alunecă mîinile pe sfoară și cade de-a berbeleacul. E pe cale să mă tragă după el. Cuprins de panică, nu mai încearcă să apuce frînghia și se agață de gîtul meu.

— Dă-mi drumul, cretinule! țip eu terorizat, simțind cum încep să-mi alunece mîinile.

— Mușcă-l de mîini! strigă Porta, care atîrnă pe o coardă în dreptul meu.

Disperat îi urmez sfatul și-mi înfig dinții în mîinile omului pînă la os. Îmi dă drumul răcnind scurt și se prăbușește într-un nor de zăpadă. Se agață de-o margine de gheață, dar apoi cade în adîncuri. Ajungem în cele din urmă pe culme și, de frică să nu alunecăm, ne încleștăm mîinile în stîncă. O limbă de flăcări despică bezna nopții. Întrezărim un sat, apărut parcă brusc din nămeți.

Ne croim drum treptat către el. Izbesc de perete o ușă, cu pușca de asalt pregătită. Un ofițer rus se ridică cu o expresie de uluire totală.

— *Ghermanski*! pare că vrea să strige. Dar nu apucă să rostească decît *Gher*..., căci glonțul meu exploziv îl nimerește drept în gură și nu mai poate articula nimic. Capul și gîtul îi sînt sfîrtecate, iar conținutul lor împroașcă pe perete un afiș colorat înfățișînd turiști fericiți pe plajele din Crimeea. În tot acest iad, priveliștea e caraghioasă. Trupul îi tremură și face doi pași spre mine. Trag din nou. Ceea ce a mai rămas în încărcător îl lovește la mijloc și-l proiectează în aer, unde pare să rămînă suspendat cîteva clipe, ca și cum ar vrea să facă o tumbă. Are brațele întinse în lături și într-o mînă ține cascheta cu secera și ciocanul imprimate cu auriu. Spinarea i se arcuiește violent, îi țîșnește sîngele și cade pe podea duduind. Un dulap se prăbușește, împrăștiind peste trupul inert o mulțime de fleacuri.

Dintr-o cameră alăturată dau buzna doi subofițeri și un locotenent. Pe măsură ce se apropie, aud răpăitul unui automat: o rafală prelungă și furioasă.

Cei trei ruși sînt proiectați în ușă și cad ca niște baloane sparte.

— Hei! strigă Albert, mîngîindu-și automatul. Jucăria asta te face să te simți mai puternic!

— La ce naiba visați acolo? zbiară Bătrînul, vîrîndu-și capul pe ușă. Haideți! Grăbiți-vă! O s-aveți destul timp să contemplați cadavre cînd o să zăceți într-o groapă comună!

E ca și cum ar fi ațintite asupra noastră mii de mitraliere. Un covor de trasoare mătură străzile înguste ale satului. La fiecare geam apar flăcări de la gura țevii. Grenade de mînă sfîrtecă aerul și explodează cu trosnete ascuțite. Orice adăpost, oricît de mic, ascunde un soldat al Armatei Roșii, gata să lupte cu un dispreț fanatic față de moarte.

Micuțul geme înfundat, se împleticește și se reazemă de perete, plin de sînge.

— Micuțule! strig eu cuprins de panică, și mă arunc lîngă el.

Deschide ochii și mă privește tulbure. Din partea opusă, apare în fugă Porta, urmat îndeaproape de Gregor, care aduce o trusă medicală.

— Ai murit? întreabă Porta, aplecîndu-se peste Micuțul.

— Nu! răspunde acesta. Spurcații ăia m-au împușcat în gît.

— Fir-aș al naibii! exclamă Porta uimit, după ce i-a desfăcut Micuțului gulerul de la uniformă.

— Văd prin tine! N-am mai pomenit așa ceva! Ia uitați-vă! arată el spre orificiul de intrare al glonțului. Afurisitul a trecut prin el ca prin brînză. Ar fi putut să-i zboare scăfîrlia.

— Era s-o sfeclești rău de tot, îi spune Gregor, apăsînd un bandaj pe orificiul de ieșire al glonțului. Sfinte Sisoe, ești cu adevărat norocos! Dacă ținteau puțin mai sus, ateii ăștia îți crăpau țeasta.

— Ești în stare să bei ceva? îl întreabă Porta îngrijorat, întinzîndu-i sticla de cinci litri, plină cu votcă.

— Nu pune întrebări idioate, răspunde Micuțul vlăguit.

Înșfacă sticla și o golește pe jumătate, exact în douăzeci și una de secunde.

— Cred că iese prin găuri și i se scurge pe haine, spune Porta uluit. Nici un om normal nu poate bea atît de repede o asemenea cantitate de votcă.

— Și mi-a picat foarte bine, susține Micuțul. După înghițitura asta mă simt ca un nou-născut! Mai dă-mi sticla o dată! Pruncul vrea să bea din licoarea eroilor!

— Doamne, vouă vă vine să credeți? strigă Porta, clătinînd sticla goală.

Un trosnet sfîșie tăcerea și o ploaie de obuze se prăvălește, zguduind satul. Izbucnește focul. Toate casele cu acoperișuri din paie sînt cuprinse de flăcări.

— Haideți s-o ștergem de-aici pînă să ne zboare Ivan creierii, spune Gregor.

— Aveți răbdare, rînjește Micuțul și înșfacă pușca cu trei țevi retezate. Vreau să văd din ce direcție se trage. Poate că dau de nenorocitul care m-a găurit!

Toată noaptea, chiar și a doua zi, trebuie să facem față tuturor ororilor posibile. În trei zile, înaintăm doar cîteva sute de metri. Cînd încercăm să ne tragem puțin sufletul în adăposturi, rușii contraatacă, mai încrîncenați ca niciodată, și sîntem nevoiți să ne retragem. În următoarele zile, trecem prin iadul unei lupte corp la corp. Ne oprim puțin să ne odihnim și constatăm că Albert e singurul dintre noi care n-a fost rănit.

— Cum ai reușit? îl întreabă Porta mirat, bandajîndu-și strîmb rana de la cap.

— Pe mine nu mă dibuie gloanțele pentru că sînt negru. Albert își arată dinții într-un zîmbet larg și privește în jurul său. Pur și simplu mă ocolesc și se înfig întotdeauna în funduri albe! Crede-mă, e un mare avantaj să fii negru în războiul albilor!

Pagină intenționat goală

Faptul că Führerul a scăpat cu viață în urma acestui atentat josnic este un semn trimis de Dumnezeu, care demonstrează că Adolf Hitler e călăuza noastră, ales să înfăptuiască măreţele noastre planuri, şi nici o putere din lume nu-i va putea zădărnici marşul pe calea predestinată care duce spre Victoria Finală a Germaniei.

Völkischer Beobachter[1],
21 iulie 1944

---

[1] *(germ.)* VÖLKISCHER BEOBACHTER: *Observatorul poporului*—organul de presă al partidului naţional-socialist german. *(n. trad.)*

Coordonator de tir

— Nu avem echipament de iarnă, spune intendentul de campanie Bauer. Führerul i-a asigurat pe conducătorii Armatei că nu vor mai fi campanii de iarnă, și deci nu mai e nevoie de echipament adecvat.

— Îți bați joc de mine, sau ce? rage Oberst Hinka. sîntem la începutul lui noiembrie. Primele zăpezi au căzut acum paisprezece zile. Dacă o mai ține așa, într-o săptămînă vom fi îngropați în zăpadă pînă-n gît!

— Führerul așa a ordonat. Nu vor mai fi campanii de iarnă.

Intendentul zîmbește resemnat.

— Ai înnebunit! tună Hinka. Mulți dintre oamenii mei nu au mantale, dotarea cu muniție e la pămînt, ne trebuie ulei de iarnă pentru vehicule și pentru arme, și multe alte lucruri!

— Regret, Herr Oberst, răspunde intendentul de campanie ridicînd din umeri. Nu am primit echipament de iarnă pentru Corpul de Armată. La ultimul transport, mi-au adus doar prelate, ochelari de protecție pentru motocicliști și anticoncepționale.

— Ești nebun! zbiară Hinka. Prelate și anticoncepționale! La ce dracu' ne folosesc chestiile astea?

— Veniți să vedeți, Oberst Hinka. Transportul se află încă în depozitul gării. Am semnat de primire, bineînțeles! Dar ce să fac eu cu munții ăia de prelate și de balonașe franțuzești? Habar n-am! Eu comandasem numai ceea ce ne trebuia: ulei de iarnă, blănuri! Dumneata ce-ai comandat? Eu unul n-am primit nimic din ce-am cerut. Astea sînt ordinele Führerului, Oberst Hinka!

— Ce să facem cu prezervativele? Să le punem în capul rușilor și să-i sufocăm cu ele? rage Hinka, gata să se năpustească asupra intendentului de campanie.

În acea noapte, soldații din Armata a 4-a Panzer încep să despoaie cadavrele rușilor de echipamentul de iarnă.

***G**eneralleutnant* von der Hecht, comandantul de divizie, își potrivește monoclul și se apleacă peste hărțile împrăștiate pe masa butucănoasă. Comandanții de regiment ai diviziei și ofițerii de Stat Major sînt adunați în camera scundă.

Deșiratul șef de Stat Major, *Oberst* von Balk, explică cu o înfățișare dură de ce au eșuat atacurile succesive pe culmi.

— Nimic altceva decît scuze! Întotdeauna scuze! mîrîie el furios. Lovește hărțile cu arătătorul. Adevărul e că oamenii n-au curaj, iar proaspeții ofițeri sînt lipsiți de vlagă. Asta trebuie să se schimbe! Nu mai umblăm cu mănuși! E nevoie de o mînă de fier! Cel mai mic semn de lașitate sau ezitare va fi pedepsit exemplar! Vor fi instituite Curți Marțiale de urgență, cu puteri depline! Disciplina va fi reinstituită! Atacăm de trei săptămîni sanatoriul de la cota 409 și moara. Ținta e închisoarea OGPU! În ce stadiu ne aflăm? Ne-am cramponat de sanatoriu și de moară! Îndată ce înaintăm puțin, inamicul recîștigă teren! Cartierul General al *Führerului* i-a dat Corpului de Armată trei zile pentru treaba asta. Aici—izbește cu arătătorul pe locul însemnat cu roșu de pe hartă—este intrarea spre sanatoriu și spre moară! Trecem pe aici și, în curînd, putem cuceri culmea, după care nu mai e decît o aruncătură de băț pînă la creasta unde se află pușcăria. Odată ajunși acolo, pînă la Nipru nu mai e decît un pas! Vom fi prima divizie care va ajunge la Nipru! Se ridică mîndru și-l privește pe comandantul de divizie.

Crucea de Cavaler a generalului sclipește în lumina albă a lămpii cu carbid. Buzele i se îngustează într-un surîs. Scoate din mînecă o batistă albă cu care își tamponează fruntea lată. Ochii săi reci, ca de pește, se opresc în dreptul fiecărui ofițer.

— Domnule general, să trăiți! protestează comandantul de infanterie, asta o să ne coste multe vieți omenești.

— Nu există bătălie fără morți, *Oberst*, mîrîie generalul cu dispreț. Nu contează pierderile. În istorie intră bătăliile cele mai sîngeroase.

— Va fi imposibil un atac fără ajutorul susținut al artileriei, intervine ofițerul operativ, evitînd privirea de gheață a generalului.

— Crezi că-mi spui ceva nou, *Oberst*? latră generalul tăios.

Umple un pahar cu coniac și îl toarnă pe gît cu un gest scurt.

O ordonanță îi umple din nou paharul. Generalul își îndreaptă spinarea și-l străpunge cu privirea pe comandantul Regimentului Panzer, Hinka, ofițerul cu o singură mînă.

— Plutonul 2 a făcut-o de oaie, *Oberst*! Cum s-a putut întîmpla așa ceva? Ce păcat că maiorul Blank a fost ucis. Ar fi arătat foarte bine în fața Curții Marțiale!

— Ne-au luat prin surprindere, să trăiți! se apără Hinka. Oricine ar fi căzut în cursă! Tancurile alea rusești îngropate erau complet invizibile chiar și de la doi pași. Inamicul a ras, pur și simplu, de pe fața pămîntului plutonul 2. Maiorul Blank n-ar fi putut să prevadă asta!

— Lasă scuzele, îl întrerupe tăios generalul. Supraviețuitorii plutonului vor lupta ca infanteriști. Porcilor ălora puturoși le-ar prinde bine puțină mișcare. Nu știu decît să stea la căldurică în tancuri!

— Prea bine, *Herr General*, spune Hinka, privind deznădăjduit în tavan.

Un *Rittmeister* de la Motocicliști se prăbușește cu un zgomot sec. În cădere, trage după el și un scaun.

Generalul își potrivește mai bine monoclul și examinează dezgustat trupul inert.

— E comandantul meu de regiment, *Rittmeister* Opel, domnule, spune *Oberstleutnant* Winkel, comandantul Regimentului 4 Cavalerie.

— Scoateți-i afară pe slăbănogul ăsta! ordonă scurt generalul. Transferați-l imediat la un regiment de asalt!

— *Rittmeisterul* n-a dormit de o săptămînă, domnule! încearcă *Oberstleutnant* Winkel să-și apere ofițerul.

Generalul uscățiv își ridică privirea de pe hărți și se uită la *Oberstleutnant* cu o expresie sălbatică.

— Îți închipui că eu am dormit de cînd divizia mea încearcă să cucerească pușcăria? șuieră el răgușit. Mă vezi pe mine căzînd pe dușumelele astea rusești jegoase? Se prăbușesc soldații în tranșee? Altă dată să nu mai vii cu asemenea scuze prostești, *Oberstleutnant* Winkel. Nu dau doi bani pe un *Rittmeister* adormit. Luați-l din fața mea! Dacă va supraviețui după atac, vreau să fie trimis în fața Curții Marțiale pentru slăbiciune și incompetență în serviciu. Se apleacă din nou asupra hărților și arată cu cravașa locul atacului încercuit cu roșu. Ascultați-mă, domnilor, trîmbițează el pe un ton metalic. Culmea trebuie cucerită,

și divizia mea o va cuceri! Celelalte două divizii vor ataca din flancuri. Divizia de rezervă va face curățenie în urma atacului. OKH[1] i-a permis ca divizia mea să atace la centru. *Feldmarschall* von Mannstein are încredere în noi! Își trece mîna peste capul ras. Domnilor, vreau să cucerim culmea pînă mîine seară! E un ordin! Și rețineți! Cine nu respectă ce-am spus, indiferent din ce motiv, va ajunge în fața Curții Marțiale pentru lașitate și incompetență. Lovește din nou harta cu cravașa. E un ordin: chiar dacă îmi pierd toată divizia, voi cuceri culmile alea pînă mîine-seară!

Dinspre ușă se aude o bufnitură seacă. Se prăbușise un *Leutnant* de artilerie. Generalul se aprinde la față și își șfichiuiește nervos cizmele cu cravașa.

— Mai vrea careva dintre voi să cadă în nas? șuieră el cu răutate. Dacă da, faceți-o acum, ca să scap mai repede de voi!

Se așterne o liniște mormîntală, în vreme ce doi sanitari îl iau pe *Leutnant* ca pe un sac de cartofi.

— Dă-i drumul, Balk! i se adresează generalul șefului de Stat Major. Dar fii scurt! N-avem prea mult timp de pierdut!

— Corpul de Armată va ataca mîine în trei valuri succesive, începe șeful de Stat Major. După cum vi s-a spus, noi conducem atacul. Totul se va petrece foarte rapid. Nu vă veți opri, indiferent care va fi riposta inamicului. Pornim de aici, de la cota 209. Se coboară rîpa în fugă. Vom fi ajutați de un baraj care va fi aruncat pe culme și va coborî pe flancuri; o să-i dea gata pe ruși. În fața noastră se află. Regimentul 39 de Gardă sovietic—unitate de elită, condusă de generalul Koniev, un tip foarte dur. Li s-a alăturat Divizia 521 Blindate și Brigada 16 Cavalerie. Rezervele vor fi aici, la douăzeci de kilometri în spate. E vorba de Divizia 731 Pușcași, care nu reprezintă un pericol real. Dacă intră în luptă, unul dintre regimente îi termină imediat. Nu au nici experiență de luptă și nu sînt nici curajoși. Putem strivi ca pe niște păduchi adunătura asta de țăranoi insuficient instruiți. *Oberstleutnant* Winkel, vei ataca de aici cu infanteriștii, ca să susțineți Regimentul Panzer. Spune-le oamenilor tăi să se țină foarte aproape de tancuri. Să aveți în urma voastră și o unitate a Poliției Militare, pentru mai multă

[1] *(germ.)* OBERKOMMANDO DES HEERES: Comandamentul Superior al Armatei. *(n. trad.)*

siguranță. Să fie lichidați toți cei care bat în retragere. *Oberst* Jevers, faci legătura cu divizia din flanc și îți conduci Regimentul 6 Motocicliști pe urmele Regimentului 104 Grenadieri.

— Am înțeles, să trăiți! murmură *Oberst* Jevers șocat, holbîndu-se la hărți.

Știe ce înseamnă asta: condamnare la moarte.

Șeful de Stat Major îl privește, zîmbind glacial, pe *Oberst* Mullen, comandantul Regimentului 114 Panzer Grenadieri.

— Iar dumneata, *Oberst*, vei ataca împreună cu Regimentul 104. Maior Zaun, în cursul nopții te strecori printre linii cu Batalionul 76 de Asalt și ataci punctele defensive ale inamicului cu explozive și aruncătoare de flăcări. Apropie-te, Zaun. Aici vei face breșa. Șeful de Stat Major lovește ușor harta cu degetul arătător. Trebuie să vă mișcați așa de repede, de parcă v-ar mîna chiar diavolul de la spate. De fapt, așa și este. La ora H veți ajunge în spatele avanposturilor inamice. Dacă nu, o să vă coste foarte scump!

— Prea bine, domnule, răspunde maiorul Zaun. Am înțeles! Își umezește buzele uscate. O mică plimbare-n rai, îi șoptește el *Oberstleutnantului* Winkel. N-o să scape prea mulți cu viață!

— Ți-e frică? întreabă șeful de Stat Major, auzind ultima remarcă. Dacă ai impresia că misiunea e prea grea pentru unul ca tine, spune-mi! Găsesc imediat pe cineva care să te înlocuiască!

Maiorul se înroșește, dar nu reușește să răspundă înainte ca șeful de Stat Major să ajungă la *Oberst* Grün, comandantul de artilerie.

— *Oberst*, dumneata vei comanda Divizia de Artilerie. Vor mai fi încorporate două plutoane de mortiere și o brigadă de Nebelwerfere[2] grele. Cred că nu trebuie să-ți spun că va fi necesară o strînsă cooperare între toate bateriile dumitale. Ai cinci ore la dispoziție ca să le aduni laolaltă și să-ți instruiești comandanții de baterie. Am reușit să aducem și un grup de meteorologi, deci nu vor fi probleme în privința asta. Dacă nu ai încredere în vreunul din comandanți, poți să-l înlocuiești cu un om cu mai multă experiență! Nu ne putem permite să facem nici o greșeală! Totul depinde de tirul vostru. Coordonatorul vostru de tir e veriga cea mai importantă. Trebuie să fie unul dintre cei mai buni oameni! Pe cine propui?

[2] *(germ.)* NEBELWERFER: aruncător de ceață. *(n. trad.)*

— *Hauptmann* Henckel, răspunde *Oberstul* fără ezitare, îndreptîndu-și privirea către un ofițer de artilerie înalt și slab care nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani. *Herr* Henckel a fost trei ani instructor la Școala de Artilerie de la Jüterburg. N-a fost prea multă vreme pe front, dar e foarte apreciat de Școală. Sînt ferm convins că e cel mai potrivit ofițer pentru acest post.

— Sper să ai dreptate, latră generalul, sfredelindu-l cu privirea pe *Hauptmannul* de artilerie, care în mod deliberat stă în afara razei de lumină. Ascultă-mă, Henckel, e foarte important. Totul depinde de felul în care ai să înțelegi ordinele. N-avem timp să le repetăm! Continuă, Balk! mîrîie el nerăbdător, lovindu-și cizmele cu cravașa. sîntem foarte ocupați!

Oberst Grün se apropie de coordonatorul de tir și îi trage un ghiont în coaste.

— La dracu', Henckel! șoptește el. Ai adormit în picioare! Trezește-te, omule! Unde-ți sînt ordinele de deschidere a focului? Arată-mi ce-ai scris!

Cu ochii împăienjeniți, *Hauptmann* Henckel îi întinde *Oberstului* teancul cu planurile de declanșare a focului.

— Ce naiba? Ți-ai pierdut mințile? pufnește furios *Oberstul*. N-ai scris aproape nimic! Vrei să ajungem cu toții în fața Curții Marțiale? Lua-te-ar dracu'! N-am mai văzut niciodată așa ceva! *Herr* Pohl! se adresează el aghiotantului. Bagă-l în priză pe Henckel. Și ține minte ce-ți spun, Henckel: nu mai ești la Jüterburg. Dacă aici faci vreo greșeală, nu mai scapi doar cu o muștruluială. Răspunzi cu capul! Ți-e rău? Spune dacă ți-e rău! Spune odată!

— Nu, domnule, mă simt bine. Sînt doar puțin cam obosit.

— Obosit! spune disprețuitor *Oberstul*. Oare nu sîntem cu toții obosiți?

Se îndreaptă spre masa cu hărți și-l privește neliniștit pe generalul mic și uscățiv, întrebîndu-se cu cine l-ar putea înlocui pe Henckel. Nu-și dă seama cui ar îndrăzni să-i încredințeze această sarcină.

— Ai luat-o razna? Ai adormit din nou! șoptește stînjenit aghiotantul, trăgîndu-l de mînecă pe *Hauptmann* Henckel. Fii atent și notează ce ți se spune. Dacă nu, ai putea distruge întreg Corpul de Armată cînd vei deschide focul!

— Nu știu ce-i cu mine. Pur și simplu nu pot să stau treaz, se scuză *Hauptmann* Henckel, sprijinindu-se de perete să nu cadă. Nici măcar nu-mi amintesc cînd m-am întins ultima oară într-un pat!

— În pat? zîmbește aghiotantul ironic. Fii mulțumit dacă ai o saltea de paie, și asta ca să nu te culci direct pe zăpadă! Paturile sînt pentru ofițerii superiori din Statul Major. Eu n-am mai văzut pat de doi ani!

— Doi ani? murmură Henckel uimit. Erai în permisie probabil. Orice soldat are trei săptămîni de permisie pe an.

— Spune-mi, Henckel, din ce planetă ai picat? De pe Lună sau de unde? Permisie! Sfîntă Fecioară, pe ce lume trăiești? Ca să poți dormi puțin, ar trebui să te alegi cu o rană zdravănă. Dacă am noroc și sînt rănit, nu mă mai scoate din pat vreo șase luni nici un ofițer medic al Armatei!

— Ăsta-i sabotaj, îi reproșează Henckel.

— Asta crezi tu! zîmbește aghiotantul cu dispreț. În curînd n-o să mai gîndești așa. Dar acum, îți ordon să te trezești! Dacă nu, o s-o pățești urît de tot. Sarcina pe care ai primit-o necesită ceva mai mult decît ochii larg deschiși. În limbajul de pe front, o să-ți încingem fundul pînă ce se pot prăji ouă pe el, dacă o faci de oaie!

O explozie înfundată îi întrerupe. Clădirea se cutremură. Mai explodează încă două bombe. Nici unul din ofițeri nu pare să bage ceva de seamă. Șeful de Stat Major nu se oprește nici o clipă din prezentarea planului de atac.

Din întuneric se desprind țipete și gemete sfîșietoare.

Hauptmann Henckel se uită iritat spre intrarea camuflată. Perdeaua neagră fîlfîie datorită suflului.

— Bombardiere? șoptește el.

Clipește înspăimîntat. Abia a sosit pe front. La Jüterburg nu fuseseră niciodată raiduri aeriene.

— Cred că poți să le numești și bombardiere, surîde aghiotantul sfidător. Noi le spunem „rîșnițe”. Sînt foarte multe. Biplane vechi, cu bombe care atîrnă dedesubt ca niște cîrnați la măcelărie. În clipa în care pilotul vede o lumină ia sol, ia o bombă din cîrlig și o aruncă. Încearcă doar să te plimbi cu o țigară aprinsă în gură. Te asigur c-o să te trezești cu o bombă în cap cît ai zice pește!

Cîteva explozii în lanț sfărîmă ușa, ca și cum ar fi fost lovită de un pumn uriaș. În cameră intră un val de aer rece și de zăpadă care stinge lămpile de carbid cu suflul său înghețat.

— Închideți ușile și aprindeți luminile, ordonă nervos generalul, șfichiuindu-și nerăbdător cizmele. Luminile! repetă el. Luminile, lua-v-ar naiba!

Cîțiva semnalizatori se împleticesc în propriile lor picioare, venind în fugă cu alte lămpi. În cîteva clipe, încăperea e scăldată în lumină. Una dintre ele trosnește și fîsîie. Generalul o privește enervat.

— Faceți-i ceva să tacă! zbiară el, roșu de mînie.

Un *Unteroffizier* semnalizator încearcă nervos să regleze arzătorul, dar lampa continuă să bolborosească. Parcă ar vrea să-l sîcîie pe general.

Unteroffizierul se frige la degete, însă nu arată acest lucru.

— Ia lampa de-aici! Afară cu ea! rage generalul răgușit. *Unteroffizierul* o înșfacă și iese cu ea din încăpere. În același moment se aud explodînd niște bombe. *Unteroffizierul* e aruncat înapoi, cu lampă cu tot. Se prăvălește într-o ploaie de cioburi, bucăți de carne sfîșiată și tencuială.

— Ce porcărie, mîrîie generalul țîfnos. Strîngeți mizeria, și hai să continuăm.

Se expune pe scurt planul marelui atac. *Unteroffizierul* mort și bombardamentul nu par a avea vreo importanță. Cîțiva soldați strîng rapid toate rămășițele.

— Trebuie să țintuim inamicul cu un baraj scurt și violent? întreabă nesigur comandantul de artilerie, *Oberst* Grün.

— Bineînțeles! răspunde generalul iritat, potrivindu-și mai bine monoclul. Dar ce-ai vrea să facem? Focul tău va cădea în „țara nimănui” și va înainta în fața infanteriei, care va fi nevoită să se țină strîns în urma lui. O să moară cîțiva proști, dar asta e oricum inevitabil. Inamicul n-o să-și poată închipui că sîntem chiar în spatele barajului. Vor fi luați prin surprindere și nu vor mai avea timp să-și pună armele în poziție de tragere. Le vom distruge artileria grea cu obuzele noastre. Nu uitați, domnilor, trebuie să profităm de momentul în care vor fi luați prin surprindere. *Oberstleutnant* Winkel, dumneata vei ataca în cîmp deschis. Știu că o să fie foarte greu, dar sînt convins c-o să te descurci. Ești un

om de încredere. Dar nu uita să menții legătura cu ambele flancuri. Dacă nu, sîntem pierduți! Inamicii sînt experți în a contraataca prin zone izolate. Cea mai mică greșeală făcută aici—pocnește cu cravașa peste hărți—și ne putem considera terminați!

Instructajul continuă încă jumătate de oră. O dată la cîteva vorbe, se aude o amenințare cu privire la Curtea Marțială și la pușcărie.

În final, generalul subliniază responsabilitatea deosebită a suportului artileriei. Pune mîna pe umărul lui *Oberst* Grün.

— Grün, te rog, promite-mi că-i vei înlocui pe cei în care nu ai încredere deplină. Un singur tîmpit printre ofițerii tăi poate să ne dea totul peste cap! Își duce mîna la bonetă. Domnilor, vă mulțumesc. Vă doresc tot norocul din lume! Dacă atacul nu reușește, nici unul dintre voi nu va mai fi ofițer! Țineți minte asta!

— Dumnezeule, iarăși! șoptește *Oberst* Grün, exasperat. *Hauptmann* Henckel a adormit din nou.

— Îmi pare rău, domnule! bolborosește Henckel rușinat. Nu-mi dau seama ce-i cu mine, simt că nu mă pot aduna.

— Ce mă fac cu tine? întreabă *Oberstul* îngrijorat. Nu am înlocuitor pentru funcția de coordonator de tir. Aș putea numi oricînd un *Wachtmeister* cu experiență, dar de data asta e absolut imposibil. Trebuie să-ți vii în fire! Lua-te-ar dracu' omule, vino-ți odată în fire! repetă el, trăgîndu-l cu putere de mînecă pe ofițerul somnoros. Ți-ai notat tot?

— Da, domnule, am scris tot, să trăiți! Nu e prea complicat. Vă puteți bizui pe mine, domnule!

— Sper din tot sufletul să fie așa. Dar nu te amăgi cu gîndul că va fi o sarcină ușoară. Pentru orice eventualitate, să mai revezi o dată planul împreună cu aghiotantul.

Oberstul își ia haina lungă de blană din cuier.

Serviabil, Henckel încearcă să-l ajute să se îmbrace.

— Termină cu tîmpeniile, ripostează nervos *Oberstul*. Nu ești la popota ofițerilor. Nu mai pierde timpul, uită-te încă o dată pe instrucțiuni. Să te ajute dracu', Dumnezeu și toți sfinții, Henckel, murmură el în timp ce iese, încheindu-și centura.

Își scoate pistolul din toc și-l bagă în buzunarul de la haină, ca să-i fie mai la-ndemînă.

Hauptmann Henckel privește în gol. Simte cum încăperea se leagănă ca o corabie pe valuri. Nu-și dorește decît să se întindă pe jos și să doarmă, să doarmă...

„Trebuie să fac un duș rece ca gheața”, gîndește el, și își calcă singur degetele de la picioare pînă cînd durerea ajunge în dreptul genunchilor. Dar nu-i folosește la nimic. Fețele încețoșate ale ofițerilor din cameră se învîrtesc în jurul său. Undeva, departe, cineva vorbește despre sincronizarea ceasurilor.

Un maior din Nebelwerfer îl înghiontește în coaste, însă nu aude decît un singur cuvînt: „Așteaptă!”. Nu știe ce trebuie să aștepte.

— Ți-e rău? Ce dracu' ai? întreabă tăios maiorul.

— Sînt doar puțin obosit, domnule.

— Sper din tot sufletul că nu ești atît de obosit încît să nu-ți îndeplinești ca lumea sarcina de coordonator de tir. Dacă da, ai face mai bine să te îmbolnăvești imediat. Bănuiesc că or să te închidă, dar e mai bine așa decît să strici toată treaba! Dacă faci vreo prostie, te trezești în fața Curții Marțiale. O să-ți zboare scăfîrlia, amice!

— Îmi revin imediat, domnule, îl asigură Henckel cu o voce joasă.

— Sper al naibii de mult! Ți-ai notat corect intervalurile de timp? întreabă maiorul suspicios, privindu-l lung pe Henckel. Dacă dai drumul rachetelor prea devreme sau prea tîrziu, întreaga reprezentație se va risipi în văzduh. Dă-mi să revăd intervalul de timp!

Henckel îi întinde tăcut hîrtiile, și mîna-i tremură.

Strîngînd din buze, maiorul aruncă o privire peste coloanele de cifre și calcule. Constată cu satisfacție că cifrele sînt corecte în ceea ce privește aruncătoarele sale de ceață.

Nu știe însă că acestea sînt însemnările aghiotantului; Henckel nici nu le-a văzut măcar, dar le va copia.

— Du-te să dormi cîteva ore, îl sfătuiește maiorul, bătîndu-i cu mîna pe umăr. Trebuie, să ai multă vlagă cînd o să înceapă distracția. Altfel, o să te alegi cu un cuțit în beregată!

Își atinge vîrful bonetei cu un deget și pornește agale spre comandantul bateriilor.

Obosit și amețit, Henckel se așază la masa șubredă, alături de aghiotant. Cercetează împreună programele și țintele tunurilor.

— Un singur lucru aș vrea să-ți spun, i se adresează sobru

aghiotantul. Să-ți verifici rețeaua telefonică. Nu lăsa nimic la voia întîmplării. În caz că s-ar ivi vreo problemă, șeful de Stat Major va păstra legătura cu tine prin aparatul de emisie-recepție. Dacă ți se pare ceva neclar, spune acum!

— Nu sînt un îngrămădit, răspunde *Hauptmann* Henckel furios. Nu sînt foarte mulți specialiști coordonatori de tir la fel de buni ca mine. După părerea mea, toată lumea a făcut din țînțar armăsar. Noi ne-am jucat cu chestii din astea la Jüterburg.

— Dumnezeule Atotputernic, mormăie aghiotantul, suindu-se în Kübel dîrdîind.

Se înclină spre șofer și-i spune:

— Armăsarul ăla infatuat de garnizoană nu-și dă seama că e cu un picior în fața plutonului de execuție. Jüterburg! E o joacă de copii în comparație cu ce avem noi de făcut! Nici nu m-aș mira dacă adormitul ăsta o să-și frîngă gîtul diseară! La Regiment! ordonă el scurt, învelindu-se cu o pătură. Doamne, ce frig e!

Kübelul derapează de cîteva ori și e pe punctul de a se răsturna într-unul din șanțurile de lîngă șosea.

— Cei care vor scăpa cu viață, mormăie aghiotantul îngîndurat, nu vor uita prea repede bătălia pentru închisoarea aia spurcată!

— Știți, domnule *Rittmeister*—spune șoferul, *Unteroffizier* Stolz, redresînd volanul pentru a evita un stîlp—dacă aș fi în locul generalului, l-aș lăsa dracului pe Ivan cu închisoarea lui cu tot. I-aș lăsa și sanatoriul, și moara. Avem destul loc ca s-o luăm pe-alături.

— Dar nu ești generalul, rînjește sarcastic aghiotantul. Cînd se va termina războiul, tu te vei întoarce acasă și o să te angajezi iar șofer de camion, chiar dacă vom cuceri sau nu închisoarea. Dar vezi tu, comandantul nostru de divizie e general-locotenent și are pe umăr o singură stea aurie. I-ar plăcea foarte mult ca pînă la sfîrșitul războiului să mai primească încă două. Generalii consideră că războaiele sînt făcute pentru avansări. Dacă luăm pușcăria, generalul nostru locotenent va ajunge general de cavalerie și, cine știe, poate se va alege și cu o panglică colorată după gît. Și de la general de cavalerie nu mai e decît un singur pas pînă să ajungă *General-Oberst*. În afară de asta, dacă nu cucerește închisoarea OGPU, riscă să-și piardă comanda, stelele, iar leafa îi va fi drămuită pe măsură!

— Mă scuzați, domnule *Rittmeister*, să trăiți, dar mi se pare absurd ca noi, grupul de asalt, să fim făcuți terci, numai ca să primească un general cîteva stele pe umăr.

— Ai dreptate, Stolz, dar astea sînt regulile jocului. Tu ai noroc că ești șofer. Slavă Domnului că nu faci parte din regimentul de asalt.

— Da, chiar așa! oftează *Unteroffizier* Stolz, simțind un fior prin șira spinării.

Kübelul greu al comandantului artileriei e oprit la o intersecție. Comandantul însuși, discută pe marginea drumului cu *Hauptmann* Henckel.

— Oprește aici! ordonă aghiotantul, care sare mai înainte ca mașina să frîneze.

— E totul în regulă? întreabă tăios *Oberst* Grün, adăpostindu-se de vînt în spatele Kübelului.

— Da, să trăiți, totul e în regulă! răspunde aghiotantul, pocnind din călcîie. Am verificat împreună cu *Hauptmann* Henckel.

Oberstul îi face un semn aprobator din cap, își ridică gulerul de blană pînă peste urechi și privește îngrijorat spre stepa întunecată. Pîlcuri de nori negri se îngrămădesc pe cer.

— O vreme, voi fi la Statul Major al Diviziei, spune *Oberst* Grün, bătătorind zăpada eu picioarele. Mă găsești acolo dacă ai vreo nelămurire. Henckel, dacă vrei ceva, întreabă-mă acum!

— Prea bine, să trăiți! răspunde Henckel, cu un glas tremurat. Ordinul de deschidere a focului va trebui să-l dau eu, sau va veni de la divizie?

Oberstul îl privește înmărmurit. Nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Am trăit s-o aud și p-asta! spumegă el turbat. N-ai priceput nimic din ce s-a discutat? Bineînțeles că tu o să dai ordinele. Doar pentru asta ai funcția de coordonator de tir! Să controlezi tirul tunurilor! *Oberstul* mijește ochii și-l privește suspicios. Sper că n-ai luat-o razna de tot!

— Nu, să trăiți! Totul e în ordine. Mi se învîrtește puțin capul. Sînt cam obosit și amețit. N-am dormit de foarte multă vreme, adaugă el stînjenit.

— Nu ești singurul care n-a dormit, i-o retează scurt *Oberstul*. *Hauptmann*, n-ar trebui să te plîngi. Tu n-ai avut nici o problemă în cei

trei ani petrecuți la Jüterburg, pe cînd noi am trăit aici ca șobolanii. Și acum te văicărești ca o muiere reumatică, numai pentru că ai rămas puțin în urmă cu somnul! Dacă nu te simți în stare să-ți faci datoria, spune-o pînă nu e prea tîrziu! Te pot folosi oricînd pe post de curier.

— *Herr Oberst*, sînt instruit pentru funcția de coordonator de tir și nu consider că misiunea asta specială ar fi deosebit de dificilă, răspunde Henckel jignit.

— Sună promițător, rîde *Oberstul* batjocoritor. Generalul o să-ți scoată și sufletul dacă faci vreo prostie! Verifică-ți legăturile. Trebuie să meargă strună! *Hals und Beindbruch*[3], Henckel! adaugă el, urcîndu-se în Kübel.

Mașina dispare într-un nor de zăpadă, urmată îndeaproape de vehiculul aghiotantului.

— Cretin egoist! bombăne Henckel. Tembelul ăsta n-ar fi ajuns niciodată *Oberst* dacă n-ar fi fost război. Cei mai buni ofițeri sînt ținuți pe post de instructori. Instructorii buni formează ofițeri buni. Știu mult mai multe decît tine despre coordonarea tirului, porc încrezut ce ești! Ți-au trebuit douăzeci de ani să ajungi *Oberst*, iar eu am fost *Hauptmann* în trei ani! Cînd îmi voi termina aici treaba, voi fi chemat înapoi la Jüterburg cu gradul de maior!

Jignit, se urcă în mașină, înfășurîndu-se mai strîns cu haina de blană.

— Isuse! Domnule *Hauptmann*! I-auziți-i cum bubuie! mormăie șoferul, un *Obergefreiter* care seamănă cu Micuțul.

— Mai încet cu obrăzniciile, *Obergefreiter*, tună Henckel, că altfel o pățești! Vorbește numai cînd ești întrebat!

Obergefreiterul ridică mirat din sprîncene. „Rahat îngîmfat ce ești! înjură el în gînd. Noi vă ducem în spinare. Am dat gata indivizi mult mai afurisiți decît tine!"

— *Herr Hauptmann*, să trăiți! *Obergefreiter* Schwartz cere permisiunea să vă întrebe care e destinația, să trăiți!

— Știi bine unde trebuie să mergem, mîrîie Henckel iritat.

— Nu, să trăiți! N-am nici cea mai vagă idee, domnule.

— La Centrul de coordonare a tirului, prostule!

[3] *(germ.)* Urare de succes tipic nemțească. În traducere exactă: *Să-ți frîngi gîtul și picioarele. (n. trad.)*

— Care dintre ele, să trăiți? Sînt mai multe, domnule.

Henckel e pe punctul să explodeze. Își încleștează pumnii și-l străpunge cu privirea pe *Obergefreiterul* care zîmbește arogant.

— Centrul de coordonare a focului de artilerie! La care te gîndeai?

— Eu nu gîndesc, să trăiți! Încă de pe vremea cînd eram biban, mi s-a tot spus să nu mai gîndesc. Ni se spunea să lăsăm chestia asta pe seama cailor. Oricum, ei au capul mai mare!

— Așa crezi? scuipă furios Henckel. Lasă-mă la Centrul de coordonare a focului de artilerie și prezintă-te la baterie. Ești eliberat din funcție. Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Prea bine, să trăiți! rînjește șoferul nepăsător. Pornește cu scrîșnet de cauciucuri, conducînd cu o viteză infernală pe drumul plin de hîrtoape. Ocolește troienele de zăpadă, dar, deși gonea nebunește, *Hauptmann* Henckel se cufundă într-un somn adînc.

Obergefreiter Schwartz îl privește cu coada ochiului. Pe față i se întipărește o expresie fericită și începe să cînte cît îl ține gura:

Es geht alles vorüber,
Es geht alles vorbei
Das Ei vom Dezember
Kriegst du im Mai!
Zuerst fällt Der Führer,
Und dann die Partei![4]

La un moment dat, Kübelul derapează, se răsucește de cîteva ori în jurul axei și alunecă pe o pantă abruptă.

Schwartz rîde cu poftă. Pare că într-adevăr se distrează de minune. Îl privește din nou pe *Hauptmann* Henckel, care a căzut pe podea, pe jumătate leșinat.

— Ai impresia că mă poți da afară, îngîmfat nenorocit ce ești! Ți-arăt eu ție! Chiar dacă o s-ajungi să stai în cap și să beși ordine cu fundul, tot n-o să scapi de bătrînu' Schwartz!

Frînează brusc în fața adăpostului în care se află Centrul de coordonare a tirului.

[4] *(germ.)* Toate trec,/toate se duc,/oul din decembrie/în mai îl primești!/ Întîi cade *Führerul*/și pe urmă Partidul!: parafrază la un cîntec soldățesc german. *(n. trad.)*

— Permiteți să raportez, să trăiți, am ajuns, domnule! Scoală amice, e timpul să arunci cu fier vechi în vărul Ivan. Dacă tragi aiurea, o să-ți găurească ai noștri debla! Îl scutură violent, dar ofițerul nici nu se clintește. Trezește-te, fir-ai al dracului de dobitoc! Taxiul a ajuns la destinație! Hei, Herbert! zbiară el la *Gefreiterul* care stă într-o rînă la intrarea în adăpost, cu carabina aruncată nonșalant pe umăr. Vino să mă ajuți! E aici un ticălos care vrea să doarmă pînă la sfîrșitul războiului!

— Trage-i una la boașe! îi sugerează Herbert nepăsător, mușcînd zdravăn dintr-un cîrnat înghețat.

— Nu se poate, amice. Ăsta-i unul dintre grangurii, cei mari, rînjește *Obergefreiter* Schwanz fericit.

— De unde l-ai pescuit? întreabă Herbert, îndreptîndu-se agale către Kübel.

— E noul coordonator de tir! Halește fier și, în loc de șira spinării, are o lamă de sabie!

— Rahat, mormăie Herbert, împingîndu-l pe Henckel afară din Kübel de parcă ar fi fost un sac de cartofi.

Îl lasă să se rostogolească pe panta înzăpezită.

— Unde mă aflu? Ce se-ntîmplă aici? zbiară Henckel. trezit în urma impactului cu un morman de zăpadă.

— Permiteți să raportez, să trăiți! Vă aflați în Rusia, domnule! strigă ambii soldați deodată, salutînd cu stîngăcie.

— În Rusia? murmură Henckel, privind nervos spre cer.

O „rîșniță” rusească se apropie zgomotos. În depărtare țîșnesc flăcări. Un tun automat bubuie sălbatic. Grenadele explodează cu sunete înfundate. În pădure se zărește unitatea meteo. Siluete întunecate mișună de colo-colo. O rază de lumină străbate cerul înnorat.

Henckel intră în adăpostul de coordonare a tirului clătinîndu-se pe picioare și-i salută pe cei doi locotenenți care îi întîmpină.

— Totul e în ordine? întreabă el arogant.

Aici se simte ca acasă. E în elementul lui. De-a lungul peretelui se află niște centrale telefonice la care lucrează patru transmisioniști. Pe o masă e întinsă harta întregii regiuni, pe care sînt însemnate punctele ce urmează a fi bombardate. Împreună cu locotenenții, Henckel își notează coordonatele și intervalele de timp necesare.

Un curier aduce raportul meteorologic. Henckel protestează. Raportul e scris neglijent și ordonă să fie refăcut.

— Vă rog, să aibă și marginea regulamentară de două degete!

Cei doi locotenenți se privesc lung și se abțin de la orice comentariu.

— O să mă întind puțin, mormăie el acru.

Se lungește pe o bancă și-și trage gluga peste față. Toți îl privesc uimiți. Nu le vine să-și creadă ochilor.

— S-o fi țăcănit, șoptește *Leutnant* Rothe. Să dormi înainte de atacul de artilerie! Tipul ăsta are nervi de oțel. Nici nu s-a sinchisit să verifice rețeaua telefonică!

Zbîrnîitul alarmant al unui telefon îi curmă vorbele.

— Nu mă deranjați decît pentru șeful de Stat Major sau pentru comandant, bolborosește Henckel somnoros, trăgîndu-și gluga și mai jos.

— Am înțeles, să trăiți! răspunde *Leutnant* Rothe nepăsător și ridică receptorul. Aici Iepurele de Zăpadă. *Leutnant* Rothe. Da, domnule *Oberstleutnant*, să trăiți! Totul e în ordine. Cum doriți, domnule! Terminat mesajul!

Pune receptorul în furcă. „Băieții de la bateriile antitanc”, îi explică el locotenentului Hassow.

În următoarele cincisprezece minute, telefoanele sună fără întrerupere. Unitățile de artilerie au raportat că sînt pregătite de acțiune. Trei grefieri lucrează frenetic. Pregătesc ordinele pentru toate subunitățile. Întreg Centrul de coordonare a focului devine scena unei activități febrile.

Cei doi locotenenți muncesc pe brînci ca să termine la timp toate pregătirile. Numai coordonatorul de tir continuă să doarmă liniștit, ca și cum problemele astea nu-l privesc de fel.

— Doamne, ajută-ne! spune *Leutnant* Hassow. privind teancurile cu tabele de tragere din fața sa. Ce măcel o să iasă! L-ar băga în sperieți chiar și pe cei mai curajos individ din armată! Slavă Domnului că nu sînt eu coordonatorul tirului, cu toată răspunderea pe cap! E incredibil ce-au putut să aducă aici. Două brigăzi de aruncătoare de ceață. Sînt douăsprezece plutoane cu cîte patru baterii la fiecare, și fiecare baterie arc patru Werfer cu cîte zece țevi de căciulă! Mai sînt și tunurile de 210

mm. Patru tunuri la fiecare baterie înseamnă în total o sută nouăzeci și două. Apoi, plutonul greu cu trei baterii. Cu totul, nouă tunuri. Pe urmă noi, cu nouăzeci și șase de țevi de 105 și 150 mm.

— Nu uita de specialiștii cu patru baterii de pocnitori de 280 mm, adaugă Rothe. Asta înseamnă încă douăsprezece!

— O să facem ceva gălăgie, exclamă *Leutnant* Hassow. Și avem munți întregi de muniție!

— Cînd s-or trezi tipii cu pleașca asta pe cap, or să spună că a venit sfîrșitul lumii. N-or să supraviețuiască nici păduchii și nici șobolanii!

— Infanteria noastră n-o să mai aibă mare lucru de făcut, rîde Hassow. Îți dai seama? Cinci mii de obuze în șase minute!? Ți se face părul măciucă numai la gîndul ăsta. Apoi următoarele salve se succed la intervale de trei minute. Doamne Dumnezeule! Și ăsta doarme ca lemnul! E nebun de legat! Îți dai seama ce s-ar putea întîmpla dacă undeva treaba nu merge strună?

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunde Rothe laconic. Îl punem să semneze totul, să nu plătim noi oalele sparte! Am o presimțire sumbră în legătură cu ceea ce s-ar putea întîmpla.

Henckel se simte de parcă ar fi dormit doar cîteva clipe, cînd *Leutnant* Rothe îl scoală după cîteva ceasuri bune.

— *Herr Hauptmann*! Treziți-vă! Treziți-vă! E divizia pe fir. Treziți-vă, domnule!

Pînă la urmă, Henckel reușește să se ridice în picioare, împleticindu-se și căscînd. Rothe îl privește bănuitor.

— Sper că nu vă e rău, domnule? Erați atît de cufundat în somn încît, la un moment dat, am crezut că sînteți mort.

— De ce dracu' m-ai trezit? Ce s-a întîmplat? Nu puteți rezolva nici cea mai mică problemă fără ajutorul meu? Am nevoie de puțină odihnă înainte de începerea atacului.

— Domnule! Divizia vă cheamă imediat la telefon!

— Divizia? bolborosește Henckel buimac.

Deodată își dă seama unde se află și își îndreaptă spinarea atît de repede încît se pocnește cu capul de-o grindă.

— Pe toți dracii! zbiară el, frecîndu-și cucuiul. Ce cretini! Să

construiască o cameră cu tavanul atît de jos! Rothe, pînă mîine să-l schimbați! Asta se cheamă incompetență! Să-l aduceți în fața mea pe cel răspunzător la ora nouă fix! Ai înțeles, *Leutnant*?

„Ești un bou, gîndește Rothe. Ar trebui să fii mulțumit că ai un acoperiș deasupra capului. Alții n-au decît o groapă în pămînt."

Henckel ia receptorul și-și spune somnoros numele de cod. De la celălalt capăt al firului răspunde o voce vioaie:

— O secundă, domnule! Vă dau legătura cu șeful de Stat Major.

Glasul tăios al acestuia se aude îndată pe fir. Henckel nu prea înțelege ce i se spune. E vorba de sincronizarea atacurilor și de succesiune.

— Prea bine, să trăiți! face el mecanic, bătînd darabana pe teancul de documente din fața sa.

— Priceput? mîrîie șeful de Stat Major.

Henckel se leagănă pe picioare, gata să cadă. Ascultă cu ochii închiși.

Leutnant Rothe îl înșfacă de braț și-l zgîlțîie violent.

— Fir-ar să fie! Treziți-vă, domnule!

Henckel îl privește tulbure, dar acesta continuă să-l zgîlțîie pînă ce *Hauptmannul* îl împinge nervos la o parte.

— N-am înțeles, să trăiți! răspunde el cu o voce înăbușită.

— Te-ai țicnit de tot? rage furios șeful de Stat Major. O să-ți mai spun o dată intervalele de timp! Dracu' te ia dacă nu le notezi absolut pe toate!

Începe să turuie rapid o serie de cifre în urechea lui Henckel.

— Repetă-le! șuieră șeful de Stat Major agitat.

Din fericire pentru Henckel, *Leutnant* Rothe ascultase pe fir. Pune în fața *Hauptmannului* un teanc de foi cu intervalele de timp.

Cu o voce spartă, nefirească, Henckel repetă cifrele în receptor.

— Henckel, mi se pare că dormi de-a-n picioarelea! Ce se întîmplă cu tine?

— Sînt foarte obosit, domnule!

— Și eu sînt, explodează șeful de Stat Major în urechea lui Henckel. Rage ca un animal de pradă înfometat. Și generalul e obosit, cu toții sîntem obosiți! Nu mai vreau să aud fandoselile tale! Ești ofițer și-ți vei face datoria așa cum trebuie!

Trîntește receptorul cu un zgomot care străpunge timpanul adormit al lui Henckel. Acesta rămîne o clipă înțepenit, uitîndu-se lung la telefon, după care se îndreaptă împleticindu-se spre banchetă.

De-abia își trage gluga peste ochi, cînd e chemat din nou la telefon. Se ridică blestemînd și duce receptorul la ureche.

— *Hauptmann*, notează-ți asta, se aude vocea satisfăcută a aghiotantului: „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Repetă! Terminat!”

— „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Terminat!” răspunde Henckel sleit, dorindu-și ca iadul să-i înghită pe aghiotant și pe toți cei din Statul Major.

Legătura e întreruptă. Adormit cum e, își închipuie că cel care a întrerupt legătura a fost aghiotantul.

Își notează mesajul cu mîini tremurînde, lățit pe jumătate de-a lungul mesei cu hărți. N-a auzit nimic despre sincronizarea ceasurilor.

— Lăsați-mă să dorm liniștit acum, spune el, întinzîndu-se pe banchetă. Cei doi locotenenți se uită la el și clatină din cap.

— Legătura s-a întrerupt în mod ciudat. Am sentimentul că lipsește ceva.

— Doamne! Sînt mai mult mort decît viu! murmură *Hauptmann* Henckel.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd *Leutnant* Rothe îl trezește, își toarnă în cap o găleată cu apă rece ca să-și revină, dar asta îl ajută doar pentru moment. Un *Feldwebel* îi aduce ultimele rapoarte. Împreună cu cei doi locotenenți, verifică toate legăturile și orarele. Sînt revăzute din nou tabelele-orare.

— Hai Rothe, citește cu voce tare, ordonă Henckel somnoros. Se aruncă pe un scaun, își pune mîinile după ceafă și închide ochii.

— Ordinul de deschidere a focului trebuie dat la ora 05:06. Rothe citește răspicat: la 05:12, artileria grea deschide focul cu tunurile de 75 mm. Peste două minute, atacă Panzerele și infanteria. Barajul se va înălța înaintea lor și va înainta încet, pregătind terenul trupelor de asalt, care vin din urmă.

— Simplă rutină. Nu e nimic complicat în toată chestia asta, remarcă Henckel cu indiferență, întinzîndu-și picioarele. Cască zgomotos pînă-i trosnesc fălcile. La dracu’, sînt gata să adorm din nou! Dacă

n-aș ști despre ce e vorba, aș putea crede că am dat în boala somnului! Dați-mi o votcă mare. Asta te scoală și din morți!

Privindu-l întrebător pe *Leutnant* Rothe, un *Feldwebel* îi aduce un pahar cu votcă. Henckel o dă pe gît dintr-o înghițitură. Dar lichidul o ia pe alături și-l apucă un acces de tuse. Începe să sară ca să nu se sufoce.

— N-ar fi mai bine să beți o ceașcă de cafea, domnule? întreabă *Leutnant* Hassow prudent. Trebuie să avem mintea limpede, și n-aș spune că votca e cea mai indicată pentru păstrarea lucidității!

— Nu-mi spune tu ce să fac, *Leutnant*, rage Henckel ofensat.

Cere un alt pahar cu votcă și-l bea lacom.

Leutnant Hassow îi pune în față niște documente care trebuie semnate. Henckel le semnează dezinvolt, fără să le citească.

Rothe îl privește ușurat pe Hassow, vrînd parcă să spună: „Gata treaba, nu ne mai doare capul."

— Haideți să verificăm legăturile! ordonă Henckel, bătîndu-i pe umăr. *Feldwebelul* transmisionist se uită la ceas, care indică ora 04:45. Dă-mi legătura cu cei de la Werfer. Soldații ăștia de mucava au întotdeauna nevoie de mai mult timp decît alții.

După o scurtă conversație cu comandantul de la Nebelwerfer, cere hărțile cu pozițiile ce urmează a fi bombardate și memorează țintele. Împreună cu cei doi locotenenți, revede rapid ordinele armatei. Apoi cere legătura cu cercetașii posturilor avansate ale artileriei. Par a fi neînțelegeri cu șeful de la Regimentul 104 Infanterie. Henckel îl repede cu brutalitate și închide. Se așază satisfăcut pe scaun și cere al treilea pahar cu votcă.

— Credeți că e bine ceea ce faceți, domnule? întreabă *Leutnant* Rothe îngrijorat.

— O să-ți cer eu părerea dacă o să mă intereseze vreodată, *Leutnant*! i-o retează scurt Henckel, vîrîndu-și între buze un țigaret mic de carton în care e înfiptă o țigară rusească.

Înghite jumătate din votcă și se întinde de-i trosnesc încheieturile. Își privește din nou ceasul și observă că mai sînt opt minute pînă la ora H. O clipă, se gîndește să tragă un pui de somn pînă începe distracția. votca l-a făcut foarte optimist. De-abia așteaptă să dea drumul iadului de flăcări. E prima oară cînd trage în ținte vii. „Îi las pe toți cu

gura căscată, gîndește el satisfăcut. Cine știe, poate primesc *Crucea de Fier* pentru coordonare perfectă a tirului. De ce nu?" Își aruncă pe gît ce-a mai rămas din votcă și-i privește disprețuitor pe cei doi locotenenți care stau aplecați deasupra hărților. Mai ia o țigară. Dar, înainte să și-o aprindă, telefonul începe să zbîrnîie strident. Cu o expresie satisfăcută, ia receptorul din mîna lui Rothe.

— Ce dracu' faci? se aude vocea mînioasă a șefului de Stat Major. De ce n-ai deschis focul așa cum a fost stabilit?

— Să deschid focul? întreabă Henckel uimit. Mai sînt încă șase minute, domnule!

— Ești nebun? zbiară șeful de Stat Major cu vocea spartă. Idiot nenorocit ce ești! E ora cinci și zece. A trebuit să aștept cîteva minute pînă am dat de tine. Ești cel mai incapabil individ cu care am avut vreodată de-a face. Ești, ești... Șeful de Stat Major nu mai găsește cuvinte potrivite ca să-și exprime indignarea față de coordonatorul de tir al diviziei. *Hauptmann* Henckel, știi ce s-a întîmplat? întreabă el pe un ton glacial. Toate trei regimentele Panzer au plecat, și infanteria a pornit la atac. Nu-i mai poate opri nimic. Așteaptă...

Vocea sa e întreruptă brusc. Pe fir se mai aude doar un bîzîit vag.

— Alo, alo, alo! țipă furios Henckel, temîndu-se de ce s-ar putea întîmpla din cauza acestei întîrzieri.

Privește înnebunit în jur; ochii par să-i iasă din orbite. I-a dispărut complet aroganța care-l stăpînea. „Așteaptă..." spusese șeful de Stat Major. Ce înseamnă asta? Să aștepte la telefon? Sau era începutul unei amenințări pentru greșeala făcută? Nu, nu putea să fie asta! A vrut să-i spună să mai aștepte un telefon!

— Ce s-a întîmplat? întreabă stînjenit *Leutnant* Rothe, uitîndu-se temător la Henckel.

— Ceasul meu e în urmă, răspunde gîtuit Henckel, privind în gol. Trebuia să deschidem focul acum cîteva minute! Tancurile au trecut deja la atac!

— Să deschidem focul? întreabă Rothe, apăsînd pe cuvîntul „deschidem". Dumneavoastră, domnule, trebuia să dați ordinul ăsta! Nici eu și nici *Leutnant* Hassow! Dar cum se poate să aveți ceasul în urmă? În mod sigur v-ați sincronizat cu toții ceasurile înainte să plecați de la Divizie, nu-i așa? Asta e procedura obișnuită!

— Dormeam pe picioare, recunoaște Henckel, cu o voce joasă. Probabil că n-am mai apucat!

— Doamne Sfinte! exclamă Hassow șocat.

— Trebuia să știți că nu v-ați sincronizat ceasul împreună cu cei din Statul Major, intervine Rothe pe un ton de reproș.

— Mi-am amintit imediat ce-am ieșit, oftează Henckel, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte.

— Atunci, de ce nu v-ați întors să vi-l reglați? întreabă uluit Hassow.

— Ceasul meu a mers întotdeauna la fix! răspunde Henckel negru de supărare.

— Dar nu și de data asta, spune Rothe sec. Minutele astea sînt foarte costisitoare!

Telefonul zbîrnîie din nou.

— Punctul de comandă către toate unitățile de artilerie, îi transmite telefonistul lui Henckel, întinzîndu-i receptorul.

Henckel privește o clipă lung acel obiect. Ce să facă? Simte că i-au fugit toate gîndurile. „Așteaptă...—spusese șeful de Stat Major. Bineînțeles, a vrut să-mi spună să aștept un nou apel."

— Ia o dată receptorul, omule! zbiară Rothe nepoliticos. Tunurile așteaptă ordinele tale!

— Ordine? îngaimă zăpăcit Henckel, privindu-l pe acesta împietrit. Își deschide gulerul de la uniformă și rînjește cadaveric. Mai dați-mi un pahar cu votcă! ordonă el răgușit. Înșfacă lacom paharul din mîna *Feldwebelului*. Le arăt eu lor! Se duce hotărît la telefonul de legătură cu toate unitățile. Inspiră adînc. Ochii încep să-i lucească de nerăbdare. Ținta numărul unu! Deschideți focul! rage el în telefon. Rînjește ca un cal și pune receptorul în furcă. Am fost instruit la Jüterburg, ați înțeles? Mă pricep la chestii din astea!

— Asta zic și eu decizie clară și fermă, exclamă *Leutnant* Rothe uimit. Ar trebui să-i fi trezit pe toți, de ambele laturi ale frontului!

Toate tunurile din unități își ridică țevile spre cerul întunecat. Tunarii stau cu coardele în mînă, gata pregătiți. Comandanții de baterie stau încordați, în așteptarea ordinului comandantului. Echipajele Nebelwerfer sînt în adăposturile din spatele bateriilor, gata să apese

pe butoanele de declanșare ale rachetelor. Secunzii se perindă agitați de colo-colo. O liniște mormîntală domnește în întunericul dimineții de iarnă.

Tăcerea e curmată de un tunet înfricoșător. Tunurile deschid focul la unison, bubuind asurzitor. Salve de obuze sfîșie zorii. Pămîntul e luminat de explozia proiectilelor. Începe dansul flăcărilor.

Aerul e invadat de zgomote și trosnete ascuțite, ca și cum pe cer ar alerga un tren nesfîrșit. Răbufnirile tunurilor aproape că le sparg timpanele celor de la Centrul de coordonare a tirului. În întreg vacarmul se distinge un sunet lung și sinistru, care se transformă într-un țipăt insuportabil.

— Aruncătoarele de ceață, murmură un *Feldwebel* cu voce tremurîndă.

— Dumnezeule mare! geme *Leutnant* Rothe, privind îngrozit pe cîmpul de luptă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Și cerul, și pămîntul sînt cuprinse de flăcări! Să-i ferească Dumnezeu pe nenorociții care încasează porția asta!

Hauptmann Henckel simte o bucurie năvalnică, cînd bateria grea cutremură Centrul de coordonare a tirului.

Bubuitul sălbatic al tunurilor de 320 mm ne zgîrie timpanele și ne dă fiori de spaimă pe șira spinării. Dimineața mohorîtă e luminată ca una dintre cele mai însorite zile de vară. În zare se văd pretutindeni flăcările de la gura țevii tunurilor.

Obuzele explodează unul după altul cu un sunet prelung. Tunari asudați împing obuzele grele în culase, după care bagă pe țeavă diferitele încărcături.

În depărtare se înalță un zid de flăcări, ca și cum ar țîșni din pămînt. Fiecare salvă e urmată de o alta, într-un tunet continuu.

Șuierul obuzelor devine insuportabil. Scoarța pămîntului se sparge ca sticla. Clădirile se prăbușesc precum castelele de nisip. Flăcări multicolore țîșnesc spre ceruri. Suflul aruncă trupuri în foc. La orizont dansează dîrele de lumină lăsate de obuze. Bateriile intră în luptă. Un nou zgomot răzbate printre bubuiturile tunurilor. Cad obuze incendiare, împrăștiind în toate direcțiile flăcări lichide.

Pare că a luat foc și aerul.

Cu o mină satisfăcută, *Hauptmann* Henckel își mai aprinde o țigară rusească și soarbe din paharul cu votcă. Se simte foarte relaxat. I-a trecut somnul. „Asta-i bine”, gîndește el. O decizie bună și fermă! Îl bate condescendent pe umăr pe soldatul transmisionist. Își dă seama că în momente atît de importante un superior nu pierde nimic dacă le arată subordonaților puțină prietenie.

Zbîrnîitul telefonului de campanie îi întrerupe meditația. Ridică receptorul, cu un zîmbet plin de încîntare; e foarte mulțumit că și-a îndeplinit sarcina. „Chiar că a fost o joacă de copii, gîndește el. La Jüterburg am fost pregătit special pentru asta.”

— Aici coordonatorul de tir! latră el aspru, cu o expresie gravă.

— Tu ești, Henckel? se aude vocea stăpînită a comandantului de artilerie, *Oberst* Grün.

— Da, să trăiți! Henckel!

— Tu ai dat ordinul de deschidere a focului?

— Da, să trăiți! răspunde Henckel mîndru, convins că va primi în curînd o mulțime de laude, inclusiv *Crucea de Fier*.

Urmează o pauză semnificativă. Apoi se aude din nou vocea calmă a *Oberstului*.

— Cînd ai dat ordinul de deschidere a focului, Henckel?

— Exact acum șase minute, domnule! răspunde fericit Henckel.

— Acum șase minute! Înțeleg! Și ai transmis ordinul tuturor unităților?

— Bineînțeles, domnule! Șeful de Stat Major a avut impresia că ceasul meu a rămas puțin în urmă!

— Chiar așa, *Hauptmann* Henckel?

Oberstul accentuează cu asprime gradul lui Henckel, ceea ce sună ca o amenințare.

— Sînt convins că șeful de Stat Major s-a înșelat, domnule. Cînd am dat ordinul de deschidere a focului, m-am ghidat după propriul meu ceas, care a mers întotdeauna exact. O să-mi spuneți, probabil, că am luat o hotărîre pripită, domnule, rîde Henckel, sigur pe el.

— Ai luat o hotărîre pripită, spune *Oberst* Grün, făcînd o pauză după fiecare cuvînt. Ce ți-a ordonat șeful de Stat Major cînd ai vorbit cu el la telefon? Care a fost ultimul lui cuvînt?

Henckel simte că-i îngheață sîngele. Îi vine să arunce telefonul cît colo și să fugă. Să fugă în stepă. Să fugă la ruși. Să fie aruncat într-un lagăr și uitat acolo pînă la sfîrșitul războiului. Are impresia că la celălalt capăt al firului se află chiar Moartea.

— Ultimul cuvînt al șefului de Stat Major, domnule? A spus: „Așteaptă!" bîiguie el.

Deodată înțelege.

— Da! Așteaptă! zbiară *Oberst* Grün, sălbatic. Calmul i-a dispărut complet. Așteaptă! Așteaptă! Cretin ce ești! Așteaptă! Îți dai seama ce-ai făcut? Trupele de blindate și infanteria au atacat cînd li s-a ordonat. Nu le-ar mai fi putut opri nimeni. Ai deschis focul cînd atacau prima țintă! Șase minute mai tîrziu! rage el. Ai nimicit propriile noastre trupe de asalt! Da, ai luat o hotărîre pripită! Ai masacrat oamenii noștri! Nici chiar artileria rusească n-ar fi reușit mai bine! Nu știu ce-ar mai putea să creadă cei de-acolo! Hotărîrea ta grăbită și idioată a ras tot corpul de armată! Recunoști că ai auzit clar ordinul șefului de Stat Major?

— Cred că am înțeles greșit, domnule, se aude vocea joasă a nefericitului coordonator de tir. Am crezut că trebuie să aștept la telefon!

Oberst Grün trage adînc aer în piept. Dacă Henckel ar fi fost lîngă el, l-ar fi sugrumat.

— Să aștepți la telefon? rîde el nervos. Da' ce, te crezi telefonist de serviciu? Cei de la Jüterburg au spus că ești coordonator de tir. Vor da socoteală pentru asta! Ascultă-mă cu atenție, *Hauptmann* Henckel. Nu mai vreau neînțelegeri. O să-i predai imediat comanda locotenentului Rothe. Orice s-ar întîmpla, nu te mai amesteci! Pune-te sub stare de arest, stai deoparte și așteaptă-l pe aghiotant. E în drum spre tine! Dă-i pistolul locotenentului Rothe! Nu uita că ești arestat! Nu încerca să scapi de răspundere cu un glonț!

— Sînt ofițer, domnule, se apără Henckel. Permiteți-mi să-mi salvez onoarea după această întîmplare cumplită, domnule, sînt ofițer!

— Da, mare păcat, mîrîie *Oberst* Grün. O să te surprindă faptul că toți comandanții de infanterie se gîndesc la tine. *Oberst* Hinka, comandantul Regimentului Panzer, a vorbit chiar acum cu mine la telefon. Îți vrea capul! I-ai stîrpit două treimi din regiment. Dar eu vreau să te văd în fața Curții Marțiale. Nătărău incorigibil ce ești! Dă-mi-l pe *Leutnant* Rothe.

Tăcut, Henckel îi dă receptorul locotenentului Rothe.

— Da, să trăiți! repetă acesta de cîteva ori, apoi închide telefonul ușor.

Îl privește înmărmurit pe Henckel, care stă pe un scaun cu capul în palme, clătinîndu-se.

— Rothe, am fost eliberat din funcție, murmură el pierdut. Sînt sub stare de arest. Tu preiei comanda. Uite pistolul meu.

— Astea sînt ordinele *Oberstului*, șoptește Rothe năucit. Dar, dar... ce s-a întîmplat de fapt?

— Am deschis focul asupra propriilor noastre trupe! Am masacrat întregul corp de armată!

— Să te-ajute Dumnezeu! strigă îngrozit *Leutnant* Hassow.

— Rothe, ajută-mă! Dă-mi înapoi pistolul! imploră Henckel, întinzîndu-și mîinile deznădăjduit.

Leutnant Rothe îl privește intrigat și e gata să-i dea pistolul, dar în acea clipă ușa se izbește de perete și aghiotantul năvălește în cameră. Surîde cinic, ca de obicei.

— Ia te uită! Iată-l pe marele coordonator de tir de la Jüterburg! strigă el cu dispreț cînd dă cu ochii de Henckel. Comandantul diviziei de-abia așteaptă să dea ochii cu tine ca să-ți pună pielea pe băț! De ce dracu' n-ai așteptat ordinul înainte să deschizi focul? Pînă și rusnacii știu că nu se deschide focul cu șase minute mai tîrziu! Doamne, ce porcărie ai putut să faci! Sper să fii plecat de la divizie înainte să te prindă ofițerii de infanterie și de blindate. O să-ți scoată mațele pe gît!

— N-a fost vina mea! A fost o neînțelegere, se tînguie Henckel disperat, izbucnind în lacrimi.

— O să ai timp să dai explicații în fața Curții Marțiale, rîde glacial aghiotantul. Singura ta șansă e tăietorul de capete! Dacă nu te salvează el, vei fi împușcat de zece ori!

— Dați-mi pistolul, imploră *Hauptmann* Henckel, agățîndu-se de brațul aghiotantului.

— Ți-ar fi mai ușor, nu-i așa? rîde el disprețuitor. Înainte nu voiam să văd pe nimeni în fața Curții Marțiale. Dar în ceea ce te privește, numai asta îmi doresc!

În scurt timp sosește *Oberst* Grün, însoțit de doi polițiști militari și un *Oberinspektor* de la *Gefepo*.

— Luați-l de aici! ordonă *Oberst* Grün cu dezgust. Mă umple scîrba numai cînd îl văd!

Cătușele pocnesc pe încheieturile lui Henckel. Părăsește Centrul de coordonare a tirului, atîrnînd ca o boccea de zdrențe între cei doi polițiști voinici.

Soldații sînt locuitorii tărîmului cenușiu al morții.

Siegfried Lassoon

Închisoarea OGPU[1]

Căpitanul OGPU cade în fund de pe scaun, cu picioarele răscrăcărate, într-o baltă de sînge, și ochelarii negri îi alunecă pe nas. Are ochii incredibil de sașii. Boneta cu dungă albastră și stea roșie îi atîrnă într-o parte, iar pe brațul stîng, care se leagănă inutil pe lîngă trup, sîngele se scurge încet, picurînd apoi de pe degete. Cu mîna dreaptă bîjbîie după Nagan. L-a găsit, l-a ridicat și apoi a țipat. În spațiul închis, împușcătura răsună ca o lovitură de tun într-o sală de bal.

Porta se răsucește și trage din întoarcere. Toate patru gloanțele nimeresc trupul ofițerului OGPU, făcîndu-l să zvîcnească spasmodic. Boneta îi cade și se rostogolește pe podea. În mod straniu, ochelarii îi ajung din nou pe ochi. Pistolul lui Porta și cel al rusului s-au declanșat în același moment. O vază albastră zboară în țăndări și apa se împrăștie pe jos. Pistolul lui Porta pocnește și căpitanul OGPU țipă iarăși.

— Iob tvoiu mati! șoptește el și ridică Naganul.

Porta îi trage un șut peste armă, dar alunecă în balta de sînge și cade pe podea.

Rusul scoate un alt strigăt și apoi se aude un horcăit.

Porta rămîne întins la pămînt, privind paralizat țeava Naganului.

Micuțul se apleacă peste birou, întinzîndu-se pe burtă ca să poată lipi gura pistolului său 08 de capul grizonat al ofițerului OGPU. Apasă pe trăgaci. Țeasta ofițerului explodează ca un pepene răscopt. Creier, sînge și așchii de os împroașcă tavanul și se scurg pe pereți. Ochelarii negri au zburat prin aer și au aterizat lîngă ușă. Un prizonier cu haină cenușie îi strivește sub talpa bocancului.

— Uraaa! strigă prizonierii, apropiindu-se unul după altul și lovind cu picioarele cadavrul ofițerului OGPU.

[1] OGPU—Poliția Secretă sovietică, precursoarea KGB-ului. *(n. trad.)*

— **S**înteți gata? întreabă Bătrînul, privind peste întinderea sectorului de front. Căscați urechile, bețivanilor, și nu mă întrerupeți. Plutonul pornește imediat în spatele barajului. Vom mătura tot ce ne stă în cale. Dacă artileria n-a distrus pozițiile inamice și nu le-a slăbit rezistența, vom curăța noi tot ce-a mai rămas cu grenadele și cu armele automate. În primele minute după ridicarea barajului, vecinii vor face pe ei de frică și vor încerca s-o șteargă. Așa că trebuie să-i luăm pe nepregătite și să le tăbăcim bine fundul. Vedeți tufa aia caraghioasă de lîngă copacul stufos? Îi dă binoclul lui Porta, deși tufa se vede cu ochiul liber. Are o formă ciudată: pare un cal care stă jos.

— Ei, ce-i cu tufa aia? întreabă Gregor, luînd binoclul din mîna lui Porta.

— E un tun de 50 mm, înclinat la nivelul pămîntului, explică Bătrînul, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. La trei sute de metri mai încolo e îngropată o baterie de 80 mm. Femei! Dar nu vă faceți iluzii. Sînt veterane ale unui batalion de linia întîi. Așa că trebuie să le zburați creierii! Dacă le cruțați, o să vă treziți împușcați pe la spate cît ai zice pește!

— Le lichidăm pe toate, spune Porta hotărît.

— În fața tufei stufoase, continuă Bătrînul, sînt patru tipi morți. Îi vedeți? Îi puteți folosi drept paravan pînă la ora H. Dacă inamicul zărește vreo mișcare, o să creadă că suflul azvîrle cadavrele de colo-colo.

— Și dacă nu reușim să-i prostim pe nemernici, intervine Micuțul, ce ne facem? Dacă-și dau seama că pe sub hoituri mișună nemți plini de viață?

— Veți fi primiți în Împărăția Cerurilor, nu? declară tăios Bătrînul. Din poziția respectivă nu veți putea înainta și nici nu vă veți putea întoarce.

— Va fi ca o călătorie în iad. O să ne iasă și sufletul, bombăne Gregor îngîndurat. Examinează cu atenție terenul prin binoclu. Da' băieții ăia și-au ales un loc pe cinste ca să îngrașe pămîntul. Cred că înainte de asta s-au gîndit la noi!

— Armată blestemată! Își scoate pîrleala pentru solda pe care ne-o dă! spune Albert cătrănit. Mai au treabă cu tine chiar și după ce-ai dat ortul popii!

— Da, ne hărțuiesc de parcă am fi animale, comentează Barcelona. Șuturi în cur, fruntea sus și gura-nchisă!

— Nu-ți găsești liniștea nici după ce-o mierlești! continuă indignat Albert.

— Cînd ajungi la doi metri sub pămînt, ca hrană viermilor, or să scoată flauturile și viorile și-or să înceapă să-ți cînte întru Veșnica Pomenire, scrîșnește Porta ironic, desfăcîndu-și larg brațele. Cît timp ești în viață nu dau doi bani pe tine. Trebuie să te amuțească mai întîi un glonț, care să te scoată definitiv din funcțiune!

Pe măsură ce ora H se apropie, compania e cuprinsă de panică; frica de moarte precede întotdeauna un atac. Ne privim cu ură, ne rățoim unul la celălalt fără nici un motiv. Ne strîngem buzele de încordare. Avem ochii reci și goi. Pînă și stomacul ne doare de frică.

Bătrînul se uită mereu la ceas și studiază terenul prin binoclu.

— Ați priceput ce v-am explicat? ne întreabă el, verificîndu-și pistolul de semnalizare.

În loc de răspuns, se aude un mormăit indescifrabil.

— Ce-ar fi să ne mai dezmorțim puțin oasele? propune Porta, zornăind zarurile în palmă.

Nimeni nu se sinchisește să-i răspundă. Ne uităm lung unul la celălalt, conștienți că pentru mulți dintre noi aceasta va fi ultima zi din viață. Cui îi vine rîndul de data asta?

Cu toții ne întrebăm în gînd, hălăduind cu privirea în jur. Sigur, sperăm să nu fie unul dintr-ai noștri, dar, dacă totuși se întîmplă, ne marchează foarte mult.

E lungă lista celor care au fost răpuși. Cîțiva dintre noi sîntem împreună de multă vreme și se pare că am învățat să ne strecurăm printre schijele ucigătoare.

Ne aflăm întotdeauna la un pas de moarte.

Un șuierat ascuțit ne face să sărim în picioare. Fruntea lui Gregor e brăzdată de o tăietură îngustă. Scoate un țipăt și se prăvălește pe spate.

În primul moment l-am crezut mort, dar după cîteva clipe deschide ochii.

— Pe toți dracii! mormăie el, schimonosindu-se de durere. Nu suport să fiu împușcat!

— Da, era cît pe-aci s-o pățești, spune ofițerul medic Jamer, bandajîndu-i rana cu dexteritate. Ai avut noroc! Glonțul era obosit cînd te-a atins!

— Parcă-l simt cum se zvîrcolește să iasă, geme Gregor, apucîndu-se cu mîinile de cap.

Apare Major Zum, în fruntea geniștilor săi care înjură și blestemă sub greutatea echipamentului: aruncătoare speciale de flăcări, lăzi cu explozibili și niște role imense de fitil special.

Un *Obergefreiter* cu o figură de brută desface o ladă cu explozibil plastic, din care Porta și Micuțul își iau fiecare cît pot duce într-o mînă.

— Ce-s astea, frate? întreabă curios Albert, aplecîndu-se peste lada plină cu pachețele mici.

Pentru un ochi neinstruit, arată ca niște săpunuri ambalate.

— Artificii care te-ar putea scoate din pielea ta neagră, rînjește *Obergefreiterul*. Încearcă să calci pe ele. Te-ar albi chiar și pe tine, amice!

— Drace! bombăne Albert, îndepărtîndu-se precaut.

— Mai sînt cinci minute pînă la ora H, spune un maior.

Trăsăturile sale crispate trădează faptul că a trecut prin multe situații disperate pe cîmpul de luptă. Gura îi e contorsionată, ca și cum n-ar avea nici o măsea.

Bătrînul sloboade o fluierătură, își potrivește curelușa căștii și-și mai vîră cîteva grenade cu mîner în bocanci.

— Gata, domnule! murmură el.

— Nu ne lăsa, *Oberfeldwebel*, mîrîie *Majorul* bosumflat. Viața noastră depinde și de tine!

Geniștii își pregătesc aruncătoarele de grenade, cercetîndu-și din nou ceasurile.

— Ce dracu' fac tunurile alea? întreabă Barcelona privind peste umăr.

— Ca întotdeauna, toată lumea dă din colț în colț, remarcă Porta rîzînd. Niciodată nu merge totul strună în armata asta tîmpită. Cred că nemernicii dorm duși și-i doare exact în cur de noi, infanteriștii.

— Ce naiba se întîmplă? întreabă maiorul neliniștit. Focul de baraj se execută între ora H plus unu și ora H plus șapte. Acum e ora H și opt minute. Se uită la ceasul Bătrînului și la cel al *Feldwebelului*

Brand. Așa e, confirmă ei îngîndurat. S-a întîmplat ceva, dar de ce dracu' nu ne anunță?

Dinspre închisoarea OGPU se aud bubuiturile tunurilor de 120 și de 150 mm. Obuzele ne zboară pe deasupra capetelor și se prăbușesc în pădure.

— Fiți gata de atac! comandă scurt maiorul, luîndu-și automatul.

— Nu putem ataca fără ajutorul artileriei! protestează *Leutnant* Gernert furios.

— Cînd o să am nevoie de părerile tale, o să te anunț eu, *Leutnant*! mîrîie maiorul răutăcios. E ora H și zece minute! Atacăm așa cum ni s-a ordonat! Înainte!

— E curată nebunie! susține în continuare *Leutnantul*. Or să ne măcelărească exact ca pe niște vite! Nu putem să ne apropiem de pușcăria aia blestemată fără ajutorul artileriei. Am mai încercat de nu știu cîte ori pînă acum.

— Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu și pentru armata prusacă, rînjește Porta flegmatic. Sacularea, și haideți s-o pornim. *Für Führer und Reich*, *Heil*!

— Mă întreb dacă Dumnezeu era într-o zi bună sau într-una proastă cînd ne-a făcut soldați în armata prusacă, rîde zgomotos Micuțul.

— Ar trebui să fii mîndru că ești german, proclamă Heide, mustind de patriotism și izbindu-se cu pumnul în piept.

— Sper că vei fi mîndru în continuare, surîde amar maiorul.

Heide ne străpunge cu privirea și mormăie ceva neînțeles.

— E timpul! ordonă tăios Bătrînul, șuierînd.

Siluete camuflate în alb par să răsară din zăpadă, înaintînd rapid, cu pași mari.

— Mișcați-vă! Mișcați-vă! rage Major-ul cu o voce pătrunzătoare.

Deși are cincizeci de ani, se mișcă exact ca unul dintre cei mai tineri. Năvălește ca o vijelie prin zăpada adîncă, cu automatul într-o mînă și cu încărcătura explozivă în cealaltă. Frînghiile cu harpon zboară, șuierînd înspre culmi. Primele trupe de asalt încep ascensiunea. În noaptea adîncă se ivesc flăcări de la gura țevii, scuipînd din toate direcțiile.

— *Allah el-Akbar*, *vive la mort*! strigă micul Legionar cu fanatism, cuprins de nebunie, ca la orice atac.

Mă împiedic de o rolă de sîrmă ghimpată. Țepii de metal mă strîng ca într-o capcană. Îmi străpung mantaua de iarnă și îmi sfîșie pielea. Caut febril cleștele pentru sîrmă, dar nul găsesc. Probabil că l-am pierdut. Mă copleșește groaza. Mă uit disperat după ceilalți, pe care i-a înghițit parcă întunericul. Cel mai cumplit lucru care se poate întîmpla în plin atac este să te pierzi de ai tăi și să rămîi în urmă. În momentul ăsta, sîntem în ofensivă, dar situația se poate schimba oricînd. Chiar și în cîteva minute. Atunci numai Dumnezeu îl mai poate ajuta pe cel care s-a răzlețit. Se poate trezi cu un glonț în ceafă. Sau mai rău!

— Ai intrat în rahat, nu? rîde Barcelona, aplecîndu-se deasupra mea.

Mă eliberează rapid. Sîrma plesnește și cade alături. Mă rostogolesc și aterizez într-o groapă, împreună cu Porta și Micuțul.

— Gregor a luat-o nițel înainte, zice Porta, arătînd cu mîna undeva în întunericul dens. Prinde-l din urmă!

Mai avem aproximativ o sută de pași pînă la bateria grea, care a fost perfect camuflată N-o vedem nici la lumina flăcărilor.

— Ăștia dorm de rup pămîntul, șoptește Micuțul revoltat, întinzîndu-și gîtul înainte. Dobitocii nici nu se mai gîndesc că sîntem și noi pe-aici.

— Aruncă cu grenade! ordonă Gregor răgușit, retrăgîndu-și brațul.

Porta și Micuțul le pregătesc, apoi ni le dau nouă.

Mă doare brațul. Îți trebuie o tehnică specială și foarte multă forță ca să arunci o grenadă atît de departe, așa cum reușesc eu și Gregor. Trebuie să o azvîrli cu toată greutatea corpului, iar din poziția culcat e foarte dificil. Ai senzația că tot trupul urmează traiectoria grenadei.

Probabil că primele două au lovit un morman de muniție. Explozia e atît de violentă încît seamănă cu o erupție vulcanică. Tunul cu țeavă lungă sare în aer cu echipaj cu tot. Bătrînul se ivește din capătul unui detașament. Înotînd prin zăpadă.

— În picioare, ticăloșilor! zbiară el nebunește, trecînd peste rămășițele bateriei distruse.

O luăm la fugă prin zăpadă și ne îndreptăm către capătul opus al poziției.

Trebuie să ne continuăm drumul înainte ca supraviețuitorii să apuce să se dezmeticească. Ne-ar veni imediat de hac cu armele rămase.

Micuțul e ca un elefant cuprins de turbare. Își rotește lopata de infanterie pe deasupra capului, tăind și spintecînd totul în calea sa, orbit de furie.

În cinci minute trecem de barajul de sîrmă ghimpată, aruncăm grenade în adăposturi și în gropile individuale. Ne năpustim ca un uragan asupra pozițiilor inamice.

La lumina limbilor de foc, îl zărim pe maiorul de la geniști în fruntea grupului său, atacînd cu aruncătoare de flăcări femeile artileriste. Rusoaicele ies în goană din adăposturi, își ridică mîinile deasupra capului și se uită îngrozite la diavolii albi care năvălesc de pretutindeni. Focul ne amenință cu limbile sale uriașe. Peste tot plutește duhoarea de motorină aprinsă și carne arsă. Ne odihnim puțin în pozițiile inamice. Avem senzația că plămînii nu ne mai încap în piept. În ciuda frigului mușcător, sîntem leoarcă de transpirație. Ne desfacem gulerul de la uniformă, cu un singur gînd. Aer! Zăpada din jurul nostru e acoperită de cadavre sfîrtecate, înnegrite și însîngerate. Flăcările vuiesc și sfîrîie ca o carne prăjită pe grătar.

— Ce dracu' se întîmplă cu tunurile? zbiară furios Bătrînul.

— Au trecut unsprezece minute de la ora fixată, mormăie *Leutnant* Gernert.

— Nu ne-ar lipsi acum decît să deschidă focul cînd ne aflăm noi la vecini, prezice Barcelona sumbru.

— Nu pot fi atît de tîmpiți! strigă Gregor cuprins de panică. Doar se știe că sîntem aici!

Simțim un fior de groază pe șira spinării. Ar fi stupid să ne măcelărească propria noastră artilerie.

— *Merde aux yeux*, haideți s-o ștergem de aici cît mai repede, propune Legionarul, privindu-l întrebător pe Bătrînul.

Prin aburul otrăvitor și înecăcios care se degajă din pămînt, apare o companie de motocicliști. Comandantul, un *Hauptmann* cu păr grizonat, ne face semne și strigă ceva nedeslușit.

— Băga-i-aș în mă-sa! mîrîie Micuțul. Nu ne ordonă nouă orice dobitoc! N-am ajuns chiar așa de rău! Ne mai ținem încă pe picioare!

— Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară agitat *Hauptmannul*, ridicînd pumnul pentru comanda: „Înainte, fuga-marș!"

Îi rîdem în nas, prefăcîndu-ne că nu-i înțelegem semnele. Dintr-o experiență amară știm că n-ar trebui să facem treburi de genul ăsta cînd sîntem amestecați cu un grup străin. Riscăm să primim sarcini foarte grele care aduc a eroism și a Valhalla.

— Eu nu mă mai mișc de aici dacă nu sîntem sprijiniți de artilerie, *panimaieși*? decide Porta categoric. Pescuiește un rest de budincă din raniță. Nici chiar Grofaz, în fruntea psihopaților lui, n-ar răzbate pînă la pușcăria aia comunistă fără foc susținut de artilerie!

O explozie puternică îi curmă vorba.

Foc concentrat ne împresoară din față și din spate.

În cîteva clipe, tirul se întețește, transformîndu-se într-un potop de schije de oțel și foc. E ca și cum întreg pămîntul ar fi aruncat în cer și apoi ar cădea înapoi, zguduindu-se din temelii. De la nord la sud, întreg orizontul arde. Suflul ne împrăștie ca pe niște mingi. Ne înfigem cu disperare mîinile și picioarele în zăpadă.

O salvă uriașă cade deasupra adăpostului de semnalizare.

Lemne, scînduri, cabluri de telefon și trupuri sfîrtecate se împrăștie pe cîmpul de luptă, într-un amestec sinistru. O nouă lovitură nimerește în plin poziția devastată, mutilînd-o și mai tare. Întreaga zonă arată ca un maidan plin de gunoaie.

Ceva mai încolo, un obuz lovește adăpostul curierilor, care se transformă pe loc într-o masă de sînge și oase sfărîmate.

Obuzele cad fără încetare. Locul în care se află compania aruncătoarelor de flăcări s-a preschimbat într-un peisaj lunar, plin de gropi fumegînde și materiale distruse. Totul e împroșcat cu sînge. Focul concentrat de artilerie țîșnește spre cer cu o forță incredibilă. Oamenii sînt aruncați în aer; în momentul în care sînt izbite de pămînt, trupurile lor devin o masă informă de carne.

Un nou zgomot acoperă bubuiturile tunurilor. O perdea de flăcări înaintează spre noi ca un tăvălug.

Soldații germani fug îngroziți, alături de ruși, dar sînt înghițiți laolaltă de ploaia de obuze. Hălci de carne sfîrtecată țîșnesc spre cerul sîngeriu ca niște fîntîni arteziene. Cei răniți țipă sfîșietor, dar nu-i ajută nimeni! Pămîntul clocotește; e un adevărat iad. Pare a fi sfîrșitul lumii.

Răgetul asurzitor al bateriilor de 105 și 150 mm ne face să ne trîntim pe burtă. Exploziile împroașcă foc peste companiile de asalt,

preschimbîndu-le pe loc într-o grămadă diformă de sînge și carne ciopîrțită.

Îmi înalț prudent capul și încep să mă ridic.

— La pămînt! îmi strigă Bătrînul, rostogolindu-se într-o groapă de obuz.

O nouă salvă de proiectile zguduie pămîntul ca un cutremur violent. Pretutindeni zboară bucăți încinse de șrapnel. Proiectilele cad pe fiecare centimetru pătrat.

Bătrînul înșfacă pistolul de semnalizare al *Leutnantului* Gernert și trage un proiectil roșu. Tirul de baraj continuă. Bătrînul trimite o nouă rachetă de semnalizare, înjurînd. Ne dăm seama că sîntem căsăpiți de propria noastră artilerie.

Focul înaintează lent, distrugînd pozițiile rusești deja cucerite de trupele nemțești. Obuzele cad în urma soldaților din linia întîi. Cadavrele sînt aruncate din zăpadă ca într-un dans nebun. Norii se retrag, lăsînd în urma lor o mare învolburată de flăcări.

Pare că un pumn uriaș a nimicit, într-o clipă, pomii și casele.

Un scrîșnet lung și sinistru ne zgîrie nervii. Privim terorizați limbile de foc de pe cer, care explodează cu zgomote asurzitoare. Din pămînt răsar o puzderie de nori roșietici, în formă de ciupercă. Sînt rachetele îngropate în zăpadă, care explodează. Artileria grea rusească răspunde atacului. Aerul pare invadat de scrîșnete de metal. Proiectilele cad ca o grindină. Nimic nu e cruțat. Pădurea înghețată de pe culmea dealului e rasă de pe fața pămîntului dintr-o mișcare în evantai a tunurilor. Rămîn doar cîteva ciozvîrte de trunchiuri.

Flăcările înaintează încet, mistuind totul în cale. Totul e nimicit.

Suprafața de teren pare de nerecunoscut; arată ca și cum ar fi fost sfîșiată în toate direcțiile de cuțitele unui plug. Peste tot, cadavre și răniți care cer ajutor.

Cînd să ne ridicăm în picioare, se aude un zgomot de parcă milioane de butoaie de tablă s-ar rostogoli pe cer.

O explozie asurzitoare zguduie pămîntul și o perdea colosală de flăcări se înalță către cer. Julius Heide trage un țipăt și își sapă o groapă în zăpadă alături de Porta.

Feldwebel Brandt e proiectat afară din adăpostul pe jumătate distrus. Sîngele îi curge șiroaie pe față. Se prăbușește tăcut în mijlocul

nostru. O companie de infanterie caută adăpost, dar e proiectată în aer. Pe pămînt aterizează numai bucăți de carne sfîșiată, mustind de sînge.

— Doamne, ai milă de noi, plînge *Leutnant* Gernert isteric. Idioții au deschis focul prea tîrziu!

Un șuier pătrunzător îi curmă vorba; casca îi e despicată. Are o jumătate de față complet zdrobită și curînd se scufundă în propriul sînge.

— Rușii! Vin rușii! zbiară niște grenadieri îngroziți. Coboară dealul cu o asemenea viteză, încît ai crede că însuși diavolul e pe urmele lor.

Barcelona trimite o rafală prelungă în ceva ce pare a fi un rus. Înșfac o grenadă de la centură, trag inelul și o arunc.

Tunul antitanc latră amenințător, alăturîndu-se răpăitului prelung al mitralierelor grele.

— Pînă aici ne-a fost! se tînguie Porta cu o privire înghețată, fixîndu-și patul puștii în umăr. În fața noastră se ivesc prin ceață căști decorate cu stele.

— Uraa! Uraaa! se aud strigăte răgușite, în vreme ce hoardele în kaki se revarsă din moara de pe creastă.

Ne pregătim în grabă armele automate. Mitralierele latră spre umbre. Grenadele cad ca o grindină în mijlocul grupurilor strînse ale atacanților. Un transmisionist își manevrează aparatul și urlă în laringofon. Linia e moartă. Toate firele au fost tăiate demult. Furios, izbește telefonul cu piciorul.

— Trebuie să ne acopere tunurile, spune *Oberst* Hinka, care sosise și el în linia întîi împreună cu Statul său Major. Erau înarmați cu carabine și pistoale-mitralieră.

— Să-l trimitem pe profesorul ăla tîmpit, cu pete de cerneală pe cur, propune Micuțul rîzînd cu poftă, convins că tocmai a spus o glumă bună.

— Ești nebun, sau ce? intervine Porta. Nu s-ar mai opri din fugă pînă n-ar ajunge la Atlantic!

— A murit, rîde Gregor, uitîndu-se la profesorul care alunecase pe jumătate sub o stîncă.

— Tu, mort? rage Micuțul și-l împunge cu baioneta.

— Lasă-mă în pace, scîncește profesorul disperat. Doamne, cu ce-am greșit ca să îndur toate astea? Ajutați-mă, camarazi! Ajutați-mă!

— Închide botul, porc laș ce ești! îi ordonă tăios Bătrînul.

În același timp, cerul se despică de parcă s-ar fi deschis porțile iadului! Artileria grea împroașcă pămîntul cu foc. Obuzele de 210 mm cad atît de aproape unul de altul încît e greu să-ți închipui că va mai scăpa cineva cu viață.

Treptat, vuietul bombardamentului se transformă într-un adevărat răget care ne curmă răsuflarea.

Un potop de foc și oțel spulberă valul de atacatori ruși. Un soldat cu pîntecul sfîrtecat iese șovăind din norul fierbinte de sulf, dar dispare într-o vîlvătaie de flăcări.

Soldați dezarmați zac la pămînt, urlînd îngroziți. Un suflu puternic îi împrăștie însă ca pe niște gunoaie în furtuna de flăcări.

— Înainte! răcnește *Oberst* Hinka, făcîndu-ne semn cu unicul său braț.

Ne croim drum printre stîrvuri și răniți care țipă, alunecăm pe bucăți de carne sfîrtecată și pe rămășițe de trupuri. Ne culcăm cîteva clipe la pămînt în spatele unui morman de cadavre peste care se adaugă mereu altele.

— Înainte! zbiară comandanții de companie și de pluton.

Zadarnic însă, ești făcut terci de îndată ce te ridici.

O concentrare incredibilă a focului de artilerie ne hărțuiește fără încetare, pulverizînd totul în cale. Iadul sărută Pămîntul! Din gropi și cratere fumegînde se ridică aburi otrăvitori, grețoși.

Imensa închisoare de pe deal este lovită încontinuu de obuze. Nu știu cît timp am stat culcat lîngă soldatul cu uniformă de camuflaj, pînă să-mi dau seama că e rus. Ne-am înghesuit unul într-altul, vrînd să ne adăpostim din calea ploii de oțel fierbinte. E ca și cum toate forțele Răului s-ar fi dezlănțuit laolaltă, într-o convulsie de nestăpînit.

Moara din vîrful dealului dispare într-un nor de zăpadă, pămînt și foc. Este pur și simplu pulverizată. După ce focul artileriei se deplasează, nu mai rămîn în picioare decît cinci hornuri, înălțîndu-se acuzator către cer. Mă uit speriat la rus; mă privește și el cuprins de teamă. E un bărbat scund și gras, îmbrăcat cu o manta mult prea mare pentru el. Ne zîmbim prudent, cu suspiciune și teamă. Ne promitem fără vorbe: „Dacă n-o să încerci să mă ucizi, n-am să-ți fac nici un rău!”

Timp de cîteva clipe, se așterne o liniște copleșitoare, ca și cînd tunurile s-ar fi oprit să răsufle înaintea unui nou atac. Peste tot, flăcările tremură într-un dans satanic, iar gemetele și urletele răniților ajung pînă la noi. De undeva izbucnește un sunet strident, care se apropie rapid. Îți dă senzația că răscolește pămîntul. Cei din plutonul 4 sînt spulberați, lăsînd în urmă doar o masă de carne, oase și sînge. Rîul fierbe ca apa dintr-un ceainic. Pojghița de gheață s-a spart de mult în bucăți care zac departe de mal. O jumătate de corp iese alergînd dintr-un iad de flăcări gălbui. Oare unde i-o fi partea de sus?

În demența din jur, apariția asta pare de-a dreptul comică: niște pantaloni și o pereche de bocanci care gonesc prin zăpadă.

— Datorită nervilor locomotori, explică Julius, care le știe întotdeauna pe toate.

— *Für Führer und Reich, Heil*! intonează Porta ceremonios, privind picioarele care au rămas într-o baltă de sînge.

Un obuz uriaș explodează în mijlocul unei case albe, pe care suflul o dărîmă cu totul.

E spulberată și compania care se adăpostise în spatele ei. Toate casele de pe stradă sînt retezate de la mijloc. Deodată apar de pretutindeni civili scăldați în sînge, alergînd nebunește și urlînd de spaimă.

Un întreg pluton de infanteriști germani se oprește în mijlocul ruinelor și se holbează în jur, îngroziți de ceea ce văd. Sînt mai mult morți decît vii.

— Ăsta-i noul lot de Giessen! remarcă Porta.

Tancuri și sănii blindate se ivesc învăluite în nori de zăpadă de pe dealul închisorii și coboară pantele. Se opresc huruind și opintindu-se. Multe dintre șenile se rup. Proiectilele vîjîie pe deasupra noastră și explodează undeva în urmă, asemenea unor maci purpurii. Din pădure se aude un vuiet crescînd. Sînt tancurile nemțești care au supraviețuit atacului. Au fost ținute gata de acțiune. Trec pe lîngă noi în formație desfășurată în chip de săgeată. Dintr-o groapă de obuz și dintr-un adăpost distrus pe jumătate, un mănunchi de mitraliere trage în tot ce mișcă. Nici morții au scapă. Cadavrele zvîcnesc, străpunse de gloanțe.

— Lichidați-i! rage *Oberst* Hinka, arătînd cu automatul în direcția mitralierelor.

Echipa aruncătoarelor de flăcări se tîrăște prin zăpada răscolită. Doi inși acoperă un *Obergefreiter* care duce în spate echipamentul greu. O flacără săgetează poziția devastată. Se aude un țipăt de groază. Siluetele mistuite de flăcări se prăvălesc, zvîrcolindu-se. Peste ele cad jeturi de ulei aprins. Din locașurile de tragere și dintr-un butoi cu pulbere care a explodat țîșnesc hălci de carne și fîșii de uniformă.

Mitralierele amuțesc.

Obergefreiterul cu aruncătorul de flăcări își caută o nouă țintă. Vîlvătaia cade ca fulgerul peste un alt cuib de mitralieră.

Chiar și după moarte rușii continuă să tragă. Limba de foc se întoarce. Rostogolindu-se ca o minge multicoloră, pătrunde în fiecare ungher al gropii de obuz.

O duhoare grețoasă de carne arsă ne izbește ca un pumn încordat. Simt că începe să-mi fiarbă sudoarea de pe ceafă. Putoarea ne întoarce stomacul pe dos. Pretutindeni în jur auzim bubuiturile tunurilor de pe tanc. Din carele de luptă în flăcări țîșnesc ciuperci de fum înecăcios. Plutonul nostru își croiește încet drum înainte. După ce urcăm o bună parte din deal, sărim peste schelete de oțel contorsionate și alunecăm pe rămășițe omenești. Pămîntul se cască din nou într-o mare de flăcări.

— Orgile lui Stalin! strigă Barcelona, rostogolindu-se într-o groapă care încă mai fumegă în urma exploziei unui obuz. În depărtare, un sunet lugubru se preschimbă într-un vuiet ciclonic, după care urmează faza a treia, percutarea și explozia. Un zgomot monstruos și mult mai puternic. Din cînd în cînd sîntem îngropați sub mormane de zăpadă. Luptăm cu disperare să ieșim înainte de a ne sufoca.

— Înainte! Mișcați-vă! Sus! zbiară *Oberst* Hinka.

Ne tîrîm, alergăm și ne strecurăm spre închisoarea care se înalță amenințătoare în fața noastră. Ne năpustim asupra pozițiilor rusești de apărare.

— Dați-i peste cap! vine ordinul.

Îi nimicim pe loc. Fugim mai departe cu uniformele leoarcă de sînge. Începem să distingem detalii ale clădirii închisorii.

Cerul întunecat se deschide și apar bombardierele de vînătoare, scuipînd flăcări din tunurile automate amplasate sub aripi. Căutăm să ne adăpostim printre ruinele morii. Ne înecăm în norii de făină și de tărîțe. Avem senzația că ni s-au oprit în gîtlej bucăți mari de aluat.

Mă împiedic și cad. Zăresc un rus cu cazmaua ridicată. Descarc în el un întreg încărcător. Se frînge urlînd și cade într-un cazan plin cu terci. Nu se mai vede decît un clocot la suprafață.

— Nu pot! Nu pot! geme *Leutnant* Hasse din plutonul 3. Vocea i se îneacă în lacrimi. În ochi are licăre de nebunie. Suflul îl izbește de un perete de beton. Se tîrăște înapoi, zbierînd.

— Nu! Nu! bolborosește el.

Își împinge automatul înainte și trage glonț după glonț într-un hoit umflat care explodează, degajînd gaze.

— E speriat de bombe! mîrîie Micuțul, tăbărînd pe el cu toată puterea.

— Pocnește-l! ordonă Bătrînul.

Micuțul își încleștează pumnul său imens și-l lovește pe *Leutnant* peste față cu un plesnet sec. Acesta se înmoaie și cade ca un sac gol. Un tanc P-2 apare zburînd prin aer și strivește un closet. Mai face cîteva salturi, asemenea unei mingi enorme din cauciuc.

Copacii, ruinele, zăpada, chiar și rîul par cuprinse de flăcări în locul în care au căzut obuzele „orgilor lui Stalin". Limba de foc sărută cerul; de la galben intens trece la violet și apoi la roșu aprins. Ne invadează dogoarea, asemenea unei pături încinse ce cade peste noi din norii vineții. Contemplăm priveliștea fascinați. Un tunet străpunge noaptea de iarnă.

— Puneți-vă la adăpost! ne strigă Bătrînul, rostogolindu-se fulgerător într-o groapă.

Pe terenul accidentat apare un grup de ruși speriați, urmat îndeaproape de un grup de nemți la fel de îngroziți. Auzim un șuierat surd la mare distanță în urma noastră.

— Ele sînt! urlă Gregor terorizat.

— Obuze de 280. Isuse, sînt incendiare!

Salva cade în mijlocul cetei de ruși și de nemți care fug laolaltă mîncînd pămîntul. Trupurile le explodează într-un nor purpuriu ce se așterne deasupra noastră ca o ploaie deasă. Salva asta ar fi trebuit să cadă acum o jumătate de oră la două sute de metri în față! Dar ea se prăvălește exact în capul nostru, omorînd germani și ruși în egală măsură. Ne-au promis un ajutor susținut al artileriei, un tir concentrat

cum nu s-a mai pomenit pînă acum! Aveau dreptate! Nu exageraseră deloc. Dar tirul a distrus cel puțin optzeci la sută din forța noastră de atac, care acum zace în zăpadă.

— Artileria aia blestemată ne omoară! geme Porta, încercînd să se adăpostească sub niște grinzi carbonizate. Cît dracu' să mă mai micșorez ca să-ncap viu sub mormanul ăsta?

Pretutindeni în jur țîșnesc fîșii de pămînt, zăpadă înghețată, pietre, trunchiuri de copaci și bucăți de metal contorsionat.

Schijele de oțel zboară prin întuneric, doborînd fără încetare oameni. Brațe și picioare sînt smulse și aruncate departe de trupuri, ca niște gunoaie.

În cîteva clipe, întreaga zonă e acoperită de rămășițe ale corpurilor omenești. Din măruntaiele sfîrtecate și din sîngele cald se ridică aburi.

— Ne vînează chiar artileria noastră, strigă disperat un *Oberfeldwebel*, grăbit să ajungă într-un adăpost. O explozie îl proiectează însă într-un perete aproape ruinat, ce se sfărîmă ca o coajă de ou.

Fostul *Oberst* sare în picioare, urlînd, dar Gregor îl înșfacă și-l trage pe jumătate în adăpost. În clipa următoare, capul i se desprinde de trunchi, tăiat parcă de un cuțit uriaș. Surprins, Gregor ia mîna de pe el. Trupul decapitat stă în picioare și din gît îi țîșnește un șuvoi de sînge. Capul, cu ochii larg deschiși, se rostogolește pe zăpada bătătorită. Ne ferim din calea sa, ridicîndu-ne automat picioarele. Micuțul, care mănîncă o rață înghețată înșfăcată din mîinile unui comisar mort, nu observă capul rostogolindu-se pînă la picioarele lui.

— Ia te uită! strigă el uluit, uitînd să mai muște din friptură. Ce te holbezi așa la mine, prostule? Doar nu e vina mea că ți-ai pierdut corpul, nu-i așa? Cară-te de-aici! mîrîie el, gesticulînd cu mîna în care ține bucata de friptură înghețată.

Trage un șut în debla care zboară cu boltă deasupra pămîntului.

Un maior din Panzer-Grenadieri zbiară isteric, amenințînd că-l trimite pe Micuțul în fața Curții Marțiale. Dar, la foarte scurt timp, dispare într-o mare de flăcări care-l mistuie cu totul; nu rămîne din el decît casca, balansîndu-se dezolant pe zăpadă. Lîngă mine zace un *Hauptmann* mai în vîrstă care a fost sfîrtecat complet. Priveliștea

amintește de lada de gunoi a abatorului: oase rupte și fîșii de carne. Fața îi e schimonosită de durere și de groază. Războiul e tărîmul agoniei, al nervilor hărțuiți, al groazei și al spaimei, o fîntînă arteziană de sînge, carne și oase sfărîmate. Oare cînd o să-mi vină și mie rîndul să fiu aruncat în aer?

Flăcările țîșnesc din pămînt. Fragmente de arme strălucitoare, de case, de animale și de trupuri omenești cad ca o ploaie asupra pozițiilor. O bucătărie de campanie zboară prin aer, împrăștiind supă și cartofi. Nechezînd, caii se dau peste cap o dată cu ea. Ne izbește o pală de vînt, apoi deslușim un sunet ascuțit. În secunda următoare, pămîntul e zguduit de nenumărate explozii. O companie de sănii motorizate e prinsă în drum spre defileu și mînjește coastele abrupte cu sînge și oase sfărîmate. Săniile cu motor nu mai sînt acum decît niște mormane de fier turtit.

Comandantul companiei a 2-a are ambele picioare smulse de deasupra genunchilor. Se prăbușește cu un țipăt sfîșietor. Seamănă cu o păpușă zdrențuită. Nimeni nu se grăbește să-l ajute. Sînt prea mulți răniți și morți, și soarta lor nu ne mai impresionează.

— *C'est la guerre*! spune Legionarul. Alte lături pe mormanul de gunoi al armatei.

Obergefreiterul Lamm e lovit în clipa în care mușcă cu poftă dintr-un cîrnat de Westfalia. Cu o privire pierdută și uimită, cade lîngă peretele tranșeei. O bucată de șrapnel i-a făcut o gaură mică în frunte, din care se prelinge un firicel subțire de sînge.

— Pe toți dracii! strigă Barcelona, al cărui gît sîngerează.

— Ești rănit! exclamă surprins Micuțul, aplecîndu-se deasupra lui! Isuse și Marie, a trecut prin tine! Noroc că nu mîncai chiar atunci; glonțul ăla comunist ți-ar fi luat îmbucătura din gură!

— Uite ce se-ntîmplă cînd niște generali cu monoclu și rași pe cap te trimit la luptă, remarcă Porta, bandajîndu-i rana. Băieții de țeapa lor sînt mînați de un singur gînd: să le ajungă numele în cărțile de istorie. Iar noi, gloata, tragem ponoasele, lăsîndu-ne împușcați.

— Vrei să fii dus în spatele frontului? vine vocea Bătrînului de undeva din capătul poziției.

— Nu, rămîn aici, răspunde Barcelona hotărît. Nu vreau să mă despart de restul grupului!

— Ești sigur c-o să reziști? întreabă neîncrezător Bătrînul, cercetînd orificiul de intrare al glonțului. Ți se văd și tălpile prin gaura asta.

— Rămîn, murmură încăpățînat Barcelona. Presimt că n-o să vă mai văd niciodată, dacă plec acum!

— Dumnezeul german își bate joc de noi, îi explică Micuțul unui caporal rus care a ajuns la noi din greșeală. *Panimaieși*?

— *Nie panimaiu*, răspunde rusul, întinzîndu-i Micuțului niște mahorcă, convins că acesta îi ceruse o țigară.

Micuțul o acceptă și-i dă rusului o înghițitură din sticla sa de apă.

— Ar fi trebuit să ne întîlnim pe Reeperbahn, spune Micuțul, cu un zîmbet larg. Ne-am fi distrat strașnic împreună. Ți-aș fi făcut rost de cîteva fetițe ieftine din Hamburg și, printre picături, ne-am fi ocupat și de comisarul Nass. Mare păcat să ne întîlnim tocmai pe timp de război. Mai ales aici, unde poți fi împușcat de patruzeci de ori pe secundă!

— *Nie panimaiu*, rînjește rusul, tîmp. Scoate o fotografie din tunică. *Nevesta*, explică el, sărutînd hîrtia slinoasă și boțită.

— I-ar sta foarte bine pe un cearșaf! apreciază Micuțul, rîzînd, hoțește. Sper că în satul vostru n-ați încartiruit maimuțoi din ăia galbeni. Se spune că afurisiții de mongoli regulează atît de repede, încît pînă și pe iepuri îi apucă amețeala privindu-i!

— *Nie panimaiu*! repetă rusul punînd fotografia înapoi în buzunar. *Vernusia*, *dasfidania*.

Se ridică brusc și dă mîna cu toată lumea.

Îl ajutăm să sară peste buza tranșeei. Înainte să-l pierdem din ochi, se întoarce și ne face cu mîna.

— Credeți c-o s-ajungă cu bine?

— Or să-l împuște, spune Porta cu convingere. A schimbat două vorbe cu noi, capitaliștii, iar asta se numește înaltă trădare!

— Ar fi trebuit să i-l dăm prizonier pe profesor. Așa n-ar mai fi avut probleme, spune Micuțul. Și-am fi scăpat și noi de rahatul ăsta smiorcăit. E atît de îngrămădit încît nu-și găsește gaura curului nici cu ambele mîini!

Vîntul rece s-a transformat într-un viscol înverșunat.

Bucăți de zăpadă înghețată mătură pămîntul zgîlțîit de friguri. Troienele unduiesc asemenea valurilor pe marea bîntuită de furtună, îngropînd tancuri, tunuri, cai și soldați, indiferent de care parte sînt.

Tirul ucigător continuă și mulți cai se împotmolesc în zăpadă. Cravașele îi șfichiuiesc, dar animalele se afundă și mai adînc. Nechezatul lor disperat se distinge printre bubuiturile proiectilelor.

Potecile au dispărut sub troiene. Încercăm să le delimităm din nou și înfigem în zăpadă niște bețe lungi, legate între ele cu sfoară.

Ne croim drum înainte, tîrîndu-ne picioarele; mulți dintre ai noștri rămîn în urmă, prăbușiți în zăpadă. Gerul îi ucide foarte repede. Dezastrul e complet. Bineînțeles, artileria a făcut treabă bună—ne-a măcelărit pe noi!

Un colonel rus se apropie alergînd prin nămeți, cu poalele mantalei fluturînd. Gonește ca un nebun, convins că toată lumea vrea să-l omoare. Se împiedică și se rostogolește.

— *Ghermanski*! *Ghermanski*! strigă el în gura mare.

E înghițit de o trombă de flăcări ce țîșnește din pămînt sub forma unei ciuperci imense.

Barajul se prăvălește ca un covor de oțel. Trage fiecare baterie. Ceea ce s-a întîmplat pînă acum a fost o simplă joacă, în comparație cu salvele ce cad acum peste noi.

Șase cai vin val-vîrtej prin zăpada înghețată, trăgînd după ei un tun de cîmp de 100 mm. Trei tunari îi țin de hățuri, înnebuniți de spaimă. Unuia dintre ei îi alunecă mîna și e strivit sub roțile masive ale afetului de tun. Țeava tunului se balansează în sus și în jos ca o jucărie.

Un subofițer de la aprovizionare e lovit de un ricoșeu și se prăvălește de pe cal. Piciorul i se agață în scară. Cu un plesnet ascuțit, capul i se sfărîmă de o piatră.

Trei P-4 vin cu farurile aprinse din direcția satului distrus. Primul tanc se răsucește brusc pe gheață, alunecă înapoi pe-o parte și se rostogolește pe o pantă abruptă. Din turelă țîșnește flacăra unei explozii. Se ridică un fum negru, înecăcios. Un alt P-4 derapează. Comandantul încearcă să iasă prin trapa turelei, dar aceasta se trîntește brusc, strivindu-i șoldurile. Apoi tancul se răstoarnă, terciuindu-l complet.

Un grup de infanteriști germani neînarmați coboară pe o pantă, îmboldiți de o singură dorință: să scape, s-o apuce încotro văd cu ochii. Să poată ieși măcar din acest infern de flăcări și urlete, ce pare să se înalțe pînă la cer.

Un Kübel cu un steag divizional frînează pe zăpada înghețată și începe să patineze. E de mirare că nu se izbește de tancurile distruse.

Un *Oberstleutnant* cu epoleții roșii ai Statului Major sare din Kübel cu automatul pregătit.

— Înapoi, javre lașe ce sînteți! rage el, amenințînd cu pumnul un *Leutnant* cu uniforma pătată de sînge. Înapoi la pozițiile voastre, dezertori împuțiți!

Își ridică arma și trage cîteva rafale bine direcționate în soldații care se înghesuie, părăsind culmile cuprinse de flăcări.

— Omorîți-l pe nenorocitul ăsta! zbiară furios un *Feldwebel*, încercînd să-i smulgă *Oberstleutnantului* arma din mînă. Întîi ne masacrează cu tunurile noastre și pe urmă vor să ne cosească cu automatele!

— Înghiți-te-ar iadul, obsedat de război ce ești! îi strigă un *Unteroffizier* din Vînători, spumegînd de furie.

Se aruncă asupra *Oberstleutnantului*, îl apucă de beregată și-l sugrumă.

Șoferul Kübelului înșfacă un automat și trimite un snop de gloanțe în ceata de soldați turbați de furie, care strivesc în picioare trupul *Oberstleutnantului*.

— Ticăloși afurisiți, țipă el mînios, aruncînd o grenadă în mijlocul gloatei.

Gîfîind, reușește să tîrască leșul lîngă mașină și azvîrle peste el o manta. Strigă amenințător spre mulțimea de soldați puși pe fugă:

— N-aveți decît să muriți ca niște rahați ce sînteți! răcnește el disperat, cu vocea înecată în lacrimi. Nici nu meritați altceva. Scursura armatei, asta sînteți!

Se urcă la volan și pornește în viteză, lăsînd în urmă un nor de zăpadă spulberată.

Rușii ne împroașcă din nou cu foc. Rachetele cad șuierînd asupra trupelor fugare și sfîrtecă oameni și echipament. Rachete cu cozi lungi de foc țîșnesc pe cer, salvă după salvă.

— Orgile lui Stalin, geme Gregor, lipindu-se și mai tare de pămînt.

Două tancuri T-34 vin pe o potecă îngustă, strivind sub șenile mormanele de cadavre și împroșcînd în toate direcțiile sînge, carne și cioturi de oase.

— Tancuri aruncătoare de flăcări! răcnește furios Barcelona, care se ghemuiește în spatele unei stînci înalte.

Albert aleargă în cerc, căutîndu-și disperat un adăpost din calea tancurilor care se apropie vertiginos.

— O groapă! Vreau o groapă! urlă el, țopăind ca un iepure rănit.

— Vino aici! îi strigă Porta ospitalier. O să-l scoatem afară pe profesor ca să încapi tu!

Albert se aruncă în groapa de obuz cu capul înainte.

— Isuse Hristoase! scrîșnește el cu o voce înspăimîntată. Ăsta nu-i un loc pentru oameni! Nici pentru albi, nici pentru negri!

— Nu mai face pe grozavul, îl moralizează Micuțul, rînjind cu toată gura. Rasa umană începe de la gradul de locotenent. Restul sînt apă de ploaie! Și în ăștia intrăm și noi!

— Niciodată nu m-a atras serviciul de campanie la infanterie, recunoaște Albert, aruncîndu-și cît-colo masca albă pentru zăpadă. Nu ne-au învățat nimic din ce-i pe-aici la Sennelager și la Grafenwöhr!

Scrîșnește din dinți atît de tare încît aproape că-și scrîntește falca.

— Nu-i prea distractivă viața pe front! spune Micuțul melancolic.

Se apleacă rapid, în clipa în care o grenadă aterizează pe marginea gropii și trimite o ploaie de schije în toate direcțiile.

Chiar și prin mugetul tunurilor putem distinge zgomotul tancurilor care se apropie treptat.

— Avem nevoie de sprijinul artileriei. Dacă nu, o să ne trezim în brațele lui Scaraoțchi! spune Bătrînul, în timp ce împinge cadavrul ofițerului de transmisiuni de lîngă telefon și-și pune căștile la urechi.

— Codul, fir-ar să fie! bombăne Bătrînul nervos, răsfoind mapa cu mesaje.

— Aici! spune Heide, întinzîndu-i carnetul cu coduri.

— Sprijinul artileriei! ordonă Bătrînul aspru, pe un ton poruncitor.

— Cine sînteți? întreabă o voce arogantă de ofițer superior.

— „Aici Salamandra!” răspunde Bătrînul și scuipă cîteva ordine scurte în aparat.

Îndată, obuzele vuiesc pe deasupra capetelor noastre, apoi cad ca o grindină pe culme.

Cu ordine precise, Bătrînul corectează tirul.

Heide lucrează febril: desenează linii pe hartă și calculează distanțele cu ajutorul instrumentelor topografice.

Exploziile obuzelor răscolesc zăpada și împroașcă oțel în toate direcțiile. Se apropie de locul în care sînt amplasate orgile lui Stalin.

— T-34, fir-ar să fie! țipă Porta agitat. Distrugeți-le imediat, altfel o s-o pățim noi!

Cel puțin un batalion de tancuri aruncătoare de flăcări intră în curbe ca o turmă de porci mistreți. Din turelele lor țîșnesc limbi lungi de foc ce preschimbă totul în mormane de cenușă.

Din închisoarea OGPU năvălesc soldați ai Armatei Roșii, chiuind sălbatic. La început, plutoanele cu armament ușor, apoi infanteria, înarmată cu puști cu baionetă ca la o paradă din Piața Roșie. După infanterie, vin coloane întregi de prizonieri în uniforme cenușii, cu bîte, care, pe măsură ce înaintează, înșfacă armele morților. Ultimele, apar trupele speciale OGPU, cu Kalașnikovurile ațintite spre prizonieri, însărcinate să-i lichideze pe toți aceia care încearcă să evadeze.

— Dumnezeule mare! strigă *Oberstleutnant* Löwe. Or să ne distrugă, or să ne facă fărîme! Trebuie să ne retragem!

În spatele nostru cade un baraj cumplit de foc.

Ca și cum rușii ar fi intuit că vrem s-o ștergem, încearcă să ne oprească cu acest baraj imposibil de străpuns, care ne-a încadrat pe ambele laturi și nu vedem unde se termină.

— Retragerea! strigă *Oberst* Hinka. Retragerea pe companii! Se întoarce uimit în clipa în care aude huruitul asurzitor din spatele nostru, din direcția liniilor germane.

— Rachete! răcnește el surprins, trîntindu-se după un troian de zăpadă.

Rachetele cad în mijlocul formațiunii tancurilor aruncătoare de flăcări, azvîrlind vehiculele grele ca pe niște jucării.

Distant și stăpîn pe sine, Bătrînul îi transmite noile coordonate ofițerului superior de artilerie din spatele frontului.

— Cu două grade mai jos! ordonă el. Tir mai lung cu șaizeci de metri!

— Stîrpiți-i! chiuie Barcelona sălbatic.

Din tancuri țîșnesc flăcări, amestecate cu bucăți de metal. Deasupra pămîntului plutesc nori negri, brăzdați de dungi roșietice. Cîmpul de luptă pare înghițit de explozii.

Din perdeaua de fum se desprind siluete mari, diforme, de parcă diavolul ar jongla cu tancurile. În fiecare clipă, urletul sinistru al exploziilor ne sfîșie nervii. Ne adunăm laolaltă, tremurînd.

— Explozive și bombe incendiare! ordonă Bătrînul. Foc continuu la patru sute șaizeci de metri dreapta.

În curînd, asupra forțelor rusești în atac încep să cadă explozive și obuze incendiare. Substanțele chimice se răspîndesc pretutindeni și aerul e ca o vîlvătaie.

— Treizeci de metri înapoi! ordonă calm Bătrînul.

Suflul exploziilor ne izbește de pereții înzăpeziți ai gropilor de obuz. Terenul din fața noastră a devenit o masă arzîndă, otrăvitoare. Zăpada se topește alunecînd pe pantă, înghițind tot ce întîlnește în cale.

Tirul de artilerie se concentrează treptat, evident dirijat de către un expert.

— Cine e cercetașul? vine o voce aspră. Numele și gradul, lua-te-ar naiba! Tu ești, Eberhardt? Am auzit că ai murit! Magistrul Eberhardt, magistral!

Cu toate că a recunoscut vocea tăioasă a generalului-comandant, Bătrînul nu răspunde, ci continuă să dea ordine.

Ploaia de obuze urmărește fără încetare batalioanele inamice în retragere. Le distruge fără milă.

— Coordonate noi, cere Bătrînul.

— Poftim, spune Heide, cu un rînjet sadic.

Spiritul său de militar sadea e pe deplin satisfăcut de rezultatele sîngeroase ale focului de artilerie bine direcționat.

Tunurile își extind apoi raza de acțiune și anihilează orgile lui Stalin.

Amestecîndu-se printre rămășițele măcelului, supraviețuitorii regimentului atacă în continuare, conduși de Hinka, *Oberstul* cu un singur braț. Mitralierele grele Maxim trag de pe pozițiile ruinate.

— Grupul de transmisioniști, pe centru! zbiară *Oberst* Hinka. Înainte, spre zidurile închisorii!

Norii de fum galben-cenușii ai explozivelor plutesc deasupra ei ca o umbrelă hidoasă, care se mărește clipă de clipă.

În apropiere, aud bubuitura tunului de pe tanc. Undeva în spatele meu, o pușcă-mitralieră umple zăpada cu gloanțe.

— Panzer! strig, aruncîndu-mă în adăpost.

Burta tancului încalecă un perete aproape demolat, stă în balans cîteva secunde, apoi se leagănă înainte și înapoi cu un scrîșnet metalic. Motorul vibrează la turație maximă.

Turela se răsucește lent în direcția mea. Un jet de flăcări țîșnește din țeava lungă a tancului. Tragerea, impactul și explozia se produc aproape simultan.

Am senzația că mi-a trecut un drug de fier dintr-o ureche în alta. Porta se strecoară lîngă mine. Aruncătorul de grenade îi scapă din mînă și alunecă pe pămîntul înghețat. Privesc hipnotizat tunul de pe tancul Stalin, care coboară încet spre mine.

— Chiar la timp, mormăie Porta înșfăcînd „burlanul", potrivindu-l pe umăr și prinzînd tancul în cătare. Bucură-te de viață, vecine dragă, s-ar putea să fie scurtă, rînjește el cinic și apasă pe trăgaci.

Urmează o explozie asurzitoare și steaua roșie de pe turelă dispare. O siluetă omenească, învăluită în flăcări gălbui, e aruncată prin trapă.

— Era cît pe-aci...! constat eu, răsuflînd ușurat.

Două T-34 se adăpostesc în spatele unor ruine. Mitralierele din turelă mătură drumul. Gloanțele ricoșează deasupra capetelor noastre.

— Dumnezeu mi-a spus că nu vom muri aici, strigă Porta, ridicîndu-se în picioare cu „burlanul" pe umăr.

Micuțul se repede cu o mină T în mînă, alunecă și cade însă, ca un bolovan, în mijlocul drumului, aproape de tanc. Urlînd de furie și de teamă, ține strîns mina, dar își pierde casca și automatul.

Se ridică cu un salt spectaculos, aruncă mina T sub inelul turelei și trapa ultimului tanc se deschide brusc. Apare o siluetă înveșmîntată în piele, cu Kalașnikovul pregătit.

Gloanțele mușcă zăpada în jurul Micuțului! Fuge speriat de moarte spre ruinele cuprinse de foc, încercînd să se adăpostească.

— Lovi-i-ar moartea, ăștia trag, nu se-ncurcă! răcnește Albert, alergînd în salturi prin zăpadă, cu un *cocteil Molotov* în mînă.

Se urcă pe T-34 cu agilitatea unei feline și aruncă „cocteilul” în interiorul tancului, chiar în spatele comandantului. Rusul se întoarce și se holbează uimit la trăsăturile negre ale lui Albert, la dinții săi albi dezveliți într-un zîmbet fericit.

— *Panimaiu*! strigă Albert, rostogolindu-se într-o groapă de obuz din care iese fum.

Pînă să apuce comandantul să-și vină în fire, tancul e făcut fărîme. Micuțul aleargă prin zăpadă urmărit de roata masivă a șenilei. Îngrozit, îmi țin răsuflarea. Dar, ca prin minune, aceasta se ciocnește de o piatră, sare în aer și zboară peste trupul Micuțului. Se rostogolește mai departe și se izbește de un cuib de mitralieră.

Plutonul de aruncătoare de flăcări ne depășește în goană. Infanteria se năpustește înspre porțile ferecate ale pușcăriei.

De la ferestrele cu grilaje, puștile-mitralieră ne seceră. Flăcările atîrnă pe cer, învăluind închisoarea într-o lumină lugubră. Un fum negricios iese din acoperiș. Geniștii plasează explozive de-a lungul zidurilor.

Deodată îmi apare în față un ofițer rus, dar o rafală scurtă îl lipește de porțile pușcăriei și se prăbușește cu fața la pămînt.

Fug disperat și mă ciocnesc de un pușcăriaș înnebunit care învîrte într-o mînă o legătură uriașă de chei și în cealaltă un pistol.

Primul glonț al automatului îl nimerește drept în inimă; moare înainte să atingă pămîntul. O piatră imensă mă lovește puternic în piept. Îmi pierd aerul din plămîni și cad cu fața în zăpadă. Oare cît am zăcut așa? În clipa în care îmi revin, aud vocile guturale ale unor ruși. Unul mă lovește brutal cu piciorul, dar, în ciuda durerii, reușesc să tac. Apoi pleacă în fugă în timp ce puștile-mitralieră continuă să latre.

Știu că e periculos să stau prea mult culcat fără să primesc ajutor. Aș putea îngheța și aș muri. Sau aș putea muri din cauza loviturii. Simt că-mi arde pieptul, iar junghiurile devin din ce în ce mai dureroase. Pretutindeni zăresc siluete întunecate fugind. E imposibil să-mi dau seama care sînt ruși și care nemți. Limbi lungi de foc țîșnesc printre gratiile ferestrelor de la etajul șase, din aripa în care se află femeile. În lumina flăcărilor, disting umbrele celor care se agață de gratiile înroșite ale ferestrelor. În cîteva clipe, omul e transformat într-o mumie carbonizată.

— Ce dracu' te-ai tolănit aici? Te lăfăi în mocirla comunismului rusesc? mă întreabă Porta, aplecîndu-se deasupra mea. Unde te-au nimerit?

— În piept, icnesc eu.

Mă examinează ca un expert.

— Ești norocos, spune el. Văd că pielea ți se înnegrește ca cea a lui Albert!

— A fost o piatră, o piatră imensă, murmur eu.

— Drace! exclamă Porta. Cred că Ivan a rămas fără muniție din moment ce aruncă cu pietre în noi.

— Ce s-a întîmplat? întreabă Bătrînul, care se apropie, însoțit de Heide.

— Zice că Ivan l-a lovit cu o piatră, rînjește Porta calm, și acum stă aici și miorlăie ca o pisică bolnavă!

— Haide! Sus, fiule! îmi ordonă aspru Bătrînul. Doar nu-ți închipui că ești în vacanță de iarnă!

— Trebuie să mă vadă doctorul, bolborosesc eu. S-ar putea să am coastele rupte, simt că-mi înțeapă plămînii.

— Inspiră adînc de cîteva ori, îmi sugerează Porta. Ai să vezi! O să te mai remontezi.

— Vreau să mă vadă doctorul, mă încăpățînez eu.

— Ești convins că felcerașii ăștia de doi bani bîntuie prin ploaia asta de obuze? se miră Porta. Ridică-te și ține-te după noi. Dacă rămîi aici, o să te trateze Ivan cum știe el mai bine. Un strop din licoarea sa contra tusei, și o să scapi și de restul de coaste!

Urlînd de durere, pornesc șchiopătînd. Un brancardier îmi dă să înghit un pumn de pilule.

Aruncăm mine în sala de „recepție". Pereții groși se dărîmă de parcă ar fi din sticlă. Ușile masive ferecate în fier se izbesc de pereți. Suflul ne aruncă pe spate, dar ne ridicăm imediat și năvălim în pușcărie. Automatele trag în tot ce mișcă. Mormane întregi de cadavre zac în sală, cu fețele zdrobite, pline de sînge. Astfel arată toți cei care sînt omorîți de suflu. Multora dintre ei de-abia le-a mijit mustața.

Vieți irosite înainte de a-și da seama de valoarea a ceea ce pierd. Uciși din cauza unor acte gratuite de eroism.

Rămînem tăcuți lîngă munții de cadavre și contemplăm priveliștea îngrozitoare. Unele trupuri au fost strivite sub scări. Au șase etaje deasupra lor. Multe dintre ușile celulelor atîrnă doar într-o singură balama. Înăuntru, leșurile prizonierilor sînt terciuite, asemenea unor gîndaci striviți sub talpă. Se pare că au fost omorîți de grenadele pe care gardienii le-au aruncat în celule înainte de a fugi.

— Ca la noi, observă Porta cu tristețe. Prizonieri uciși pentru a nu cădea în mîna dușmanului!

— E aici unul care trăiește! strigă Micuțul.

În spatele biroului unui ofițer se află un uriaș în uniforma verde OGPU, pe ale cărei mîneci sînt brodate stele aurii.

— *Ia, tovarișci*! zbiară Heide fericit, împungîndu-l pe ofițerul galben ca ceara cu țeava automatului, în timp ce Legionarul adună niște hîrtii de pe birou.

— Ordine de execuție, zîmbește el și-i înmînează documentele *Oberstleutnantului* Löwe.

— Luați-l! ordonă scurt Löwe, dar să te ferească Dumnezeu, *Unteroffizier* Kalb, dacă se întîmplă ceva cu el! Am să te trag la răspundere pentru ucidere de prizonieri.

— *Par Allah*! O să am grijă de el ca de un fir de păr din barba Profetului, făgăduiește Legionarul, rînjind diabolic. Mișcă! se adresează el comisarului OGPU, lovindu-l brutal în spinare cu patul automatului. Fie ca Allah, în imensa lui bunătate, să-ți asigure o moarte în chinuri, cîine comunist ce ești! Și fie ca flăcările să-ți topească osînza de pe oase în vecii vecilor!

Un grup de bărbați și femei îmbrăcați ciudat coboară scările împleticindu-se. Primul poartă o pijama cu dungi albastre, iar următorul, o uniformă de maior estonian. Apoi apare un individ cu pantaloni de călărie, smoking negru și la gît cu o eșarfă care fusese cîndva albă. Oricum, majoritatea sînt îmbrăcați în zdrențe. Ici-colo se vede cîte o bonetă OGPU.

Avem automatele pregătite. Ne enervează apariția acestei cohorte stranii de oameni. Arată de parcă ar fi gata în orice clipă să ne sară la gît.

— O să ne dați mîncare? strigă amenințător unul dintre ei, scuipînd pe podea.

— Ține-ți gura! i-o retează cineva din mulțime.

Deodată, par cuprinși cu toții de o criză de isterie și încep să urle.

— Borisov e aici! răcnesc ei în cor.

— Omorîți-l! Călcați-l în picioare! Porc împuțit!

— Ce dracu' i-a apucat? zbiară nervos *Oberstleutnant* Löwe. Despărțiți-i! Puneți-i să se alinieze din nou! Dacă vă fac probleme, îi duceți înapoi în celule. Cel puțin acolo nu se pot masacra unul pe altul.

— *C'est indifferent*, rînjește cinic micuțul Legionar, arătînd cu țeava automatului spre un cadavru plin de sînge, călcat în picioare. Nu vor decît să le vină de hac temnicerilor.

Prizonierii ne privesc lung. Îi privim și noi întrebător. Ne temem de aceste ființe scheletice, cu ochii adînciți în orbite.

— A dracului putoare, nu-i așa? mormăie Bătrînul, ținîndu-se cu mîna de nas.

— De acolo vine, spune Micuțul, arătînd cu degetul.

— Ia te uită! exclamă Barcelona. E cea mai mare latrină pe care-am văzut-o vreodată!

— Uită-te și înăuntru, îi sugerează Porta. E acolo ceva ce n-ai văzut niciodată.

Un individ scund, cu ochi de șoarece, îmbrăcat în uniformă OGPU se îndreaptă spre noi cu mîinile la ceafă, pentru a ne demonstra că nu e înarmat și că războiul s-a terminat pentru el.

— *Herr Kommandant*, să trăiți! latră el într-o germană cursivă, pocnindu-și călcîiele în fața *Oberstleutnantului* Löwe. Vă încredințez departamentul de înregistrare al închisorii și mă supun ordinelor dumneavoastră.

Cu ochii mijiți și fără să-și ascundă disprețul, *Oberstleutnant* Löwe îl măsoară cu atenție din cap pînă-n picioare.

— Ce-i asta? întreabă el, arătînd spre scîndura lungă de lemn.

— Latrina prizonierilor, răspunde tipul din OGPU, cu un zîmbet cinic. Nu putem face una mai bună. Avem un regulament, iar prizonierii sînt niște porci. Li se permite să meargă la latrina la ore bine stabilite. Aici nu-i hotel de lux. Dar ei nu așteaptă și se cacă în celule. Cînd stau pe latrină, adorm și cad în ea. Bineînțeles că se îneacă. Nu e vina gardienilor. Respectăm și noi ordinele, ca orice soldat.

— Hai să-l aruncăm în căcat, propune Porta cu un zîmbet macabru.

— Luați-l, răspunde *Oberstleutnant* Löwe, răsucindu-se pe călcîie. Să plecăm! Nu mai avem ce face aici. Noi sîntem o unitate de luptă, nu temniceri!

În aripile principale ale clădirii, lupta continuă cu încrîncenare.

— Exact ca la noi, spune Porta, arătînd spre o placă albastră care poate fi văzută din orice colț al închisorii.

„PENTRU PATRIE, PENTRU STALIN” stă scris cu litere mari și roșii. Mai jos, cu litere negre ceva mai mici, urmează: „LICHIDĂM FĂRĂ NICI O EZITARE TOȚI DUȘMANII POPORULUI, TOȚI PARAZIȚII ȘI TRĂDĂTORII.”

Pe peretele atelierului de mașini scrie cu litere de-un metru: „MUNCA ESTE CEL MAI DE SEAMĂ PRIVILEGIU ȘI BENEFICIU AL STATULUI SOCIALIST.”

— Haideți! Înainte! Adunarea! ordonă Bătrînul.

Ne aruncăm la adăpost dedesubtul unei rampe lungi.

— O luăm pe-aici, ne explică el. Pregătiți încărcăturile! Porcii ăia s-au baricadat înăuntru și folosesc prizonierii drept paravan!

Un urlet sfîșietor, animalic, îl întrerupe. E urletul unei femei torturate, care parcă agonizează.

— Ține-ne, Doamne! exclamă Barcelona oripilat. Oare ce-i fac?

— O ard cu fierul roșu. Asta făceau și preoții pe vremuri, spune Porta înfiorat, pocnindu-și degetele.

Urletul se oprește brusc, ca și cum femeia și-ar fi dat duhul.

— Hai să ne terminăm treaba, ordonă Bătrînul împietrit.

Dintr-un salt agil, se urcă pe rampă. Aleargă încovoiat, urmat îndeaproape de Gregor și de Legionar, care duc lăzile cu exploziv.

Micuțul aruncă pe rampă trei sau patru lăzi.

— Și tu, profesore! spune el, azvîrlindu-l lîngă lăzi. Dumnezeu să te păzească dacă te prind cu vreo șmecherie! O să împachetez încărcătura cu tine și-o să te trimit direct în brațele lui Ivan!

— De ce mă hărțuiești mereu? se tînguie profesorul, încercînd să ridice o ladă, dar nu e în stare s-o miște din loc.

— Ține-ți gura cînd vorbesc și cînd gîndesc eu! i-o retează scurt

Micuțul. Ia tîrnăcopul ăsta. Du-te și fă o gaură pentru pulbere, șoarece de bibliotecă ce ești! Pînă la urmă, ori dai ortul popii, ori ajungi cel mai bun soldat german. O să mărșăluiești în pas de gîscă pînă la școala aia a ta de la țară!

— Dați-i drumul! strigă Bătrînul agitat. Cinci metri între încărcături. Heide, tu conectezi firele!

— Îi sparg! urlă Micuțul nerăbdător, căruia îi place la nebunie să declanșeze explozii.

În următoarea jumătate de oră lucrăm cu o viteză nebună.

— Îți dai seama cît de groase sînt zidurile astea? întreabă Barcelona. Sînt mai groase decît cele ale fortăreței din Brest-Litovsk, care nu erau chiar niște decoruri scenice!

— Mai scutește-mă de flecăreala ta! se răstește Bătrînul iritat.

Îl înghiontește pe Micuțul în umăr. Uriașul împinge o încărcătură triplă într-una din gropi.

— Mai e destulă! se apără Micuțul, arătînd spre lăzile pline de muniție. În afară de asta, ceea ce folosim nu mai trebuie să cărăm cu noi.

— Mi se pare că vrei să sari și tu în aer, mîrîie îmbufnat Bătrînul. Să știi că nu împachetăm caramele. E al naibii de periculos!

— Gata, strigă Heide, îndreptîndu-se țanțoș spre Bătrînul.

— Lasă-mă pe mine! zbiară Micuțul, năpustindu-se la detonatorul căruia Gregor îi conectează ultimele fire. Țineți-vă bine, fiilor! O să facem „bum-bum”, rîde el fericit.

Apucă strîns mînerul cu ambele mîini și-l apasă cu toată greutatea. Explozia zguduie rampa din temelii. Simțim cu toții presiunea suflului, care ne absoarbe pur și simplu tot aerul din plămîni. Un zid înalt de douăzeci de metri se prăvălește, împroșcîndu-ne cu mortar și bucăți de beton. Cîteva clipe mai tîrziu, se dărîmă tot peretele exterior. Clădirea pare că se leagănă, apoi se prăbușește. Două coșuri înalte din sala cazanelor se năruie peste aripa în care sînt încarcerate femeile. Trosnetul pare că nu se va mai opri niciodată; norul de praf de deasupra clădirii crește necontenit.

Urmează un moment de liniște adîncă. Flăcări țîșnesc de pretutindeni, răspîndindu-se cu o viteză uimitoare, ca un covor de foc care se desfășoară.

Pereții cad. Plouă cu bucăți mari de mortar și cărămidă.

— Netrebnicilor! înjură un *Feldwebel* din Geniști, ștergîndu-și sîngele de pe față. Ce naiba! N-ați mai lăsat în viață nici măcar un șobolan. Eu aș șterge-o dac-aș fi în locul vostru. Pe mine m-ar cam îngrijora chestia asta!

— Isuse și Marie, strigă Micuțul, ridicîndu-se în genunchi. Asta mai zic și eu bubuitură! Toată cușca s-a făcut praf! Va dura ceva timp pînă cînd vor drege-o, ca să primească următorul lot de sclavi. Asociația pentru Ajutorarea Prizonierilor ne va da și o medalie drept răsplată. Doamne ajută-ne, ce bubuitură frumușică a fost!

Albert se scoală cu fața complet cenușie și își duce pumnii încleștați deasupra capului.

— Frontul Roșu! zbiară el, cu o expresie tembelă pe chip.

— Pornim! ordonă Bătrînul, ridicîndu-se în picioare, cu automatul deja pregătit.

Plutonul aruncătoarelor de flăcări merge în frunte și aruncă limbi de foc în fiecare locaș de tragere. Împreună cu Porta, sar în cel mai apropiat post de apărare și luminez interiorul cu lanterna. Pretutindeni, cadavre carbonizate, cu brațele descărnate întinse pentru a se apăra. Mulți nu mai sînt decît niște mumii scofîlcite. Aruncătorul de flăcări i-a ucis dintr-un singur jet. Cei care n-au fost atinși direct par neobișnuit de mari în comparație cu mumiile chircite.

— Un război crud se termină repede. Oricum, așa scrie pe afișele de propagandă, explică Porta. Dar e o minciună, ca, de altfel, tot ce se întîmplă în războiul ăsta. Războiul pe care-l purtăm e cel mai crud dintre toate și se pare că va dura o veșnicie.

Între două ziduri înnegrite ale închisorii se află o curte lungă și îngustă în care zac mormane de leșuri.

— Împușcați în ceafă! constată Barcelona, după ce i-a răsucit pe cîțiva cu țeava automatului.

— Nu-i adevărat, strigă Gregor neîncrezător, aplecîndu-se deasupra unui cadavru îmbrăcat în zdrențe pentru a-l privi mai de aproape.

— Ba e foarte adevărat, oftează Porta. Băieții din OGPU s-au grăbit să scape de păcătoșii ăștia cînd noi, eliberatorii, am început să batem la porțile închisorii. Nu-i nevoie să fi urmat școala de detectivi

la *Kripo*[2] ca să-ți dai seama ce s-a petrecut aici. Un glonț în ceafă! O găurică mică la spate și fața complet zdrobită!

Din cealaltă parte a clădirii se aud rafale infernale.

— Sînt ai noștri! explică Legionarul, ridicînd indiferent din umeri. Trupele speciale ale SD-ului. Îi termină pe comisari!

Ne oprim o clipă și ne uităm în jur, adăpostiți între cele două camioane arse. Rafala zgomotoasă pare să nu se mai termine, dar în realitate nu ține decît cîteva secunde. Trupul deșirat al comisarului zvîcnește sub ploaia de gloanțe. Întîi e ridicat în aer, apoi e trîntit iar la pămînt. Chiar și după ce moare, corpul îi mai tresaltă spasmodic.

Un *Untersturmführer* tinerel, cu boneta trasă pe ochi, se apropie de cadavru și îndreaptă țeava P-38-ului spre capul acestuia. Trei focuri, și chipul îi devine o masă de carne de nerecunoscut.

Prizonierii care s-au aplecat pe fereastra spălătoriei chiuie și aplaudă entuziasmați la culme.

Următorul e împins printr-o ușă îngustă. E un individ cărunt, ceva mai vîrstnic, îmbrăcat în uniforma kaki cu epoleții verzi ai OGPU. Stă rezemat de perete privind îngrozit. O rafală scurtă îl trîntește la pămînt.

Prizonierii strigă și fluieră în clipa în care e scos din spălătorie un grup de bărbați și femei, majoritatea în uniformă.

— Haideți! Haideți! răcnește nerăbdător tînărul ofițer SD. Hai să terminăm mai repede!

Sînt duși la perete cu șuturi și cu lovituri de pat de pușcă. Îi privesc apatici pe ucigași, care au pe bonetă emblema cu cap de mort.

— Foc! ordonă ofițerul SD.

Automatele scuipă moarte. Ecoul răspunde dinspre zidurile clădirii.

O rafală furibundă de pușcă-mitralieră pornește de la o fereastră a ultimului etaj.

Untersturmführerul cade. Plutonul de execuție e aruncat pe spate; se zvîrcolesc cu toții în zăpada care se înroșește treptat. Pușca-mitralieră își schimbă ținta. Acum ciuruie pereții spălătoriei.

Geamurile se sparg. Prizonierii fug de la ferestre cu fețele sfărîmate.

[2] *(germ.)* KRIMINALPOLIZEI: Poliția militară *(n. trad.)*.

Ne adăpostim și ne îndepărtăm tîrîș. Ce se întîmplă aici nu ne privește.

Flăcările conturează desene macabre pe clădirile afumate ale închisorii. Pe cînd ocolim depozitele, un tir concentrat de arme automate ne face să ne oprim brusc. Dinspre spălătorul izolat răzbat țipete de groază.

— Hai să vedem ce-i acolo, ordonă Bătrînul. Tu și Sven, plecați înainte! i se adresează lui Porta, dîndu-ne un sac cu grenade.

Fugim către spălător printre trunchiurile de copaci distruși. În fața mea apare o siluetă. Din reflex, apăs pe trăgaci și o întreagă rafală îi zdrobește șira spinării. Se rostogolește de cîteva ori, în timp ce mîinile și picioarele îi zvîcnesc spasmodic.

Porta lovește cu piciorul ușa, care se sparge dintr-o izbitură.

Un ofițer mic și gras se holbează uimit la noi și bîjbîie după Kalașnikov, care se află înaintea lui, pe masă.

Un glonț îi străpunge beregata, împroșcîndu-i partea din spate a capului pe perete. Boneta cu dungă albastră se rostogolește pe podea și se oprește lîngă o stivă de sticle goale.

Îmi descarc mitraliera de-a lungul unui coridor de unde mi se pare că vin spre noi niște siluete întunecate. Prima rafală a Schmeisser-ului meu îl lovește în gură pe primul dintre ei. Cade instantaneu. Automatele noastre latră ca turbate.

Doi soldați în mantale lungi sînt săltați în aer și proiectați în perete. Alunecă plini de sînge și se prăbușesc ca niște zdrențe.

Grenadele zboară prin camera întunecoasă. Ne adăpostim în spatele peretelui și împroșcăm din nou cu gloanțe. Treptat, țipetele devin horcăituri.

— Haideți! comandă Bătrînul, înhățînd Kalașnikovul unuia dintre morți.

O salvă prelungă dintr-un automat ne vîjîie pe lîngă urechi. Albert sare în sus, strigă ca un războinic și aruncă o grenadă defensivă. În celălalt capăt al coridorului se aude un bubuit răsunător, apoi o lumină orbitoare, și trei cadavre contorsionate zac la podea.

— Drace! bombăne el, cu degetele în urechi. Era să mă piș pe mine de frică! Privește în jur cu o expresie pierdută și se lasă moale

pe podeaua acoperită cu fîșii de carne și cioburi de sticlă. La naiba cu împuțita asta de Armată Germană, se tînguie el.

— Da, trebuie să recunoaștem că, după cum arăți, te-ai înrolat într-o armată total nepotrivită pentru tine, nu-i așa? rîde Porta, înșfăcînd grenadele.

Focul, nestăvilit de nimeni, a devorat aproape în întregime latura de nord a închisorii, cea rezervată femeilor.

Ne apropiem cu grijă de ruinele în flăcări, gata să se năruie dintr-o clipă în alta. Ciorchini de cadavre care atîrnă înconjură zidul ca niște ghirlande sinistre, mișcîndu-se în bătaia vîntului.

— Ca de obicei, datoria e pe primul loc, spune Porta. I-au executat cu cinci minute înaintea orei de închidere. Scuipă împotriva vîntului.

— Ar fi trebuit să țină pumnul strîns[3] și gurile lor spurcate să tacă, face Gregor. Uită-te la el cum atîrnă. La ce le-a folosit dacă au protestat? La nimic. Mai bine te lași dus de curent și ai șansa să trăiești mai mult, fiindcă viața, oricum, e destul de scurtă.

Lupta aproape că a încetat. Din aripa principală se mai aud lătratul armelor automate și bubuitul grenadelor, întrerupte uneori de trosnetul mortierelor. Dar de asta nu ne mai ocupăm noi, e treaba infanteriei și a geniștilor.

Ne odihnim pe dușumea în clădirea bucătăriei, împreună cu un grup de prizonieri, și discutăm despre metodele de interogatoriu.

Un băiat de șaisprezece ani, arestat chiar la școală și acuzat de propagandă antirevoluționară, și-a pierdut un ochi în timpul interogatoriului. Ne descrie în cîteva cuvinte trista sa experiență.

Îl privim tăcuți. Pare extrem de îmbătrînit pentru vîrsta lui și are ochii plini de puroi. În închisorile de tranzit nu există medici. Un prizonier mai vîrstnic ne arată trist degetele zdrobite de la picioare.

— Sînt lucruri și mai rele! strigă o femeie care a fost împușcată în rotule. Nu va mai fi niciodată în stare să meargă normal.

— Ar trebui să-i împușcăm pe temniceri. Pe toți, spune hotărît Micuțul, jucîndu-se cu pușca lui cu trei țevi.

— Păi asta se și-ntîmplă, intervine Porta, arătînd cu degetul mare în direcția curții, unde răpăie automatele și se aud încontinuu strigăte nedeslușite.

[3] Pumnul strîns—semnul clasic al comuniștilor. *(n. trad.)*

Șnapsul pe care l-a „eliberat” Porta din dulapul comandantului e dulce și ne dă o senzație plăcută de căldură.

Un temnicer gras, poreclit Îngerul Iadului, fiindcă era prieten cu prizonierii, stă pe un scaun mai în spate și cîntă:

Viscolul mătură zăpada pe cîmpie,
Acolo rătăcește iubirea mea...

— De îndată ce-am intrat în spălător, a început să mă gîdile pe gît și să mă morfolească, ne povestește Albert cu un zîmbet fericit. „Negrii îmi dau fiori”, mi-a spus ea, și a început să se joace cu boașele mele.

— Isuse! geme Micuțul cu ochii holbați, scărpinîndu-se la prohab. Continuă! Zi mai departe!

— Pe urmă mi-a scos tunica de vară, spune Albert, mi-a deschis șlițul și l-a scos la iveală pe „ăl bătrîn”. Stătea țeapăn și semeț nevoie mare.

„Dă-i înainte, nu te opri, i-am zis. Dacă-mi cade pe picioare îmi rupe deștele!” Ei bine, cît ai clipi se apucă să se joace cu el de mai mare dragul. Pe urmă am ridicat-o pe banchetă și m-am suit pe ea. În baia aia plină de aburi! În urechi ne dăngăneau clopotele, de jurai că-i duminică. Nimic nu-i mai grozav decît o *Blitzmädel* care nu dă doi bani pe *Führer* și pe Victoria Finală și care vrea doar să se reguleze. După ce a adormit, m-am dus dezbrăcat spre barăcile convalescenților. Pe drum m-am întîlnit cu alta și i-am pus-o, lipiți de-un pom! Era un mesteacăn înghețat bocnă, care probabil își închipuia că venise primăvara, fiindcă înmugurise cu două luni mai devreme. Pe urmă am considerat că ar fi normal să mă odihnesc puțin și-am adormit buștean. Ei bine, m-a trezit cineva care mă manevra foarte tandru. Am deschis ochii și am văzut două asistente de la chirurgie. Am făcut-o în trei, chiar acolo, în stil german, franțuzesc și suedez. Tocmai ne pregăteam s-o punem și ca japonezii, cînd ne-a stricat distracția un medic de regiment, cu svastici licărindu-i în ochi. Nu știu ce-au pățit cele două tipe, dar pe mine m-au declarat pe loc apt combatant. Apoi m-au aruncat în beci, acuzat de pîngărire rasială și viol. De obicei, te împușcă pentru așa ceva! Dar *Kriegsgerichtsratul*[4] și cei doi judecători militari care au preluat cazul

[4] *(germ.) Kriegsgerichtsrat*: judecător militar de campanie. *(n. trad.)*

meu nu prea rosteau cu drag *Heil Hitler*! Așa că, în loc să mă ciuruiască cu gloanțe, m-au trimis trei luni la Germerscheim.

Albert se trîntește pe spate, scuturîndu-se de rîs.

— Cînd am ieșit de la Germerscheim, m-am dus la Paderborn și mi-am petrecut noaptea într-o casă de refacere pentru soldați, unde m-am consolat puțin cu două fete de la Marină. La sfîrșit eram terminat de oboseală. Știau să facă și masaj, așa că m-au frecat pe toate părțile. Uneia îi atîrnau sînii pe fața mea și i se legănau în sus și-n jos pînă m-a scos din minți. Cealaltă mă gîdila undeva mai jos, pînă cînd m-am aprins din nou. Și de fiecare dată cînd era gata să-mi dau drumul, mă opreau în diverse feluri. Astea erau adevărate profesioniste! Și cînd, în cele din urmă, mi-am dat totuși drumul, am simțit că-mi cade cerul în cap!

— Oprește-te! Taci dracului din gură! gîfîie Micuțul. Dacă nu, mă duc să regulez caii morți de-afară.

Porta toarnă apă fierbinte peste niște cafea găsită în sertarul biroului comandantului.

— Cafea, murmură un prizonier îmbrăcat într-o uniformă lituaniană. De unde-o ai?

— Am un unchi în Brazilia, șoptește confidențial Porta. Din cînd în cînd, îmi mai trimite și mie cîte-un sac.

— Ce bine ar fi fost dac-am fi ajuns aici ceva mai repede, spune Micuțul posomorît, privind prin fereastra spartă.

În capătul curții, un grup de femei încolonate se urcă în camioanele pentru care a fost deja degajat un drum.

— Ne-am fi distrat de minune dacă am fi ajuns mai devreme, rînjește Albert visător, ștergîndu-se cu mîna la gură.

— Ești nebun sau ce ai? Ar fi urlat și s-ar fi împotrivit, spune Gregor, prefăcîndu-se oripilat.

— Ar fi fost și mai incitant! exclamă Micuțul, lingîndu-și buzele crăpate de frig.

— Violul se pedepsește cu moartea! mîrîie tăios Heide, îndreptîndu-și centura și tocul pistolului.

— Viol? hohotește Micuțul. Dar cine zice că le violăm? Întîi le regulăm și pe urmă le zburăm creierii. Așa se face în război.

— Pe cînd îmi făceam veacul la Germerscheim, intervine Albert, am auzit de niște războinici care au omorît niște femei fără să le-ntrebe. După ce-au terminat cu ele, le-au băgat în niște barăci și le-au administrat cîteva rachețele ca să li se șteargă urma. Treaba a răsuflat și s-au pomenit umflați de copoi. Ei bine, băiețaș! Își desface mîinile cu un gest expresiv. Ultima dată i-am văzut într-o dimineață cînd au fost duși la poligonul geniștilor pentru a primi un ultim șut în fund.

— Hai să schimbăm subiectul, spune Porta, suflînd în cafea. Fără-ndoială că cel mai înțelept lucru e să-ți plătești bucățica de muiere, dacă nu poți fără, și să eviți toate complicațiile ulterioare.

Se aude un șuierat înfundat și o bucată mare din zidărie se prăbușește în interiorul pușcăriei. sîntem îngropați pe jumătate cu cărămizi și mortar. Ibricul cu cafea zboară din mîna lui Porta.

— Afară, repede! zbiară Bătrînul. Atacă Ivan!

Pe deasupra capetelor ne trece o flacără. Un tun automat latră în apropierea noastră. Se desprind bucăți mari din pereții afumați.

Mă rostogolesc pe drumul alunecos și mă opresc într-o groapă de obuz din care Porta și Micuțul începuseră deja să tragă. Pușca-mitralieră aproape că ia foc.

Heide și Albert apar fulgerător.

— Nu trageți, fraților! Noi sîntem! urlă Albert, trecînd cu un singur salt peste un T-34 distrus.

Dar Porta continuă să tragă înspre grupul de ruși care-l urmăresc.

— Oprește-te omule! strigă Albert. Vecinii ne vînează cu tot felul de porcării!

— Păi în cine crezi că trag, cioară? mîrîie Porta, fixînd un nou încărcător în pușca-mitralieră.

— Veniți încoace, le strig eu, făcîndu-le semn cu mîna.

Iau pușca-mitralieră și trimit foc de acoperire spre aripa pușcăriei în care sînt întemnițate femeile.

— La dracu'! pufnește Albert. Vrei să ne ciuruiești fundurile?

Focul contenește. Auzim zgomot de pași. În fața noastră, pămîntul se cutremură la căderea obuzelor.

— Sînt ai noștri sau vecinii? întreabă Heide cu o voce șovăielnică.

— Cine mai știe? răspunde Porta. Oricum, haideți s-o ștergem

de aici! Iau eu jucăria asta, continuă el, înșfăcînd pușca-mitralieră rusească. Vecinilor nu le pasă cu ce fel de arme sînt omorîți.

Sar într-un șanț și observ niște siluete la celălalt capăt. Porta îndreaptă jucăria spre ei și golește un încărcător. Fugim atît de repede, de parcă ne-ar urmări diavolul în persoană.

La un moment dat, mă împiedic de-un cadavru. Cădem de-a berbeleacul într-un adăpost. Armele ne zboară din mîini. Mă pocnesc cu fața de-o mitralieră Maxim, stricată.

— Fir-ar dracu' al dracului! Vine Ivan! răcnește Albert, făcînd o tumbă, în timp ce sare cu agilitatea unui acrobat.

Automatul său împroașcă o rafală lungă în direcția unui grup de ruși îmbrăcați în haine albe de camuflaj, care sosesc alergînd din pădure.

— Vecinii! rage Micuțul. Blestemații de vecini!

— Haideți s-o-ntindem! izbucnește Porta, ridicîndu-se și săltîndu-și pe umăr mitraliera rusească. N-am nici cea mai mică intenție să mor pentru *Führer*, *Volk și Vaterland*!

Vîntul suflă tăios pe întinderea cîmpiei și parcă se transformă în furtună. Vuietul ne împiedică să ne auzim unul pe celălalt. Nici un om cu mintea întreagă n-ar sta în vijelia asta mai mult decît e necesar. Dar cine se interesează de un soldat din linia întîi? De fapt, ar fi trebuit să fii murit de mult înghețați. Gerul ne mușcă și pare că suge și viața din noi.

Spune-ne, viață nefericită,
Cum poți să crești și să-nflorești
Deasupra gheții?

cîntă Porta, pe cînd ne odihnim puțin în spatele unui gard biciuit de vînt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce face mult-lăudata infanterie germană? răbufnește Albert.

— Zace în gropi, uitîndu-se cu curul la luna plină din Rusia, răspunde Porta, trimițînd o rafală prelungă în perdeaua de zăpadă.

— Să mergem! spune Heide.

— Pe toți dracii, frate, da' știu că-i cumplit de frig, bombăne Albert, clănțănind zgomotos din dinți.

Trosc! Trosc!—cad în jurul nostru obuzele de mortier.

Gonim aplecați de-a lungul unei poteci șerpuitoare. Deodată, mă izbește o palã de vînt care mă învîrtește și mă aruncă peste margine. Rafale de vînt tăios mă lovesc ca niște pumni. Mă apuc disperat de un tăpșan, dar mîinile înmănușate îmi alunecă pe suprafața acoperită cu gheață. Cad învăluit într-un nor de zăpadă și de cristale de gheață care mă biciuiesc și mă înțeapă ca niște scorpioni. E ca și cum aș fi luat pe sus de un vîrtej uriaș. Totul se rotește cu viteză în jurul meu. O flacără țîșnește în apropiere, orbindu-mă complet. Urme de trasoare mă înconjură. Simt cum cad la nesfîrșit prin aerul rece. Cristale de gheață îmi umplu gura, amenințînd să mă sufoce. Realizez brusc că mă prăvălesc cu capul în jos. Copacii și stîncile vin spre mine cu o viteză nebună. Încerc cu disperare să-mi amintesc ce ne-au învățat la Centrul de instrucție pentru lupta de gherilă: „Cînd vă prăbușiți de la o înălțime mare, întindeți-vă brațele și planați ca păsările." Dau din picioare și din mîini, dar nu-mi pot schimba poziția în cădere. Alunec neputincios, gata să mă izbesc de stîncile imense, care par că se năpustesc spre mine. Urlu îngrozit, sperînd ca totul să se termine cît mai repede. Aterizez rostogolindu-mă ușor, de parcă aș fi căzut pe un sac cu pene. Un munte întreg rămîne în urmă. Urmează un șir de pomi, care trec și ei în goană. Îmi pierd aerul din plămîni. Simt o durere arzătoare, ca o lance care îmi sfredelește partea dreaptă a corpului. Mi se încețoșează privirea, însă îmi revin repede. Sînt înconjurat de zăpadă, peste tot numai zăpadă. Îmi dau seama că am aterizat într-un troian enorm. Deasupra mea se înalță stînci uriașe. Se pare că m-am răsucit totuși în aer, am căzut întîi în picioare și apoi am alunecat pe spate prin zăpada moale. Mi-am pierdut automatul. Și P-38-ul. Nu mi-au rămas ca să mă apăr decît două grenade cu plastic și cuțitul de luptă.

Furtuna vuiește asurzitor deasupra mea. De undeva, din pădure, vine clănțănitul sălbatic al unei puști-mitralieră.

Strig disperat, dar e inutil atîta vreme cît furtuna continuă. Nu m-ar auzi nici chiar cineva de lîngă mine. Brusc, încep să simt frigul—tăios, necruțător. Trebuie să mă mișc. E imposibil să nu mori pe gerul ăsta insuportabil. Copacii din apropiere plesnesc cu un zgomot asemenea împușcăturilor. Nu departe, se aude un urlet prelung. Mă întorc alarmat, văd niște ochi strălucind în întuneric și deslușesc silueta

unui lup. Îl lovesc cu o creangă. Mîrîie, dar rămîne pe loc. Îmi scot ușor cuțitul de luptă din carîmbul cizmei.

„Cară-te!” zbier eu, șfichiuindu-l cu creanga. Se întoarce și pleacă. Își strigă ura către mine prin perdeaua protectoare a ninsorii.

Nu-mi amintesc cum am ieșit din adîncul zăpezii. Rețin doar că mergeam pe o poteca lungă și alunecoasă, pe care cădeam încontinuu.

— Stai! răsună un țipăt ascuțit, în timp ce eu mă adăpostesc în spatele unui trunchi de copac. Arunc una din grenade spre silueta întunecată. Zgomotul exploziei străbate pădurea. Rusul e aruncat în aer, apoi cade și rămîne nemișcat.

Explozia aproape că mi-a aruncat în brațe Kalașnikovul său. Îl iau și mă îndrept înspre el, tăcut ca un șarpe. Are abdomenul sfîrtecat. Din cauza gerului, sîngele i-a înghețat deja.

Apoi îi văd și pe ceilalți patru. Uciși cu toții de focurile automatelor. Evident, căzuseră într-o cursă. Omul pe care l-am omorît fusese singurul care scăpase. Dacă ar fi tăcut și s-ar fi ascuns după un copac, eu aș fi fost acum cel mort. Probabil că era înnebunit de frică. Nu e prea amuzant să te afli într-o pădure întunecoasă și înghețată, prin care bîntuie tot felul de ucigași dezlănțuiți.

Părăsesc poteca și mă afund în zăpadă printre copaci. Am pregătit Kalașnikovul și sînt gata să trag în orice mișcă.

Un braț îmi înlănțuie beregata și-mi taie respirația. Un cuțit de luptă îmi împunge gîtul.

— O singură mișcare și ești mort, Fritz! mîrîie o voce în rusește.

Sînt complet paralizat. Îmi îngheață sîngele în vine. Cuțitul mă înțeapă din ce în ce mai adînc. Aștept sfîrșitul inevitabil. Cu o mișcare rapidă, îmi va tăia beregata.

Aud un hohot de rîs. Primesc un ghiont în spate și cad cu fața în zăpadă.

— Te-am speriat, nu-i așa? rîde Porta.

Sînt atît de înfuriat, încît îmi vine să-l pocnesc. Apar printre pomi Micuțul și Albert, rînjind încîntați. Au impresia că au făcut o glumă foarte bună.

— Ai noroc că ai dat peste noi, spune Porta. Acum poate te-ai învățat minte să mai umbli prin locurile astea de parcă ar fi vreme de pace.

— Taci, tîmpitule! mîrîi eu nervos, ridicîndu-mi Kalașnikovul. Lua-v-ar dracu', m-ați speriat îngrozitor!

— Trebuie să fii complet țîcnit să bîntui printr-o pădure comunistă în plin război, îmi reproșează Micuțul. Poate nu știai că vecinii ne ciuruiesc fundurile dacă ne prind!

— Haideți să plecăm acasă, hotărăște Porta.

Prin „acasă" înțelege linia întîi a frontului. Îi întîlnim pe supraviețuitorii companiei de îndată ce trecem de satul ruinat. *Oberstleutnant* Löwe e plin de sînge și vorbește printr-o mică gaură a bandajului cu care e înfășurat din cap pînă la piept.

Încolonați pe un singur rînd, mărșăluim pe gheața lacului. Cei rămași în viață trebuie să se adune la Baikanski.

Cu buzele strînse, *Oberst* Hinka primește raportul de la comandanții de companie. Deoarece focul de acoperire al artileriei a întîrziat, avem pierderi mari.

„Compania a 5-a: 19 oameni, raportează *Oberstleutnant* Löwe. 98 morți, 36 răniți, 51 dispăruți." Cînd spune „dispăruți" se referă la cei care au fost zdrobiți complet și la cei luați prizonieri. E aproape imposibil să se mai afle vreodată ceva despre ei.

Se aude un zgomot înfundat. Un șuierat prelung, și în mijlocul nostru explodează o salvă. În cîteva clipe, Baikanski e cuprins de flăcări.

Un picior stîlcit, de care se mai ține încă cizma, mă lovește în spinare și mă dărîmă.

— Ie-te-te! face Albert. Cred că tipu-ăla era supărat rău pe tine, din moment ce și-a aruncat întreg piciorul ca să te pocnească!

Alergăm printre flăcări și tragem rafale cît mai dese. Rușii urmează o tactică pe care o folosesc foarte des. Un atac de artilerie neașteptat și violent, urmat de un alt atac susținut al infanteriei, care ne-a luat prin surprindere în apropierea pozițiilor noastre. De obicei, îi putem respinge cu armele automate, dar de data asta e cu totul altceva. Ne sînt superiori numeric și continuă să atace. Ne retragem. Trecem a doua oară prin Baikanski, hărțuiți de focul mortierelor și al aruncătoarelor de grenade.

— După mine! strigă Bătrînul, ridicînd automatul deasupra capului.


PayPal

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Deșeuri de război

Optzeci la sută

Meciul de box

Dacă trebuie să cîștigăm timp, și aproape întotdeauna trebuie, atunci vom lansa o mie sau trei mii de bombe asupra unui oraș care ne stă în cale, și în urma noastră va rămîne doar un morman de moloz. Nu ne putem permite să avem milă față de populația civilă. Avem misiunea să înaintăm și să distrugem cît mai repede forțele inamice. Războiul e război, și e nemilos.

General Bradley

Tancurile Tiger

Un cîrd de gîște gălăgioase trece prin piața plină de praf. Își întind gîturile și fîlfîie din aripi. Pretutindeni e liniște.

— Văgăuna asta-i părăsită, face comandantul de pluton.

— Să mai așteptăm puțin, spune tanchistul. Putem avea surprize din partea lui Ivan.

Cele patru tancuri ale plutonului sînt deja pregătite de-o oră pentru atac. În sat domnește o atmosferă stranie și singurul semn de viață e cîrdul de gîște.

— Trebuie să intrăm, spune comandantul de pluton. Transmite semnalul celorlalte trei tancuri. O luăm direct prin rîu. S-ar putea ca podul să fie minat, și nu cred că vreți să vă treziți luați pe sus de suflu și azvîrliți în rai, nu?

Traversează rîul, ajung pe celălalt mal, dărîmă două colibe de pămînt și apoi se opresc în mijlocul pieței satului.

Gîștele gîgîie, agitate. Un gîscan se năpustește spre tancuri, șuierînd și fîlfîind din aripi.

— Conductorul și trăgătorul din turelă să rămînă în vehicul, poruncește comandantul de pluton. Ceilalți, afară! O să folosim cîteva din gîștele astea!

Turela se deschide brusc. Rîzînd nebunește, membrii echipajului sar din tanc și pornesc în urmărirea gîștelor. Unul dintre ei tocmai reușește să prindă una, cînd o pușcă-mitralieră începe să latre, împroșcînd piața cu gloanțe. Într-o clipă, priveliștea seamănă cu cea din curtea unui abator. Tanchiștii sînt aruncați printre gîștele înspăimîntate. Doi soldați grav răniți încearcă să se tîrască înapoi spre tancuri.

Soldații ruși năvălesc afară din colibe. Grenadele explodează și turelele tancurilor se închid brusc. Tunurile urlă, iar puștile-mitralieră latră.

Încărcături explozive sînt aruncate între șenilele tancurilor, zădărnicindu-le orice manevră. Mine nimeresc sub turele. În cîteva clipe, cele patru tancuri sînt înghițite de o mare infernală de flăcări.

Nu după mult timp, tancurile distruse sînt descoperite de către un regiment Panzer. Un scurt intermezzo, într-o zi de vară, în vreme de război.

— În curînd o s-o pățiți, zbiară mecanicul-șef Wolf, care își pune și el o dată prețioasa lui piele în pericol venind în apropierea liniei frontului. Cînd, peste cîteva zile, voi primi vestea c-ai fost prăjit, dragul meu Porta, o să mă îmbăt cui, cu cea mai bună șampanie franțuzească.

— Ai bălegar între urechi, șuieră Porta de sub motorul tancului Tiger.

— Ai grijă să nu te lovească în țeastă mașina aia de cusut, îl avertizează Wolf cu un rînjet sadic, în timp ce motorul greu al Tiger-ului e scos din tanc.

Abia-și termină vorba, cînd sîrma cedează și motorul cade, prinzîndu-i dedesubt brațul lui Brandt, *Werkmeisterul* cu mutra acră. Reușesc cu greu să-l ridice și să-i elibereze brațul. Are mîna zdrobită și e palid de durere.

Îl bandajăm cum putem și-l ducem la umbra unor pini. Ne imploră să chemăm un medic, dar nu găsim nici unul disponibil, nici măcar un sanitar. Va trebui să aștepte pînă cînd un vagon de marfă îl va duce înapoi la depozit.

Un alt mecanic îl roagă pe Wolf să-l ia pe Brandt cu el.

— Cred că ai tărîțe în loc de creier, hohotește Wolf. Ai impresia că o să-mi încarc vagonul cu un mecanic împuțit?

Cînd, în sfîrșit, sosește un camion, *Werkmeisterul* este deja mort din cauza pierderii de sînge.

Tiger-ul lui Barcelona se află în dreapta noastră cu motorul pornit. Tancul Legionarului duduie în partea stîngă, cu țeava tunului îndreptată spre cer.

— Plutonul 2, la posturile de luptă! ordonă Bătrînul în stația radio. Tunurile—încărcate și asigurate!

Micuțul deschide compartimentele muniției, gata să încarce rapid de îndată ce Bătrînul va da ordinul de deschidere a focului. În dreapta, are obuzele brizante cu vîrful galben, în stînga, perforantele cu vîrf negru. În spatele lui atîrnă obuzele incendiare cu vîrf albastru. E foarte important să alegi și să folosești de fiecare dată numai muniția potrivită. Ar fi o catastrofă și pentru echipaj și pentru vehicul dacă servantul ar face o greșeală.

— Panzer, marș! ordonă comandantul companiei, *Oberstleutnant* Löwe.

În formație desfășurată în vîrf de săgeată, tancurile Tiger pornesc uruind și zdrobind tot ce le stă în cale.

O suliță de flăcări țîșnește dintre ruinele unei case. Un obuz scînteietor lovește turela și ricoșează vertical.

— Drept înainte. Poziție antitanc inamică. Turela ora unu! ordonă Bătrînul. Panzer, stai! Încărcați cu brizante.

— Dezasigurat, anunță Micuțul, împingînd un obuz cu vîrful galben în culată.

Un vuiet asurzitor spintecă ceața deasă, și tunul antitanc e aruncat în aer împreună cu rămășițele însîngerate ale echipajului său.

— Închideți turelele! Panzer, marș! ordonă Bătrînul.

Cei șapte sute de cai putere ai tancurilor Tigeri duduie sălbatic, înaintînd zgomotos prin sat. Găini înspăimîntate aleargă în toate direcțiile.

Un grup de soldați ruși se năpustesc îngroziți spre adăposturile săpate în pămînt. Un șir de trasoare din mitraliera de pe turelă țîșnește către ei, îi lovește și-i doboară în praful drumului. Oamenii urlă și privesc îngroziți tancurile care se îndreaptă spre ei. Șenilele late îi strivesc complet.

Trecem pe sub niște rufe puse la uscat. Lenjerie de corp, cearșafuri și prosoape se agață de turelele și de tunurile tancurilor, fluturînd asemenea steagurilor într-o zi de paradă militară.

— Precis o să apară în *Pravda* de mîine: „Unități germane Panzer jefuiesc lenjeria rusească”, rînjește Porta, apăsînd pe pedala acceleratorului. Fi-le-ar ochii ai dracului, răcnește el, nu mai văd nimic. O pereche de chiloți albaștri îmi acoperă fanta de observație.

Cu un zăngănit strident, tancul alunecă într-un șanț antitanc.

— Ce naiba faci? bombăne Bătrînul.

— Păi am spus că nu mai văd nimic, se apără Porta. O pereche de chiloți comuniști îmi astupă vederea! Doamne, ce de arme folosesc și rușii ăștia! De ce nu avem pregătit un plan de apărare pentru cazul în care ne bombardează vecinii cu chiloți de damă? Am avea nevoie de o circulară de la fabrica de hîrtie a lui Sally!

Stația radio zbîrnîie cu înverșunare. Răspunde Bătrînul.

— Ce dracu' faci, Beier, răcnește agitat comandantul companiei. Ieșiți odată din groapa aia, fir-ar să fie, dacă nu, o să vă treziți în fața Curții Marțiale! Nu trebuia să vă opriți!

— Au cu toții rahat între urechi, asta e, zbiară enervat Porta.

Rotește și ambalează Tiger-ul, încercînd să-l scoată din capcana pentru tancuri. E nevoie de ajutorul unui alt tanc pentru a elibera din groapă cele șaizeci și opt tone de metal.

În cele douăzeci de minute cît am fost imobilizați, întreaga priveliște de pe cîmpul de luptă s-a modificat. Tancuri rusești roiesc pretutindeni, aliniate și ele în formație de săgeată.

Ne oprim, tragem, bombardăm cu obuze pozițiile antitanc, strivim unități de infanterie, acoperim adăposturi și terciuim oameni.

Tancurile inamice se află la circa două mii de metri depărtare; cît timp nu se apropie la mai puțin de opt sute de metri, nu reprezintă un pericol; le putem nimeri de la o mie opt sute metri distanță. Tunurile noastre lungi de 88 mm, cu precizia lor extraordinară și unghiul mic de foc, pot distruge orice tanc inamic.

Ambele companii de tancuri Tiger se grupează într-un uriaș vîrf de săgeată și aruncă o ploaie de obuze în blindatele rusești care se apropie treptat.

Într-o clipă, întreaga stepă devine un cimitir imens de tancuri!

Ziua însorită de vară se întunecă din cauza norilor denși și negri de fum, care se înalță din tancurile ce ard. Totuși, se pare că rușii au învățat ceva de la noi. Se avîntă înainte cu viteză maximă, încercînd să se apropie de limita de opt sute de metri a razei lor de acțiune și să-și folosească tunurile de 76 mm.

— Țineți-i la distanță! ordonă prin radio comandantul companiei. Împrăștiați-vă! Atacați flancurile!

Căldura din tancuri devine insuportabilă. Sudoarea curge șiroaie pe noi și sîntem la fel de negri ca și Albert. Doar globii oculari și dinții ne-au mai rămas albi.

Un T-34 e aruncat în aer deasupra unei movile și, cu un plesnet sec, cade peste o mină. Pare că se afundă cu totul în pămînt. În clipa următoare, un obuz perforant se înfige în blindajul frontal de 60 mm

al tancului. Turela crapă și țeava tunului se rostogolește între doi bolovani cît toate zilele.

O companie de tancuri grele KW-2 avansează în linie dreaptă și se oprește la marginea pădurii. Limbi de flăcări țîșnesc din țevile tunurilor de 150 mm.

Tiger-ul lui Barcelona, care se află cu puțin în urma noastră, pare că se umflă ca un balon și apoi explodează într-o vîlvătaie de flăcări. Trei din cei patru oameni ai echipajului se tăvălesc disperați pe pămînt, încercînd să stingă focul care dansează sălbatic pe uniformele lor.

Tiger-ul Legionarului se întoarce din drum pentru a le veni în ajutor.

Înainte ca Bătrînul să apuce să-l oprească, Micuțul coboară din turelă și se năpustește către tancul cuprins de flăcări. Îl ia pe Barcelona în spinare ca pe un sac gol și o rupe la fugă spre noi. Albert vine șchiopătînd în urma lor; groaza i se citește pe chip.

Îi ajutăm să intre cît mai repede în tanc. Micuțul se întoarce în goană să-l aducă și pe trăgător, căruia i-a fost smuls brațul stîng.

Cîțiva infanteriști ruși coboară în fugă dinspre culmea dealului. Gloanțele șuieră în jurul Micuțului care aleargă cu toată forța, ținîndu-l pe tanchistul rănit pe umăr.

Ies din turelă, întorc mitraliera antiaeriană și deschid focul asupra rușilor.

Blestemînd, Micuțul se suie pe tanc și încearcă să intre prin trapă. O schijă de obuz îi găurește obrazul. Sîngele împroașcă tunul și se prelinge, murdărindu-l pe Heide.

— Jigodii comuniste! înjură Micuțul, trîntind trapa în urma lui.

Îmi lipesc pur și simplu ochii de vizorul periscopului. La trei sute de metri depărtare, un KW-2 ne ochește. Mă holbez în țeava enormă a tunului său.

— Atac de tancuri! urlu îngrozit.

În aceeași secundă, Micuțul strigă:

— Încărcat!

Calc apăsat pe pedala de tragere. Cu un trosnet sec, obuzul pleacă din tun și străpunge blindajul frontal al tancului KW-2. Turela înaltă e smulsă și cade lîngă tancul cuprins deja de flăcări. O suliță de foc țîșnește din el.

Doi tanchiști par suspendați în vîrful flăcării.

Unul dintre tancurile noastre e înghițit de vîlvătăi. Nici un membru al echipajului nu reușește să scape. Cine n-a asistat la un asemenea spectacol, nu-și poate imagina priveliștea oferită de explozia a o sută două obuze perforante și brizante, șase mii gloanțe de mitralieră și opt sute litri de combustibil.

Pare că o mare de flăcări carbonizează întreg terenul. Plantele, casele, absolut totul dispare fără urmă. Cîteva bucăți de tanc sînt răspîndite pe pămînt. Din membrii echipajului n-a mai rămas nici o fărîmă.

Ne oprim și tragem. Nenumărate obuze lovesc tancurile inamice și le distrug. Cele șase ore de încleștare fanatică au costat regimentul o sută șaisprezece lovituri în plin. Compania noastră are douăzeci și nouă. În aceeași seară, Regimentul 27 Panzer e menționat în Ordinul de zi al Armatei. Toți ofițerii, inclusiv Julius Heide, se plimbă țanțoși, culegînd laurii. Noi, ceilalți, am fi preferat cîte o porție de pireu de cartofi cu friptură de porc. Dar dezamăgirea lui Julius Heide nu cunoaște margini cînd află că nu i se va acorda *Crucea de Fier*, clasa I. În regimentul nostru, nu primesc aceste distincții decît doi locotenenți care nu le obținuseră pînă acum.

Porta este atît de mărinimos, încît se oferă să-i dea lui Heide propria sa *Cruce de Fier*.

— La ce mi-ar folosi dacă n-am și documentul care o însoțește, suspină Heide îmbufnat.

— Dacă hîrtia aia te necăjește, rîde Micuțul, atunci să știi că o să-ți fac rost de una! Sally e ca un fel de ministru la Ministerul de Război și îi trec tot felul de hîrtii prin mînă. Nu-i nici o problemă pentru el să ștampileze o hîrtie!

— Psihopat netrebnic, aruncă disprețuitor Heide. Ai impresia că visez la o medalie pe care n-aș fi îndreptățit s-o port?

— Nu-ți mai face atîta sînge rău, Julius, îl consolează Porta. Războiul ăsta nu s-a sfîrșit încă, și într-o bună zi îți va veni și ție rîndul. Dacă o să fii în continuare un brav soldat german, unchiul Adolf îți va da chiar și ție o bucată de tablă pe care să ți-o agăți la cel mai bun costum.

— Panzer, ma-a-arș! se aude răspicat în stația radio.

— Plutonul 2, îmbarcarea! ordonă Bătrînul, strecurîndu-se prin trapa turelei.

Verificăm armele, coborîm piedicile și ne punem pistoalele în buzunarele de la piept ale uniformelor. E mai la îndemînă să le iei de acolo cînd te grăbești. De obicei, nici nu apucă pistolul să părăsească tocul său regulamentar, și ești mort.

Bătrînul face un gest circular cu mîna: semnalul pentru pornirea motoarelor. Cu un uruit puternic, Maybach-urile de șapte sute de cai putere, cu doisprezece cilindri, sînt readuse la viață.

Un grup de T-34 sosește din direcția lanurilor de porumb. Înaintează rapid, trăgînd din mers.

— E o pierdere prostească de muniție, mîrîie Heide acuzator. Nu suportă o asemenea indisciplină. Lua-i-ar naiba, trebuiau să fi învățat că e cazul să se oprească înainte să tragă! Idioții ăștia neinstruiți ar trebui să ajungă în fața Curții Marțiale!

— Eu n-aș opri nici o clipă dacă m-aș afla într-unul din „saloanele alea de ceai"[1], declară Porta. Ar trebui să mai avanseze încă două sute de metri ca să ne poată zgîria puțin vopseaua de pe tanc, pe cînd noi îi putem nimici cît ai zice pește! Trag numai ca să ne înspăimînte, și poate că o să le și meargă cu unii dintre noi!

— Asta-i ceea ce se cheamă război psihologic, spune Micuțul cu importanță. Ne-au explicat multe despre treaba asta la școala de geniu de la Bamberg. Ne jucam toată ziua cu niște cutiuțe galbene de tablă care bubuiau și băgau groaza în oricine. Ziceau că e vorba de psihologie. Tu arunci cutia, ea face „buf", și inamicul se zgîiește la tine, timp în care poți să tragi în el pe îndelete și să-l mierlești!

— Plutonul 2, ocoliți dreapta, vîrf desfășurat de săgeată! răsună vocea *Oberstleutnantului* Löwe prin stația radio.

Ca și cum ar fi înșirați pe ață, cele patru tancuri Tiger ai plutonului cotesc spre dreapta și intră în formație. Urmează o bubuitură asurzitoare, și o flacără înaltă de cîțiva metri țîșnește dintre copacii tineri de la marginea pădurii.

— Tun antitanc de 150 mm, drept înainte, la trei sute de metri! strigă înfiorat Bătrînul, aplecîndu-se involuntar în scaunul comandantului de tanc.

Îl descopăr imediat prin vizorul periscopului și răsucesc manivela de ajustare. E vorba de un tun uriaș cu țeava îndreptată spre noi.

[1] Denumire, în jargon soldățesc, pentru masivele tancuri rusești T-34. *(n. a.)*

— La stînga, răcnește agitat Bătrînul. Porta! La stînga, fir-ar să fie! O să ne facă praf!

— Pe dracu', rînjește nepăsător Porta. Țin'te bine, taică!

În loc să o ia la stînga, Porta apasă cu toată forța pedala acceleratorului și se îndreaptă în viteză spre tunul autopropulsat.

— Ai înnebunit? protestează speriat Bătrînul. Pentru numele lui Dumnezeu, oprește! O să ne omori pe toți!

Mă arunc îndărătul periscopului și aștept sfîrșitul sfîrșitului.

Simt că tunetul care pornește din gura țevii mă asurzește. Obuzul inamicilor trece pe deasupra turelei, dar, înainte să realizăm că n-am murit încă, sîntem aruncați grămadă, într-o învălmășeală de brațe, picioare și trupuri.

Mă lovesc cu capul de bord și cu spatele de manivela de ajustaj. Un șuvoi de sînge mi se scurge pe față, orbindu-mă complet.

Blindajul scrîșnește și geme în vreme ce Porta încearcă să smulgă Tiger-ul din îmbrățișarea cu tunul autopropulsat inamic, de care ne-am izbit în plină viteză.

Trei bărbați țîșnesc prin trapă și se îndreaptă alergînd spre noi; au luat cu ei încărcături explozive pentru a ne arunca în aer.

O rafală prelungă din mitraliera lui Heide îi doboară. Din tunul răsturnat se înalță flăcări imense care cuprind și hainele celor trei siluete prăbușite la pămînt. Un iepure face un salt și se aruncă într-un pîrîu, de parcă acolo ar putea scăpa de nebunia umană.

— Ce dracu', iepurii înoată? exclamă uimit Micuțul.

— Se pare că ăsta așa crede, rînjește Porta.

— Turela ora trei, T-34 la două mii de metri. Panzer, stai! Foc! ordonă Bătrînul prin stația radio.

În momentul în care Porta oprește tancul, apăs pedala de declanșare. Văd clar cum obuzul pătrunde prin turela unui T-34. Turela ia foc, apoi, cu un trosnet îngrozitor, plesnește în mii de fărîme.

— Lovit! strigă triumfător Heide, însemnînd ceva pe o listă. Știi cumva a cîta lovitură a fost? îl întreabă el pe Porta.

— Ești țicnit, șuieră nervos Porta. Sînt conductor de tanc, nu conțopist. Datoria mea e să te duc acolo unde poți tu să distrugi ceva, atîta tot!

Un strigăt slab de ajutor se aude prin stația radio. Tiger-ul Legionarului a fost lovit. Vîlvătăi roșii se înalță din turelă și din motor.

Însoțit de Micuțul, mă urc pe tanc și-l scoatem afară pe micul Legionar. Are răni grave pe față. Îl lăsăm în grija Bătrînului. Trăgătorul din turelă nu mai poate fi ajutat în nici un fel. Are burta sfîrtecată, din care îi atîrnă măruntaiele însîngerate. Conductorul, *Obergefreiter* Hans, a ieșit pe jumătate din turela; trupul îi arde și se acoperă cu bășici care se sparg de cum apar.

— S-o ștergem de-aici! strigă Bătrînul. Dacă explodează acum, o să sărim și noi în aer o dată cu el.

Abia străbătuserăm două sute de metri, cînd muniția Tiger-ului explodează, distrugînd complet vehiculul. O șenilă zboară și se izbește de tancul nostru. La început, am crezut că ne-a lovit un obuz inamic.

— *Vino, dulce moarte, vino…*, fredonează Legionarul încetișor, clipind des din cauza sîngelui ce i se scurge pe față.

— Isprăvește odată, se răstește Bătrînul. Nu-i nevoie să chemi Moartea. Oricum, ne va găsi destul de repede!

Un T-34/85 se înalță într-un salt spectaculos de după vîrful unui deal și aterizează cu un zăngănit înfiorător la cîteva sute de metri de tancul nostru.

— Drace, de unde naiba au apărut și ăștia! exclamă uimit Bătrînul.

— Dumnezeul tuturor bolșevicilor i-a aruncat din rai, rînjește Porta, ocolind un P-4 distrus.

Corpurile carbonizate ale soldaților din echipaj atîrnă din trape.

— Trage, tîmpitule! urlă Bătrînul, dîndu-mi un ghiont în spinare.

Tunul de 85 mm al tancului T-34 se îndreaptă lent către noi.

— Ușurel, rîde nepăsător Porta. După excursioara asta, indivizii n-or să fie capabili să mai gîndească sau să audă ceva. O asemenea aterizare cred că i-a scos complet din funcțiune.

Rotesc turela cît pot de repede, dar pînă să iau linia de ochire, din țeava lungă a tancului T-34 pornește un jet de flăcări, și Tiger-ul e aruncat înapoi. O lumină orbitoare pătrunde în tancul nostru.

— Isuse și Marie! țipă Micuțul terorizat, scăpînd din mînă un obuz perforant. Nenorociții au tras în noi!

Printr-o minune, obuzul îmbrăcat în oțel ricoșează lateral.

Ca prin ceață, ocolesc T-34-ul și apăs pe pedala de declanșare.

Sunetul obuzului care pleacă din gura țevii și cel al izbiturii vin aproape simultan. Tancul e lovit în motor și imediat izbucnește o flacără galben-roșiatică.

— Uite-i că fug, răcnește fericit Heide, trăgînd o rafală în direcția echipajului, care se prăbușește de pe vehiculul aprins.

Micuțul transpiră ca un sclav la galere, în timp ce cară muniția. Sarcina servantului dintr-un tanc greu poate fi comparată numai cu cea a fochistului pe vechile vapoare cu aburi.

Un T-34/76 își croiește drum prin pădure, în plină viteză. Șenilele sale late culcă la pămînt tufișuri și copaci, aruncîndu-le apoi la mare distanță în urmă.

Cu toate că sînt douăzeci și cinci de tancuri rusești împotriva unuia de-al nostru, superioritatea lor numerică nu ne creează probleme, datorită mecanismelor primitive de ochire și a stațiilor radio rudimentare care le îngreunează posibilitatea de a comunica. Într-o bătălie de tancuri, comunicarea este un factor important, fiindcă situația se poate schimba din clipă în clipă. Dar cel mai mare handicap al lor îl reprezintă slaba pregătire a echipajelor. Deseori, acest lucru atrage după sine pierderi catastrofale, care nu pot fi suplinite de curajul lor fanatic. Surprinzătoare este și încetineala reacțiilor rușilor în luptă.

Turela Tiger-ului se rotește și tunul este ațintit cu grijă pe pradă. O limbă de foc lungă de cîțiva metri țîșnește din țeavă și, cu o viteză de peste o mie două sute de metri pe secundă, obuzul zboară spre țintă. Turela tancului T-34 e lovită. Zboară în spatele tancului, rostogolindu-se ca o minge, și sfărîmă șenilele altuia din spate. Jumătatea de jos a trupului unui bărbat spînzură din scaunul de comandă. Pantalonii bleumarin și bocancii galbeni sînt acoperiți cu sînge.

— Mi-ar plăcea și mie o pereche de bocanci ca ăștia, spune Porta privind atent. Aș mărșălui prin toată Rusia fără să mai am probleme cu bășicile.

— Bocanci, tușește Micuțul, și scuipă un lichid negricios din plămînii săi plini de nicotină. Hai să ieșim puțin să luăm o gură de aer proaspăt și să umflăm noi bocancii!

— Jefuirea cadavrelor se pedepsește cu moartea, îl avertizează Heide.

— Valorificarea unei perechi de bocanci nu înseamnă jefuire, protestează Porta. Oamenii nu mărșăluiesc în Paradis încălțați. În orice caz, eu n-am auzit niciodată de vreun înger care să poarte bocanci!

— Turela ora patru, intervine Bătrînul în discuția noastră. T-34, la o mie șapte sute de metri!

Rotesc repede turela înspre poziția indicată și prind în colimator un T-34 care tocmai trece printr-un zid de piatră. E imposibil să nu-l nimeresc. Apăs pedala de declanșare cu sînge rece, însă din țeava tunului nu se aude decît un sunet foarte slab.

Ne uităm cu toții la Micuțul, care stă nepăsător pe podea și aruncă zaruri.

— Pe toți dracii, ce naiba faci? răcnește Bătrînul furios. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai încărcat tunul ăla blestemat?

— Nu mai avem muniție, explică Micuțul indiferent, amuzîndu-se în continuare cu zarurile.

— Am trăit s-o aud și p-asta, zbiară Bătrînul, scos din minți. De ce dracu' n-ai raportat?

— Păi, ai spus să ne ținem gura, răspunde Micuțul, că știi tu mai bine ce trebuie să facem!

— Dumnezeule mare! se tînguie Bătrînul. Cu ce ți-am greșit de mi-ai dat pe cap tocmai plutonul ăsta nenorocit? Haideți, trebuie s-o luăm din loc! Cu toată viteza înapoi!

Porta scoate din Maybach tot ce poate da și Tiger-ul cade într-o groapă adîncă, la adăpost de ucigașul tanc rusesc. O jumătate de oră mai tîrziu, intrăm în localitatea Torcin, la periferiile căreia găsim muniție și motorină din belșug.

Ne surprinde faptul că-l întîlnim acolo pe mecanicul-șef Wolf. Stă relaxat în Kübel-ul său de ofițer superior, cu uniforma făcută la comandă și cu cizmele bine lustruite, aduse tocmai de la Roma.

— Arăți ca o mortăciune, spune el rînjind, cînd dă cu ochii de Porta. Sper că vecinii ți-au tăbăcit puțin fundul!

— Tu vezi-ți de fundul tău, i-o retează Porta acru. Vorbești de parcă te-ar ciupi termitele de fudulii! Ai o voce mai ceva ca a țîrcovnicilor!

— Ușurel, ușurel, spune Wolf pe un ton lingușitor. Am un plan. Am aflat unde au ascuns barosanii de la Kremlin o parte din aurul comunist. Comoara e la vreo trei sute de kilometri de aici, nu mai mult. Aranjez eu totul. Tot ce-ți rămîne de făcut, e să te duci acolo și să iei aurul!

— Sînt și bani? întreabă Porta, brusc interesat.

— Mai mulți decît îți poți închipui, rînjește Wolf. Termină repede cu bătălia asta idioată de tancuri și întoarce-te fără prea multe zgîrieturi, ca să trecem repede la treabă!

Barcelona primește un tanc nou-nouț. Albert s-a instalat deja în scaunul conductorului; capul său negru e înfășurat în bandaje imense.

— Armata asta nu va fi mulțumită pînă cînd n-o să ne vadă pe toți făcuți praf, se plînge el, ambalînd motorul tancului cu o furie inutilă.

Oamenii de la carburanți se grăbesc să ne încarce rezervoarele, făcîndu-le plinul.

Două butoaie de rezervă, a cîte cinci sute de litri, sînt fixate deasupra motoarelor.

— Sper ca hărăbaia asta să sară în aer cît mai repede, spune Porta răspicat, poate c-așa o să avem și noi șansa să ne odihnim puțin și să mîncăm ceva cît de cît comestibil!

— Ce-ai spus, *Obergefreiter*? se răstește *Werkmeister* Müller, roșu de mînie.

Întregul batalion îl cunoaște sub numele de Müller Nazistul.

— Ce-am spus eu? întreabă Porta, arătîndu-se cu degetul. Ce-am spus?

Müller Nazistul pălește și începe să urle în stilul caracteristic subofițerilor cu excese de autoritate.

— Știi cine sînt eu?

— Permiteți să raportez, să trăiți! Dumneavoastră, domnule, sînteți *Werkmeister* Müller, să trăiți, *Werkmeisterul* responsabil cu aprovizionarea cu carburanți, cotcodăcește Porta, pocnind din călcîie. Permiteți să raportez, domnule *Werkmeister* Müller, a fost odată un acar pe nume Heinz Schröder. Avea în custodie nodul național german de cale ferată dintre Padeborn și Bielefeld. O soartă crudă a făcut ca, într-o zi nefastă, să alunece dintr-un vagon de marfă. Din nefericire, asta s-a

întîmplat chiar înainte de a fi numit acar-șef, avînd dreptul să poarte șnur pe umăr. N-a mai fost avansat pentru că, după ce și-a revenit, nu-și mai amintea cine este. Întreba pe toată lumea: „Mă cunoști? Știi cine sînt eu?"

Porta își curmă avalanșa de vorbe și se holbează la fața roșie de furie a *Werkmeisterului* Müller; chipul acestuia pare gata să explodeze din clipă în clipă.

— Permiteți să întreb, să trăiți, ați căzut cumva și dumneavoastră dintr-un vagon de marfă?

— Ajunge! explodează Müller Nazistul, bătînd furios cu piciorul în podeaua Panzer-ului. Te previn! Nu încerca să-ți bați joc de mine!

— Permiteți să raportez, domnule, n-am intenția să-mi bat joc de domnul *Werkmeister*, dar îmi amintesc de *Herr* Weinhuber, care a fost angajat ca salvator la Corpul Național German de Salvatori, să trăiți! Și *Herr* Weinhuber avea impresia că toată lumea vrea să-și bată joc de el. De cînd a fost avansat ca salvator-șef la Zell-am-See, a început să-i meargă totul pe dos. A pățit-o într-o duminică dimineața, cînd trecea pe drumul obișnuit către Zell-am-See cu bicicleta pe care i-o dăduseră cei de la Corpul Național, să trăiți! În acea duminică ploua îngrozitor. Nu-i trecea nimănui prin cap să iasă din casă, cu excepția lui Weinhuber. Orice prost ar fi înțeles că un salvamar n-are ce căuta pe plajă dacă nimeni nu face baie.

Müller Nazistul ridică mîinile spre cer, ca pentru rugăciune. Deschide și închide gura, ca și cum ar vrea să protesteze, dar nu scoate decît niște sunete ciudate, asemenea unor horcăituri.

— Problema era Regulamentul Salvamarilor, continuă Porta, zîmbindu-i lui Müller Nazistul, care stă pe tanc, legănîndu-se. În Regulament scrie că serviciul începe la ora opt, și nu e menționat nimic în legătură cu starea vremii. De exemplu, nu e specificat faptul că salvamarii pot rămîne acasă dacă ninge sau plouă.

În orice altă țară din lume, salvamarul nu era obligat să iasă pe o astfel de vreme, dar nu și în Germania, domnule. Permiteți să raportez, să trăiți, îmi amintesc de o chestie interesantă: cîteva paragrafe din Regulamentul Armatei germane au fost cauza unei întîmplări cu totul neobișnuite. În pivnițele Ministerului de Război, se tipăreau

regulamentele la o rotativă pusă la dispoziție de către Compania Graphik AG din Heidelberg. Era acolo un zețar, domnule, pe nume Ludwig Kaltblut. Într-o bună zi, *Herr* Kaltblut a avut o idee tîmpită.

— Refuz să te mai ascult, se răstește Müller Nazistul disperat. Cade de pe vehicul, prăbușindu-se pe pămînt cu o bufnitură surdă.

— Se pare că întotdeauna se întîmplă așa, oftează Porta, dînd din cap. De fiecare dată cînd încerc să le explic ceva cu lux de amănunte, ca să poată pricepe mai bine, li se întîmplă cîte-o chestie...

Porta e întrerupt de detașamentul de aprovizionare cu muniție, care ne vine în ajutor.

Am parte de cea mai grea sarcină: să deschid cutiile, să înlătur inelele de protecție din cauciuc și să scot capacele antirugină. E o muncă istovitoare. Fiecare ladă conține cîte trei obuze foarte grele. Ceilalți membri ai echipajului răcnesc la mine să mă mișc mai repede. Vrem să terminăm înainte ca avioanele *Jabo* rusești să apară printre nori și să ne arunce în cap bombele lor cu fosfor.

Terminăm de curățat tunul. O țeavă murdară poate provoca accidente, și nu visăm o moarte prematură.

Gîfîind, Porta se întoarce cu o ladă de cîrnați și o bucată rotundă de brînză, șterpelite de la cei cu aprovizionarea.

— Compania a 5-a, se aude vocea comandantului în stația radio. Țineți dreapta. Formațiune în vîrf de săgeată. Treceți podul. Trageți în orice mișcă. Regimentul trebuie să treacă peste pod înainte să fie aruncat în aer.

Compania a 5-a, formată din șaisprezece tancuri Tiger, se îndreaptă cu viteză maximă spre rîu. Uruitul cumplit al șenilelor acoperă zgomotul făcut de infanteriști.

Soldați ruși țîșnesc din gropile individuale și încearcă să fugă din calea coloșilor de oțel. Mulți dintre ei nu reușesc să scape și sînt striviți sub șenile.

Trei tancuri ale companiei a 5-a sînt lovite și iau foc. În scurt timp, întregul cîmp de luptă este acoperit cu blindatele germane distruse, care ard. Vehicule Krupp Sport, Panzer 3, legendarele Panzer 4, cît și tancuri Panther și Tiger. Dar pierderile rusești sînt și mai însemnate: tancuri BT-7, KW-2, T-34, alături de tancurile americane Christie și de cele engleze Matilda.

Pentru a evita un KW-2, Porta schimbă direcția vehiculului și trece prin zidurile unei case; turela e acoperită cu bucăți de mobilă și alte obiecte. Ne oprim în mijlocul casei și privim precauți prin fantele de observație. Într-unul din colțuri se află un pian mare, alb. Pe clape e întins un ofițer rus, mort. Alți doi, cu fețele pline de sînge, sînt tolăniți pe scaune.

— Să plecăm, murmură Bătrînul cu voce joasă, ca și cum s-ar teme să nu-l audă cineva.

— Motorul ăsta german ne lasă, bufnește Porta. Probabil că praful rusesc a blocat filtrul. Cîțiva dintre voi trebuie să pună mîna pe manivelă. Aprinzătorul automat nu face față.

— Du-te tu, zbiară Micuțul. N-am de gînd să învîrtesc la manivelă.

— Tu și Sven, ordonă Bătrînul. Și fără comentarii. E un ordin!

Protestînd violent, ieșim prin trape. În timp ce lucrăm la siguranțele care fixează manivela, mîinile încep să ne sîngereze. Abia reușim s-o răsucim. Micuțul e cuprins de un acces de furie oarbă, sare și se lasă cu toată greutatea corpului pe coada manivelei. Mă adăpostesc în spatele unei senile, în clipa în care o rafală pornită dintr-un pistol-mitralieră trece razant pe deasupra capetelor noastre. Mă întorc și zăresc un rus mînuind încărcătorul unui Kalașnikov. Scot, cu un gest fulgerător, o grenadă de mînă din buzunar și o arunc spre el. Explodează cu un bubuit strident, sfîrtecîndu-i pieptul.

— Ce dracu' faci? se răstește Micuțul, înnebunit de furie, înghiontindu-mă. Nu e frumos să arunci cu pocnitori prin casele oamenilor! Puteai foarte bine să mă omori, maniac obsedat de război ce ești!

Motorul se aprinde. O flacără de un metru izbucnește din țeava de eșapament și motorul pornește, duduind puternic. Tencuiala din tavan se cerne peste noi.

Scăpînd manivela din mînă, Micuțul este proiectat în aer. Cade apoi, cu un trosnet sec, peste pian, sfărîmîndu-l.

— Pînă aici! rage el, încurcat în corzile acestuia. Vrei să mă omori?

Se urcă pe Tiger dintr-un singur salt. Cu P-38-ul pregătit, e gata să-l omoare pe Porta, care l-a făcut să aterizeze pe pian.

— Termină, mîrîie Bătrînul, proptindu-și automatul în fața uriașului.

Ochii Micuțului privesc țeava automatului care îi turtește nasul. Se uită cruciș și are o expresie complet idioată.

Cu un zîmbet trist, își pune pistolul în toc și intră bombănind în vehicul. O grenadă de mînă îl lovește în spinare și se rostogolește în interiorul tancului.

— Nemernici idioți! răcnește el înfricoșat, ridicînd grenada. Se holbează lung la ea, dar își dă seama că inelul de siguranță nu e tras. Isuse, exclamă el, trăgînd inelul și aruncînd înapoi grenada, în direcția din care a venit.

O explozie răsună în întreaga casă și două cadavre sînt aruncate pînă în tavan.

— Ce naiba, mormăie Micuțul, pălind de frică. Era să ne ia dracu' de data asta. Dacă rahatul ăla împuțit ar fi tras inelul...

— Atunci, interiorul tancului ar fi arătat ca una din picturile medievale ce înfățișau Iadul. Sînge și cadavre împrăștiate peste tot! oftează Porta, inspirînd adînc.

Cei șapte sute de cai putere ai motorului se pun în mișcare, și Porta rotește Tiger-ul. Masa și scaunele căptușite cu mătase sînt complet sfărîmate. O canapea zboară pînă în tavan, urmată de o bibliotecă. Cărțile cad pe turelă.

Ambele puști-mitralieră latră răutăcios. Tiger-ul intră prin perete și dărîmă o bucătărie mare cît o sală de bal.

Pereții despărțitori se năruie într-un nor de mortar și tencuială. Ajungem în grădină, sfărîmînd o terasă acoperită cu geamuri. Strivim sub șenile gardul de liliac, și Tiger-ul e acoperit de flori albe și violet; arată de parcă ar fi trăsura unei mirese în drum spre biserică.

Trecem printr-un closet pe care-l distrugem complet. La douăzeci de metri în fața noastră, observăm un tanc Stalin de cincizeci și cinci de tone. Echipajul schimbă șenilele. Ne privesc împietriți de frică. Două secunde mai tîrziu, pe locul în care se afla tancul și echipajul său nu se mai văd decît niște urme scofîlcite în pămînt. Casa de alături a dispărut o dată cu ei. Probabil că obuzul brizant a lovit rezerva de muniție și cele optzeci și cinci de proiectile au sărit în aer într-o singură explozie nimicitoare.

Suflul aruncă Tiger-ul la cîțiva metri înapoi, chiar în grădina prin care am venit.

Un căpitan rus atîrnă într-un copac despicat; trupul său ars seamănă cu o bucată de carne friptă. Nenumărate baterii de „orgii ale lui Stalin" scuipă o perdea de foc și de oțel, spre a-i nimici pe infanteriștii noștri care merg în apropierea tancurilor; în scurt timp, sînt transformați cu toții într-o masă informă de carne, sînge și oase sfărîmate.

Două T-34/86 se apropie huruind de noi. Trag din mers, dar obuzele lor nu ne ating.

— Turela ora zece! ordonă calm Bătrînul. Panzer, stai! Distanța opt sute. Perforante! Foc!

Primul obuz nu lovește T-34-ul, dar cel de-al doilea despică blindajul asemenea unui cuțit care taie o piersică. Trupul decapitat al conductorului atîrnă prin blindajul sfîrtecat. Telegrafistul și-a pierdut jumătatea de jos a corpului.

Două obuze se izbesc de blindajul nostru frontal, fără să pătrundă însă prin cei zece centimetri grosime ai plăcii de oțel. Ricoșează, șuierînd, drept în sus.

— Ar fi mai bine chiar și pentru Dumnezeu s-o șteargă cît mai repede de aici, hohotește Porta.

Următorul obuz spulberă una din șenilele celui mai apropiat T-34. Tancul se răsucește și se ciocnește de un altul, aflat în imediata lui apropiere.

— Loviți în față, strigă Bătrînul. Obuz brizant. Repede!

— Mai ușor, amice, protestează Micuțul. Am băgat deja un perforant pe țeavă și n-am de gînd să-l scot. Pentru banii pe care mi-i dă armata, nu cred că e cazul să mă spetesc cărînd muniție! Se șterge pe față cu o cîrpă neagră și trage o dușcă zdravănă din sticla cu apă. Asta-i sclavie curată! mormăie el îmbufnat. Armata germană ne tratează mai rău decît se purtau vînzătorii de sclavi din America cu strămoșii lui Albert cînd i-au luat cu arcanul din Africa!

— Gura! se răstește Bătrînul. Foc!

— Ai spus brizant, protestez eu, încrucișîndu-mi brațele. Pe țeavă e-un perforant. Ce să fac?

— Ți-am ordonat să tragi! urlă enervat Bătrînul, bătînd cu piciorul în podeaua de oțel. O să te sugrum într-o bună zi!

Un trosnet îngrozitor ne sparge aproape timpanele. Timp de cîteva minute asurzim. Stația radio cade în poala lui Heide și cablurile ei

ne zboară pe deasupra capetelor. O țeavă de ulei plesnește și-l împroașcă pe Porta, făcîndu-l să semene cu un monstru din filmele americane de groază.

— Lovit, exclamă Heide, care vrea să iasă prin trapă, dar Porta îl trage înapoi.

— Numai o secundă, *Unteroffizier* Heide. N-am terminat încă. Minunatul, cumpătatul, neprețuitul nostru *Führer* n-ar fi prea încîntat să-și vadă soldatul său model fugind din calea inamicului inferior! N-ar suporta așa ceva. S-ar putea să fie atît de dezamăgit, încît să se întoarcă în Austria și să-i lase pe nemți să se descurce singuri!

Următorul nostru obuz nimerește în plin, drept în compartimentul muniției. Tancul rusesc explodează ca un pepene copt, aruncat dintr-un zgîrie-nori. Celălalt tanc se rostogolește ca o cutie de conserve șutată și cade în rîu.

Explodează sub apă asemenea unui vulcan subacvatic.

Cele patru tancuri Tiger ai plutonului 2 înaintează prin pădure, strivind trunchiurile groase ale copacilor ca pe niște bețe de chibrit. Casa unui pădurar e transformată instantaneu într-un morman de moloz. Un băiat se împiedică și e strivit sub greutatea șenilelor.

Trecem printr-un gard lat. Crengi groase, încărcate de spini, se înfășoară pe șenile, parcă ar încerca să oprească tancul. Ne apare în față o coloană nesfîrșită de camioane verzi, căruțe trase de cai, tancuri și autobuze încărcate cu femei-soldat. Coloana e prinsă în mijlocul unui blocaj de circulație care devine din ce în ce mai încîlcit.

Soldați OGPU se agită ca niște dulăi care adună o turmă de oi și se străduiesc să descurce traficul. Camioanele încărcate sînt împinse în lături și se rostogolesc pe panta de la marginea drumului. Țipetele răzbat pînă departe.

Din cînd în cînd, se aude cîte o rafală din automatele soldaților OGPU. Nu sînt îngăduite protestele. Numai soldații OGPU, cu bonete albastre, au dreptul să vorbească.

— Doamne ajută, murmură Bătrînul. Ne-au fost serviți ca pe tavă. Stau acolo și parcă așteaptă să fie cu toții împușcați. Plutonul 2! Atențiune! Ochiți transportoarele de combustibil și nimic altceva! Încărcați cu obuze incendiare. Restul o să vină de la sine!

— Ce-ar fi să luăm noi puicuțele alea care miros a săpun carbolic, înainte de-a distruge șandramaua? sugerează Porta, arătînd spre un autobuz alb, plin cu infirmiere.

— Închideți trapele! ordonă Bătrînul. Foc de voie!

Soldații ruși ne observă. O liniște mormîntală se așterne brusc peste întregul convoi. Apoi, oamenii încep să urle de groază.

Soldați și pasageri coboară din vehicule și o iau la goană pe cîmp. Știu cu toții ce va urma.

Femeile-soldat încearcă cu disperare să scape dintr-unul din autobuzele lungi.

Tunurile de pe tanc deschid focul. Obuzele incendiare nimeresc în încărcăturile inflamabile ale transportoarelor. Limbi uriașe de foc se înalță spre cer, în timp ce motorina încinsă împroașcă toate camioanele cu muniție. Cît ai clipi, convoiul devine un iad de vîlvătăi, în care pier instantaneu sute de oameni.

Cîțiva soldați ruși se năpustesc către noi, în momentul în care ne înțepenim într-o groapă adîncă.

Smulg mitraliera de pe afet și deschid violent capacul. Trebuie să acționăm repede dacă vrem să-i împiedicăm să ne distrugă cu bombele lor de luptă corp la corp, care îngrozesc orice tanchist.

Am ieșit pe jumătate din trapă, cînd mă pomenesc în fața unui chip încruntat, cu o barbă roșcată și o claie de păr încîlcită.

— *Ciort*[2], răcnește el, descriind un arc cu mîna în care ține o grenadă.

Apăs pe trăgaci și golesc un încărcător întreg.

Ploaia de gloanțe îl trîntește pe spate, mutilîndu-i fața. Șiroind de sînge, alunecă de pe tanc pe jumătate sub șenile. Grenada explodează lîngă el cu un zgomot puternic.

— Pe toți dracii, blestemă Bătrînul. Ne-a stricat vreo șenilă?

Închid trapa. Am inspirat destul aer curat.

Bătrînul îl cheamă pe Barcelona prin stația radio și îi ordonă să vină și să ne scoată din groapă. De fapt, remorcarea este strict interzisă, pentru că ar însemna o supralicitare a resurselor de energie ale Maybach-ului.

[2] *(rus.)* Drac *(n. trad.)*

Am făcut-o, totuși, deși tancul care execută remorcarea este aproape întotdeauna avariat. Ordinul vizează toate tipurile de tanc, dar e foarte greu să iei o decizie; echipajul ar plăti cu capul dacă ar abandona un tanc în stare de funcționare. Ești bun de închisoare cînd strici un motor ajutînd un alt tanc care se află la ananghie.

— Cui i-a venit rîndul de data asta? se interesează Bătrînul, zîmbind malițios.

— Urmează supersoldatul *Führerului* și Sven, rînjește Porta cinic.

— Duceți-vă afară. Pregătiți cablurile! ordonă scurt Bătrînul.

— Tot noi am fost și data trecută, protestează cu încăpățînare Heide.

— De ce te plîngi? îl întreabă Micuțul, rînjind satisfăcut. Ai șansa să mori ca un adevărat erou, camarade! Cară-te și rățoiește-te nițel la Ivan.

— Am ajuns, se aude vocea lui Barcelona în stația radio. Mișcați-vă fundurile și legați strîns cablurile. Vecinii se îndreaptă spre noi cu pîrîitorile lor automate.

— Transmite-i lui Ivan toate cele bune, surîde Porta, în vreme ce Heide deschide trapa și iese din tanc.

Mă adăpostesc între șenile, cînd o rafală de pușcă-mitralieră răscolește colbul dintr-o latură a Tiger-ului.

— Mișcați-vă mai repede, strigă nervos Barcelona din turelă.

O să ne trezim aruncați în aer imediat.

— Închide pliscul, nemernicule! mîrîie furios Heide. Mai bine ai cobori să ne-ajuți. Cablul e complet înțepenit!

Înjurînd și blestemînd, cu mîinile pline de sînge, reușim pînă la urmă să agățăm cablurile de masivele cîrlige de remorcare.

— Trage! zbiară Heide, scos din sărite.

Urlu îngrozit cînd o grenadă cade lîngă mine. Instinctiv, o lovesc cu piciorul și-o trimit înapoi. Aterizează lîngă un caporal, pe care-l aruncă în aer.

— Ce naiba tot faceți acolo jos? șuieră Barcelona, căruia i se vede creștetul capului cu puțin deasupra muchiei turelei.

— Nu vezi că trag în noi? zbier eu iritat.

— Și ce-ai vrea? rîde el. Încă n-ai aflat că lupți într-un război mondial?

Motorul duduie. Din țevile de eșapament țîșnesc flăcări, în timp ce șenilele ne împroașcă cu bulgări mari de pămînt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieșiți odată de acolo, se răstește Barcelona, aplecîndu-se peste marginea turelei. Idioților, vreți să vă alegeți cu fuduliile țăndări?

Mă rostogolesc într-o parte și automatul îmi alunecă sub șenile.

— O să-l plătești, se rățoiește Heide, pe tonul său de *Unteroffizier* arogant. O să ți se rețină din soldă și ultimul sfanț.

— Cap pătrat ce ești! șuier eu, adăpostindu-mă din calea unei rafale de pușcă-mitralieră.

— Hai să scoatem cablul acum, ordonă Barcelona cu superioritate, cînd Tiger-ul nostru este tras afară din groapă.

— Cum e vremea pe la voi? întreabă Porta cînd ne strecurăm prin trapă. Ați aflat ceva nou de la băieții vecinilor?

Nu ne sinchisim să-i răspundem.

După-amiază tîrziu, regimentul pîndește la marginea pădurii. Țevile lungi ale tunurilor sînt îndreptate spre șoseaua Harkov-Kiev, care trece prin Orel și duce drept la Moscova. Mulți dintre noi ne îndoim că am putea să răzbim pînă acolo.

În plutonul nostru, doar Heide crede că vom reuși; e optimist cît pentru noi toți.

Dinspre rîu se apropie o ceață deasă, care se întinde peste cîmpurile cu floarea-soarelui și porumb. O baterie grea de „orgii ale lui Stalin" lansează rachete asupra pozițiilor germane. O rachetă, care apare prin ceață și explodează deasupra solului, oferă un spectacol de nedescris. Parcă ar fi o lampă veche cu gaz gata să se stingă, dar care se aprinde din nou, inundînd totul într-o lumină strălucitoare.

Pe o casă din vîrful dealului, flăcările dansează sălbatic. Probabil, e reședința vreunui mare grangur. Tot dealul e acoperit cu un covor de flori, sădite și aranjate de mîna unui specialist, oferind o priveliște fantastică sub lumina flăcărilor tremurătoare. În depărtare se vede un sat înghițit în întregime de foc. Pare că vîlvătăile se întind pînă la noi.

Vălătuci de fum negru se ridică din tancurile rusești T-34 și din cele germane P-4 care ard pe malul rîului.

S-a ordonat încetarea comunicațiilor prin radio și în atmosferă domnește o liniște stranie. În jurul nostru se ivesc copaci desfrunziți, ca

niște santinele dezbrăcate. În gară, sau mai exact lîngă ruinele a ceea ce odinioară fusese o gară, se văd multe locomotive distruse de obuze și vagoane de marfă arse. Un tren de persoane a nimerit, probabil, direct sub ploaia de oțel și foc: cadavrele soldaților sînt împrăștiate peste tot.

O bătrînă bîjbîie printre dărîmăturile a ceea ce fusese cîndva satul ei. Adulmecă aerul cu prudență, asemenea unei feline care se furișează printr-o pădure întunecoasă. Șuieră o singură împușcătură și femeia cade, se tîrăște puțin, apoi se prăvălește între ruine, ca o paiață dezarticulată.

— Oare de ce-au făcut asta? suspină Porta întristat. Bucurați-vă de viață cît mai puteți, băieți. Aveți șansa s-o pierdeți foarte curînd!

— Mă întreb ce-o fi gîndind un individ care se trezește împușcat? spune Micuțul cu interes. Oare mai ai răgaz să-ți pară rău de timpul pierdut?

— Totul se petrece atît de repede încît nu-ți dai seama de nimic! spune Bătrînul.

— Dar unii dintre ei urlă multă vreme, protestează Micuțul, îngîndurat.

— Da, cred că ai dreptate, aprobă Bătrînul, obosit.

Obuzele încinse la roșu brăzdează cerul, venind de pe malul opus al rîului. Cad printre ruine, spulberînd rămășițele pereților năruiți. Bateriile germane de rachete răspund de undeva de după copaci. Un val de flăcări se înalță spre cer. Pretutindeni răsună bubuiturile exploziilor, de parcă o mie de demoni turbați năvălesc pe pămînt. Uriașa pușcărie OGPU din Stirti se năruie arzînd. O întreagă salvă de rachete sfărîmă acoperișul. Țiglele zboară tocmai pe celălalt mal al rîului. Zidurile groase de un metru se prăbușesc; pretutindeni se întind nori imenși de praf și tencuială, ajungînd pînă în Piața Proletarilor.

Un șir lung de celule ale închisorii apare în spatele peretelui căzut.

— Isuse și Marie, exclamă uimit Micuțul. Ia uite cum cade pușcăria asta nenorocită!

— Asta-și dorește cel mai mult un deținut, spune Porta, luînd o țigară de la micul Legionar. Trebuie să le fie totuși destul de neplăcut celor de-acolo atunci cînd niște nebuni în uniformă se apucă să-i bombardeze.

— Vedeți cerul? întreabă Bătrînul, cu o voce stinsă. Își încrucișează mîinile sub cap. De necrezut, cîte stele!

Ne întindem pe iarba plină de rouă și încercăm să ne destindem în întunericul nopții de vară. Rîul aruncă sclipiri ca un colier împodobit cu diamante.

Undeva, departe, pe malul celălalt al rîului, artileria grea rusească bubuie amenințător. Obuzele trec la mare distanță deasupra capetelor noastre, vuind asemenea unui tren de marfă care traversează un pod de oțel. Brusc, strălucirea stelelor este înghițită de lumina orbitoare a unei ploi de parașute cu magneziu. Văpaia albă învăluie totul: ruine, cadavre, trenuri distruse, tancuri zdrobite, tunuri contorsionate. Ploaia crudă de magneziu încins dezvăluie un peisaj dezolant. Orice cotlon și orice crăpătură din pămînt se ivesc ca niște prevestiri ale unei morți violente și rapide. Dîrele de foc par încrustate pe cer dintotdeauna, iar lumina lor cade ca un șuvoi de sînge alb, în care se reflectă ruinele și malurile rîului.

După ce ultima flacără se stinge și stelele strălucesc din nou deasupra noastră, ne ridicăm cu grijă și privim încordați prin întunericul nopții; știm că moartea ne pîndește de după fiecare copac și de după fiecare stîncă.

Tunurile bubuie iarăși. Ecoul exploziilor răsună de-a lungul rîului. Flăcările au sclipiri colorate. Fumul urît mirositor ce se ridică din tancurile care ard capătă o nuanță albăstruie. O mitralieră latră și un șir lung de trasoare zboară de pe un mal al rîului pe celălalt.

Un sunet sfîșietor se deslușește în depărtare. Izbucnesc flăcări și soldații se aruncă la pămînt, ascunzîndu-și fața în iarba umedă.

Lanurile de porumb ard, trosnind puternic, de parcă mii de petarde ar fi fost aruncate în vîlvătaie. Deși iarba e îmbibată de rouă, ne lungim osteniți sub tancuri, cu o singură dorință: să dormim o sută de ani.

Din cele trei companii de tancuri grele, doar cele treizeci și șase de tancuri Tiger, care așteaptă la marginea pădurii, au scăpat din iadul de foc și oțel. Sînt numai funingine, iar vopseaua lor galben-verzuie e crăpată și se cojește.

Majoritatea au rămas fără aripile șenilelor, și blindajul le e boțit și găurit. Șenilele late păstrează urme de carne și sînge. Bucăți

de trupuri omenești și de animale atîrnă de fiecare articulație. Membrii echipajelor s-au obișnuit de mult cu o asemenea priveliște. Mai greu de suportat e mirosul. Ni s-a impregnat în piele și în haine. Bătrînul spune că-l vom purta cu noi toată viața.

Agitate, potîrnichile își iau zborul din calea noastră. Porta și Albert aleargă după ele asemenea unor cîini de vînătoare. Albert renunță primul, dar Porta le urmărește optimist pînă la rîu; acolo nu mai are ce face. Privește lung în urma lor și se linge pe buze de poftă.

— Gîndiți-vă că păsările astea se perindau pe-aici într-o veselie, așteptînd parcă să fie azvîrlite într-o tigaie. Și eu nu le-am văzut la timp, spune el, aproape plîngînd de disperare. Că veni vorba, ați mîncat vreodată „potîrniche în cuib”? întreabă el, plescăind de plăcere. Prinzi patru potîrnichi, le sucești gîtul, le jumulești și le despici pe din două cu un cuțit bine ascuțit. Apoi, tai o ceapă în felii subțiri, iei doi ardei comuniști și două țeline, pe care le tai la fel de fin. Ai absolută nevoie de trei căței de usturoi și de o singură frunză de dafin. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uitați sarea și pătrunjelul! Jumătate din amestecul ăsta trebuie întins într-o tigaie, peste care se pune potîrnichea, cu partea cărnoasă deasupra. Pe urmă, o acoperiți cu restul de verdeață și amestecați totul. Puneți trei linguri de ulei de măsline. În nici un caz să nu fie unt sau ulei de armă. Chestia asta le-ar speria pe potîrnichi atît de tare, încît și-ar lua imediat zborul!

Urmărește cu privirea traiectoria unui obuz, după care continuă.

— Acum, luăm un strop de oțet de tarhon, puțin vin alb, un vîrf de cuțit de piper alb, o linguriță de boia și stoarcem o lămîie pînă la ultima picătură. Amestecul trebuie turnat peste potîrnichile din tigaie. Le trîntim direct pe foc, unde vor sta pînă se frăgezesc. Apoi le dăm de-o parte ca să se răcească. Secretul e că trebuie mîncate reci.

— Of, mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu, geme Bătrînul, scoțînd din buzunar o bucată uscată de pîine. Mi se face o foame de lup numai cînd te ascult!

— Văzîndu-te cum stai acolo și mesteci coaja aia preistorică, zîmbește larg Porta, îmi amintesc de mîncarea marocană numită „pîine de nucă de cocos”. La început, se fură două pîini albe de la un brutar care stă de vorbă cu o muiere, sau, mă rog, face altceva, apoi se ung cu smîntînă, se tăvălesc în făină albă—care poate fi și ea furată de la

același brutar afemeiat—și se prăjesc ușor, la un foc mic de cărbuni. Trebuie servite călduțe, garnisite cu cireșe reci sau caise opărite. Eu, de exemplu, prefer cireșele. Un marocan cultivat mănîncă vreo trei-patru felii înainte să-și scoată nădragii săi largi și să se lase pradă plăcerilor trupești de care se poate bucura în haremul său.

— Încă o vorbă, și te asigur că va fi și ultima, zbiară Barcelona, scoțîndu-și pistolul. Al dracului să fiu dacă nu-ți zbor creierii!

— Tu, Albert, care ai strămoși ce trăiau în sălbăticie, probabil că știi mîncarea aia indiană de-i zice „tăiței dulci”, continuă Porta, ignorînd amenințările lui Barcelona. Am rețeta de la un sălbatic îmblînzit, care avea la Berlin o bucătărie cu mîncăruri pentru canibali.

— Ați văzut ciupercile pe lîngă care am trecut în dimineața asta? se aude din întuneric vocea Micuțului.

— Nu! răcnește Bătrînul, astupîndu-și urechile, și nu vrem să știm nimic despre ele!

— Ciuperci, oftează Porta lingîndu-și buzele. Dacă descoperi din nou locul ăla, putem găti o mîncare chinezească numită „ciuperci cîntătoare”. Am luat rețeta de la un maior chinez, care a vizitat depozitul de muniție al armatei de la Bamberg. Trebuia să-i explic cum funcționează noile cutii explozibile, dar cred că a fost vreo neînțelegere la mijloc, din pricina limbajului, probabil, pentru că tipul s-a trezit azvîrlit în iadul chinezesc după ce a folosit două dintre ele. În orice caz, am avut norocul să fac rost de rețetă înainte să dea el ortu' popii. Este o *pièce de résistance*, mai ales cînd o mănînci cu o porție de carne sau de pește. De asemenea, dă stomacului o senzație de sațietate, pentru că se folosește orez fiert sau...

— Astupați-i gura cu ceva, rage Gregor. Idiotul ăsta ne înnebunește pe toți!

La scurt timp după ivirea zorilor, regimentul pornește la drum. Două sute șaizeci de tancuri, în fruntea cărora se află Tiger-ii grei. În fața noastră se așterne un drum larg și drept. Trecem pe lîngă cîteva unități rusești; soldații ne privesc înmărmuriți. Tancurile noastre intră uruind într-un sat, lăsînd în urmă un nor de praf. Tragem rafale scurte de pușcă-mitralieră în soldații ruși pe care-i zărim din goana tancului.

— Ce dracu' e asta? strigă Porta, oprind Tiger-ul în apropierea unui pod.

Drumul e blocat de animale. Oi, mii și mii de oi. Se îngrămădesc în jurul nostru și se agită atît de tare încît balustrada podului crapă.

În stația radio se aude o voce neliniștită.

— Comandantul companiei către plutonul 2. De ce Dumnezeu te-ai oprit, Beier? Înainte! Mișcați-vă! Mișcați-vă! Haideți odată, lua-v-ar naiba! În nici un caz nu trebuie să vă opriți! Trebuie să vă tot repet?

— Domnule, dar..., încearcă Bătrînul să protesteze.

— Nu vreau să știu nimic, zbiară Löwe isteric. Înainte! Striviți tot ce vă stă în cale! Vreți să vă desenez cum vine treaba? Dacă vă mai opriți o singură dată, vă paște Curtea Marțială! Terminat!

— Batalionul 2! Marș! Marș! ordonă aspru Bătrînul.

— O, nu! mormăie Porta exasperat. Mîncarea asta delicioasă! Știu cum se prepară o mîncare extraordinară din cotlet de miel, cu coniac și cimbru. Îi stimulează pe cei cu stomacul rezistent. Mi s-a spus că mărește și apetitul sexual al bărbaților. Trebuie mîncată, deci, înainte de a merge la bordel!

— Termină cu pălăvrăgeala și pornește odată, mîrîie Bătrînul îmbufnat, coborînd de pe turelă.

— Ce rușine, protestează Porta, dar, mă rog, cum vrei!

Pînă acum, nici unul dintre noi n-am știut că oile și caprele pot țipa. Dar am aflat-o și pe-asta. Strigătele lor se aseamănă cu cele ale unor copii înfricoșați.

Podul și drumul sînt transformate într-un adevărat abator mustind de sînge; pretutindeni, carne și oase strivite. Smocuri de lînă smulsă zboară prin aer, pe măsură ce înaintăm printre animalele bulucite. De abia scăpăm de ele și ajungem din urmă o coloană zgomotoasă de refugiați civili, care au ocupat drumul dintr-o parte în alta.

— *Vino, dulce moarte, vino...*, cîntă Legionarul lîngă stația radio.

— O să-l sugrum pe afurisitul ăla într-o bună zi, mîrîie furios Bătrînul.

— Ce să mai fac acum? întreabă Porta. Mi-e imposibil să-i ocolesc. Alături e o mlaștină. Dacă ajungem acolo, ne scufundăm pînă ne pomenim în ghearele lui Scaraoțchi!

Ca și cum cineva i-ar răspunde la întrebare, prin stația radio se aude: „Înainte! Treceți peste ei! Echipajul care oprește va ajunge în fața Curții Marțiale!”

— Panzer, marș! Plutonul 2, după mine! ordonă Bătrînul.

Lovește cu pumnii în muchia turelei, cu un gest disperat.

Civilii încep să fugă. Se îndreaptă spre mlaștină. Un băiat își aruncă bicicleta în fața tancurilor, într-o încercare disperată și inutilă de a opri un Tiger. Cărucioare cu copii mici, căruțe, invalizi sînt lăsați de izbeliște, să se descurce cum pot.

Cei care scapă din fața șenilelor zornăitoare de oțel se afundă în mîlul mlaștinii. În final, nu li se mai văd decît mîinile crispate, implorînd cu disperare cerul să le vină în ajutor, după care dispar absorbiți de mlaștina verde.

— O adevărată crimă, geme înfiorat Bătrînul.

De pe un drum lateral, apar claxonînd escorte de motocicliști ruși, însoțind o coloană de tractoare care trag după ele baterii antitanc nou-nouțe.

Soldați OGPU, cu automatele la piept, ne fac pe drum semne de oprire. Prea tîrziu își dau seama că e vorba de tancuri inamice, care nu pot fi stăvilite cu nici un preț.

În atașul primei motociclete, se ridică în picioare un comisar care face semne disperate cu mîna, dar se prăbușește ciuruit de trasoare.

— Țintă inamică, drept în față, ordonă scurt Bătrînul. Distanța trei sute cincizeci de metri! Încărcați cu brizante! *Halt*! Foc!

Tractoarele grele de artilerie sînt spulberate.

Vine rîndul bateriilor antitanc. Escortele de motocicliști sînt aruncate de suflu înspre pădure, izbindu-se de trunchiurile copacilor.

Un subofițer OGPU zboară peste turelă, rămîne o clipă agățat de capota motorului, apoi alunecă pe țevile de eșapament încinse; se aude sfîrîit de piele arsă. Grăsimea din trupul său se aprinde și arde cu flăcărui mici, tremurătoare. Duhoarea pătrunde în interiorul tancului, făcîndu-ne greață.

Răsăritul soarelui scaldă într-o lumină veselă, strălucitoare, priveliștea din fața noastră.

Deschidem trapele, inspirăm adînc aerul proaspăt și, o clipă, uităm de război. Un stol de fazani gureși zboară foarte aproape de pămînt.

— Sfîntă Fecioară, exclama Porta, urmărindu-i cu o privire de vulpe lihnită de foame. Dacă am prinde vreo două zburătoare din astea,

v-aș face „fazan à la Hannibal". În afară de păsări, am mai avea nevoie de puțină scorțișoară, o mînă de caise uscate, prune, cireșe, niște șofran, cățel de usturoi și cîteva ciuperci tăiate mărunt. La sfîrșit, se pune un pahar de vin roșu și o linguriță de zahăr. N-ar strica și un os de vițel, dar să aibă neapărat măduvă, fiindcă fazanii sînt cam durdulii în perioada asta.

— N-ai de gînd să încetezi, porc împuțit ce ești? răcnește Bătrînul, aruncînd înspre el un tub gol de obuz.

Un transportor mare de infanterie apare în plină viteză de pe o potecă, se răsucește în jurul axei și se răstoarnă, aruncînd în drum soldații dinăuntru.

Barcelona încearcă să frîneze Tiger-ul în timp ce coboară o pantă, dar tancul de 68 de tone continuă să alunece cu șenilele blocate. Trece printre soldații trîntiți pe drum, transformînd camionul răsturnat într-un morman de tablă contorsionată, și își continuă alunecarea pînă ce se izbește de epava transportorului.

— La dracu', strigă Porta înfricoșat, privind printr-o fantă de observație, tot drumul arde!

— Au tras cu aruncătoare de flăcări, mormăie Bătrînul. S-a zis cu noi.

Tiger-ul lui Barcelona se află deja în mijlocul iadului de flăcări, urmat, la cîțiva metri, de tancul Legionarului. Sute de jeturi din aruncătoarele de flăcări transformă drumul într-un adevărat cuptor. Vopseaua tancurilor se umflă și plesnește. Aerul e atît de încins, încît simțim că ne ard gîtlejurile și plămînii.

— Nu mai văd absolut nimic, tușește Porta, turnîndu-și apă în cap.

— Mișcați-vă! zbiară comandantul campaniei în stația radio. Dacă vă opriți, sînteți pierduți!

Cînd ajungem în mijlocul mării de foc, motorul începe să tușească. Flăcările înghit tot aerul.

— Micșorați viteza, urlă Bătrînul. La viteză mică, nu stîrnim prea mult curent.

— Nu-mi da tu lecții, mîrîie nervos Porta. Tu ai grijă de partea care bubuie și lasă restul hardughiei în seama mea! Aici, mecanicul-șef sînt eu!

Deodată ne pomenim în afara cercului de foc. Fără să ne pese de ceea ce ne-ar putea aștepta, deschidem toate trapele, cu o singură dorință—aer!

— Cel puțin am aflat și noi cum e să fii prăjit, se tînguie Porta răgușit, ștergîndu-se pe față cu niște cîrpe ude.

— Înainte! Cu toată viteza înainte! ordonă agitat comandantul companiei. Nu vă opriți!

Compania a 5-a trece în goană printr-un sat, ignorînd infanteriștii care atacă din case, și își continuă drumul prin nesfîrșitele lanuri de floarea-soarelui.

Intrăm duduind în piața mare a unui tîrg în care soldații ruși, în uniforme de vară, se plimbă agale ca și cum s-ar afla în garnizoană, pe vreme de pace.

În curtea unei case, ce seamănă mai degrabă cu un castel, cîteva grupe fac instrucție. Exersează salutul în timpul marșului. Trec pe lîngă subofițer în pas de gîscă, ridică mîinile în dreptul bonetei și mișcă greoi șoldurile, în stilul caracteristic recruților.

Cu un zăngănit puternic, compania se oprește, iar turelele se rotesc pentru a ne feri de un eventual atac neașteptat.

Rușii se holbează la noi de parcă am fi aterizat de pe altă planetă. Unul dintre soldați continuă să mărșăluiască și să salute, pentru că subofițerul nu i-a dat ordin să se oprească. Dacă nu s-ar fi izbit într-un perete, ar fi fost în stare să mărșăluiască prin toată Rusia, prin China, apoi să intre în Oceanul Pacific și să se înece. Un ofițer cu epoleți lați deschide o fereastră și strigă ceva nedeslușit.

Sîntem aproape la fel de surprinși ca și rușii. Nimeni nu trage nici măcar un glonț. Nu fuge nimeni. Pînă și găinile jumulite stau locului, privindu-ne cu gîturile lungite.

Un grup de ofițeri ruși iese din castel. Tot armamentul ușor e aruncat în mijlocul pieței, la picioarele unui monument ce se înalță spre cer, ca un deget acuzator, în amintirea primului război mondial.

Un general-locotenent rus, comandantul unei formațiuni de tancuri de rezervă, e făcut prizonier, împreună cu întregul Stat Major, de către plutonul 2, fără să se tragă vreun foc de armă.

— Ce dracu' facem cu ei? întreabă Porta îngrijorat. Dacă-și dau seama care-i treaba, or să ne tăbăcească fundurile pînă or să ajungă mai negre decît curul lui Albert!

— Hai să-i împușcăm nițel, propune Micuțul, pe urmă îi lăsăm să fugă, și așa scăpăm de ei. Un general ca ăsta, însoțit de întreg Statul său Major, ne-ar putea aduce multe necazuri!

Înainte ca Bătrînul să ia o hotărîre, *Oberstleutnant* Löwe dă buzna în piață, în fruntea companiei a 5-a.

— De ce dracu' te-ai oprit, Beier? zbiară el prin trapa turelei, pălind de furie. Nu ți-am ordonat să nu oprești? Vrei să-ți petreci restul vieții la Germerscheim?

— Permiteți să raportez, domnule, plutonul 2 a capturat un general, comandant de corp de armată, împreună cu întreg Statul său Major.

— Ce-a făcut? întreabă Löwe, privind pentru prima dată în jurul său.

Trapele se deschid cu zgomot și el țîșnește din turelă, își netezește uniforma pătată de ulei și-și potrivește boneta regulamentar. Îl salută formal pe generalul rus, care-i răspunde rezervat. Urmează strîngeri de mînă și politețuri de circumstanță.

— Ia te uită, bufnește Porta—arătînd înspre ofițerii care s-au adunat pe terasă—ce clică împuțită! Așa sînt toți nemernicii ăștia cu nasturi strălucitori. Pe noi, tîrșeloșii, nu ne bagă nimeni în seamă. Löwe va obține eventual și o decorație, iar noi o să luăm numai șuturi în cur pentru că ne-am oprit din drum!

În scurt timp, Statul Major al companiei pătrunde duduind în piață. *Oberst* Hinka îl salută pe general și Statul său Major și compania pornește din nou la drum cu viteză maximă.

— Unde-or fi vecinii? se miră Porta, după cîteva ore de mers, timp în care n-am întîlnit urmă de rus.

— Ivan a plecat acasă! Cred că s-a săturat de război, spune Micuțul, optimist.

În clipa în care ne oprim pe un deal pentru a verifica nivelul uleiului, avem senzația că pădurea ne înconjură ca un ocean nesfîrșit. Unul din neajunsurile tancului Tiger este faptul că, dacă are puțin ulei, motorul se încinge prea tare și poate lua foc.

Pălăvrăgeala ce se aude în stația radio încetează și ne afundăm în pădurea imensă. Chiar și Porta tace. Ne alimentăm rezervoarele dintr-un depozit rusesc părăsit și mergem mai departe.

Îmi lipesc ochii de inelul de cauciuc de pe vizorul periscopului și

privesc încordat fiecare pîlc de copaci în care ar putea fi camuflat un tun antitanc. Tînjesc după zgomotul unei împușcături; ne-ar putea scoate din starea de încordare pe care ne-a impus-o liniștea asta mormîntală.

Porta forțează la maximum motorul Maybach, croindu-și drum prin gropile de obuz și printre rămășițele vehiculelor distruse. De-a lungul drumului, zac cadavre de soldați și civili—leșuri umflate, pe care mișună milioane de muște mari, albastre. Insectele își iau zborul, alungate de uruitul grăbit al tancurilor Tiger.

Legionarul, care se află în fruntea coloanei, observă, spre norocul întregului pluton, un baraj fortificat de tancuri, apărat de noile tunuri antiaeriene rusești, care printr-o mică reglare pot deveni niște redutabile tunuri antitanc. Ele sînt mortale pentru tancurile Tiger de la trei sute de metri distanță. Obuzele lor pot perfora blindajul nostru frontal, gros de zece centimetri asemenea unui cuțit care pătrunde într-o bucată de unt.

Bătrînul ne ordonă să oprim și privește prin binoclu spre bateria ce ne stă în cale.

— Ne este cu neputință să mai avansăm, raportează el în stația radio.

— Îndreptați-vă spre cotul rîului și luați-o pe-acolo, vine scurt ordinul.

Trecem prin pădure, unde ne iese în cale un lac, aproape la fel de lat ca o mare.

— Ferecați trapele, ordonă Bătrînul. Înălțați tubul pentru aer!

Tancurile intră încolonate în lac. Acestea se pot scufunda pînă la patru metri sub nivelul apei, dar întotdeauna ne cuprinde panica atunci cînd ajungem în lacuri total necunoscute. Se știe că tancurile pot rămîne înțepenite și pot fi înghițite cu totul de mîl. Dacă un tanc e scos iarăși la suprafață, membrii echipajului sînt deja morți prin asfixiere.

— Drace, lacul ăsta pare foarte ud, pufnește Porta, ridicînd înfiorat din umeri.

— Ia fii atent! Sînt o mulțime de scrumbii, zbiară Micuțul uimit, privind prin vizorul periscopului.

— Dacă am opri puțin, sugerează Porta, am putea culege niște scoici. V-aș găti „scoici à la normande”. Am face rost și de cîteva cepe mari, le-am tăia mărunt și le-am amesteca cu pătrunjel și țelină...

Bătrînul înșfacă pistolul și-l proptește în ceafa lui Porta.

— Un singur cuvînt despre mîncare și o să-ți împrăștii creierul ăsta berlinez pe toți pereții!

— Mă tem că n-ai să fii niciodată un gurmand, oftează Porta disprețuitor. Îmi amintești de *Herr* Kamphalter, care locuia în parcul cu trandafiri de lîngă Padeborn...

— Gura, se răstește Bătrînul, înfuriat.

E întrerupt însă de un trosnet care ne asurzește pe toți.

Sîntem proiectați peste instrumentele de bord și ne izbim de blindajul din oțel.

— Ce-a fost asta? întreabă șocat Bătrînul, ștergîndu-și sîngele de pe frunte; s-a lovit cu capul de marginea turelei.

— Ne-a ieșit în cale un bolovan ateu și comunist, răspunde Porta, sorbind prelung din sticla cu apă.

— Nu puteai să-l ocolești? întreabă Bătrînul nervos. Doar știi că muchia asta nu-i așa de moale ca balega de vacă!

— Încearcă să nu mai faci în pantalonii pe care ți i-a dat Adolf, spune Porta pe un ton confidențial, în vreme ce întoarce tancul, împrăștiind atît de mult noroi încît nu mai vedem nimic.

Mergem în paralel cu stînca de care ne-am izbit și, după multă vreme, descoperim un loc destul de mare pe unde ar putea încăpea Tiger-ul. În sfîrșit, simțim că șenilele calcă pe pămînt solid; ajungem pe uscat, lăsînd în urmă bateria antitanc.

O companie de T-34 este aliniată lîngă intersecția a patru drumuri cu șoseaua principală care duce spre Harkov. Deschidem foc asupra lor de la cincisprezece metri. Tancurile sînt cuprinse de flăcări și noi trecem chiar pe lîngă ele.

Cîteva escadrile de bombardiere rusești se năpustesc în picaj asupra noastră, dar bombele lor explodează în stepă și în pădure, cu un plesnet înfundat, neprovocîndu-ne pagube. Înaintăm fără opreliști și zărim sclipirile argintii ale unui rîu. Bărci răsturnate și cadavre umflate plutesc pe suprafața apei, de la un mal la celălalt; stoluri întregi de păsări le privesc uluite.

Obuzele cad în urma noastră, aruncînd în aer pămînt și trunchiuri retezate de copaci.

— Plutonul 2 la rîu, raportează Bătrînul în stația radio.

— Traversați! vine brusc ordinul.

— Plutonul 2, după mine, ordonă Bătrînul, indicîndu-ne podul.

Două bombardiere rusești de vînătoare zboară razant cu vîrfurile copacilor. Răscolesc drumul cu tunul lor automat. Un puhoi de soldați sovietici vine dinspre datchele[3] din spatele zidurilor arse ale colhozurilor. O turmă de porci înspăimîntați aleargă în fața lor guițînd, apoi se întoarce și năvălește direct în mijlocul vîlvătăilor. Soldații și civilii își ridică brațele în semn că nu sînt înarmați. Resemnați, pășesc prin noroiul pînă la genunchi, coboară dealul și se îndreaptă spre noi în grup compact. Cei din față încetinesc pasul, dar sînt împinși de cei din urmă. Se așază în jurul tancurilor și privesc prin fantele de observație, așteptînd încordați să vadă ce va fi cu ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să facem cu mulțimea asta din jurul nostru? întreabă Bătrînul.

Cu toții au aerul unor oameni înfrînți.

— Sînt neînarmați, spune hotărît Heide, jucîndu-se nervos cu mitraliera de pe botul tancului.

— Putem fi siguri? bombăne Porta neîncrezător.

— Ce dracu' să fac cu toată gloata? întreabă Barcelona, agitat, prin stația radio. Sînt atît de mulți încît, dacă și-ar pune mintea, ar putea lua tancurile la spinare și ar pleca cu ele!

— Să ne păstrăm calmul, ordonă Bătrînul. Înainte de toate, trebuie să-i ținem cît mai departe de vehicule! O singură mină magnetică, și ne-au făcut felul.

— Rahați împuțiți! Gunoaie! mormăie enervat Heide, lezat în onoarea sa de soldat. În Uniunea Sovietică, e caz de înaltă trădare dacă te predai!

— Da, se pare că indivizii ăștia n-au acceptat una dintre cele mai însemnate îndatoriri ale soldatului. Moartea pentru *Vaterland* este nobilă și înălțătoare, rînjește Porta batjocoritor.

— *Dulce et decorum est pro patria mori*[4], citează Heide semeț.

[3] DATCHA: casă rusească de țară, folosită în general drept casă de vacanță. *(n. trad.)*

[4] *(lat.) Este dulce și frumos să mori pentru patrie*: vers din Odele lui Horațiu. *(n. trad.)*

Una din învechitele „rîșnițe” rusești planează la mică distanță deasupra soldaților care s-au predat. Zboară atît de aproape încît se vede pilotul făcîndu-le semne amenințătoare cu pumnul. Apoi avionul se înalță, micșorîndu-se treptat; în curînd ajunge de dimensiunea unei insecte. Cîteva minute mai tîrziu, distingem un uruit îndepărtat, după care o salvă de obuze explodează în mijlocul mulțimii de oameni, aruncînd o bună parte dintre ei în apele rîului.

Un grup de tancuri KW-2 și T-34 trece prin lanurile de floarea-soarelui în formație desfășurată în „vîrf de lance”. Mitralierele lor scuipă rafale lungi de gloanțe în mulțimea de oameni. Tunurile bubuie. Din pămînt țîșnesc flăcări. Plouă, pur și simplu, cu bucăți sfîrtecate de trupuri umane.

— Hai să-i distrugem odată pe nemernicii ăștia, rage furios Porta. Rahați ticăloși!

— Plutonul 2! Toate vehiculele. Foc de voie! ordonă aspru Bătrînul.

— Obuz perforant, comand eu, și culata se închide. Obuzul lovește cel mai apropiat KW-2, sfărîmîndu-i turela.

— *Vino, dulce moarte, vino...*, fredonează Legionarul în stația radio.

Un Panzer-3 explodează în mii de bucăți. Două Panzer-4 au aceeași soartă. Comandanții tancurilor T-34 sînt destul de inspirați să-și concentreze focul asupra tancurilor ușoare, care sînt vulnerabile de la o distanță mai mare.

Un fum dens și înecăcios pătrunde în tancul nostru. sîntem acoperiți cu totul de funingine; doar dinții și ochii nu ni s-au înnegrit.

Din ce în ce mai multe tancuri trec printre oamenii cuprinși de panică, strivindu-i pe unii sub șenile. Războiul s-a transformat într-o orgie apocaliptică și omenirea a căzut pradă unei farse. Muniția explodează în vehiculele arzînde; turele grele de zeci de tone sînt aruncate în aer și cad pe pămînt cu un zgomot violent.

Avioane blindate apar pe cer și aruncă rachete asupra tancurilor ce dansează sarabanda morții, jos, pe pămînt. În urma avioanelor blindate vin avioanele de vînătoare Me-110 și Yak-urile. Bombardierele în picaj și avioanele blindate dispar grăbite. Multe dintre ele nu reușesc să scape și se prăbușesc, explodînd printre tancuri.

În scurt timp, toți cei care se adunaseră în jurul tancului Tiger au

fost preschimbați într-o masă diformă și însîngerată, stîlciți de obuze și de șenilele tancurilor.

— Turela ora trei. T-34! ordonă încet Bătrînul. Rotesc fulgerător turela și iau linia de ochire pe T-34. Văd limpede cum obuzul pătrunde într-una din laturi, dar, spre uimirea noastră, monstrul își continuă drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Tun încărcat. Gata, spune mașinal Micuțul, avînd deja pregătit următorul obuz perforant cu vîrful negru. Oțelul se ciocnește de oțel. Zăngăne și trosnește. Fumul se înalță împrejurul nostru, iar interiorul tancului devine un adevărat iad.

Un alt obuz lovește T-34-ul. O limbă lungă de flăcări se înalță din turelă. Trei din cei patru membri ai echipajului sar de pe tanc și se adăpostesc în spatele lui. Uniforma unuia dintre ei arde.

Heide trimite o rafală lungă de trasoare, dar tirul este prea scurt. Încep să alerge, și gloanțele mușcă pămîntul în spatele lor.

— Încetează, izbucnește violent Bătrînul. Să nu fim mai ucigași decît trebuie!

Flăcări sîngerii se ivesc din trapele T-34-ului și un fum negru, înecăcios, se ridică spre cerul senin. Privim îngroziți cum pornește din nou și se îndreaptă spre noi uruind, cu o viteză din ce în ce mai mare.

Răsucesc turela prin comandă manuală și trimit trei obuze brizante către tancul care se apropie, dar fără să-l nimeresc.

— Cretinul ăla s-a săturat de viață? zbiară Porta, forțînd cei șapte sute de cai putere ai motorului pînă la ultima fărîmă de energie, astfel încît Tiger-ul pare să cabreze, și saltă pe șenile. Cu un urlet. Porta îl îndreaptă spre T-34, pentru a se ciocni cu el.

— Stop! strigă Bătrînul. Ai luat-o razna și tu?

— Vezi-ți de treabă, mîrîie Porta, ca un lup turbat. Asta e o chestie de orgoliu între un conductor de tanc german și unul rus. Coboară și mergi pe jos dacă ți-e frică. O să-i arăt eu handicapatului de unde-și lua Moise berea!

Niciodată n-am luat linia de ochire atît de repede. Obuzul țîșnește din țeava tunului cu trei mii cinci sute de metri pe secundă și atinge marginea turelei T-34-ului. Scîntei și schije de oțel zboară ca niște viespi întărîtate, dar obuzul perforant de 88 mm ricoșează vertical. Ca o uriașă minge de vîlvătăi, T-34-ul continuă să se îndrepte spre noi.

— E nebun, răcnește Heide, ghemuindu-se sub stația radio, sau e chiar diavolul în persoană!

Cu un trosnet violent, T-34-ul ne izbește tancul. În cîteva clipe, ne trezim învăluiți într-o perdea de flăcări și fum dens, negru.

— Înapoi! Înapoi! urlă *Oberstleutnant* Löwe în laringofon. Ați înnebunit?

Pentru o clipă, pare că bătălia s-a oprit să urmărească confruntarea dementă dintre conductorul fanatic al tancului rusesc, cuprins de flăcări, și cel al tancului nostru. Avem senzația că toți cei ce se află pe cîmpul de luptă își țin răsuflarea. Muniția din T-34 poate exploda în orice secundă, dezlănțuind o reacție în lanț de proporții catastrofale.

Porta încearcă să smulgă Tiger-ul din încleștarea mortală a tancului inamic, dar acesta pare înlănțuit de noi. Ne urmărește.

— S-o ștergem înainte să-i explodeze muniția și motorina, strigă Heide terorizat, deschizînd trapa.

— Închideți trapele! ordonă tăios Bătrînul. Nimeni nu părăsește bordul fără ordinul meu.

— Ce dracu' se întîmplă? întreabă preocupat Micuțul, lipindu-și ochii de vizor.

— Mai tacă-ți fleanca! rînjește Porta. sîntem gata să facem o călătorie la ceruri, împreună cu unul din ticăloșii vecinului.

Ne îneacă fumul și sîntem cuprinși de accese violente de tuse. Căldura e insuportabilă. Flăcările aruncă prin fantele de observație o lumină ce pîlpîie fantomatic.

Porta înjură amarnic, încercînd cu disperare să răsucească Tiger-ul.

Sîntem însă încleștați fără scăpare. Metalul contorsionat geme și cedează.

— Trimite-le o boabă, pentru numele lui Dumnezeu, zbiară Porta furios. Aruncă-l de pe fața pămîntului pe idiotul ăla comunist!

— Nu pot, bîigui eu, la capătul răbdării. Rahatul ăsta de tun trage pe deasupra lor!

— Încearcă și-așa! rage Porta. Șocul și suflul l-ar putea termina pe avortonul ăsta.

— Obuz „S"! ordonă Bătrînul. Flacăra de la gura țevii ar trebui să-i ardă hainele dementului de colo.

Proiectilul țîșnește din gura țevii cu un zgomot asurzitor, care nu pare totuși să-l impresioneze pe conductorul sinucigaș din T-34. Se încăpățînează să forțeze tancul cuprins de flăcări.

Limbile de foc mușcă Tiger-ul.

— Ăsta gîndește cu curul! zbiară Porta cînd vede burta imensului T-34 înălțîndu-se în fața fantei de observație. Nu se poate să-l luăm cu noi.

— Drace, îmi sfărîmă tunul, urlu îngrozit, în timp ce gura tunului e zdrobită cu un zgomot de metal contorsionat.

— S-a terminat și cu tunul, spune Porta, apăsînd pedala de accelerație cu atîta forță încît motorul începe să tușească.

Tiger-ul năvălește atît de fioros, încît tancul T-34 bate în retragere. Ne croim drum înainte și înapoi. Parcă ar exploda însuși pămîntul. O perdea de flăcări ne acoperă, iar suflul ne smulge tot aerul din plămîni. Cablurile, radioul, toate instrumentele, muniția ne zboară pe deasupra capului. Uleiul și benzina se revarsă cu iuțeală din recipientele sparte. Totul arată ca și cum ar fi trecut pe acolo zece diavoli dezlănțuiți.

Sînt înțepenit între scaunul conductorului și închizătorul tunului. Micuțul mă eliberează cu o rangă. Zac pe podea, gîtuit de spaimă, în timp ce inima încearcă să-mi sară din piept. Bătrînul îmi aruncă un extinctor. Începem toți cinci să împrăștiem spuma peste flăcările ce valsează ca niște fulgere în interiorul tancului.

— Înapoi! ordonă Bătrînul.

— Adică, afară și puneți umărul, răspunde Porta laconic. Motorul e sfărîmat.

— Ce-i cu radioul? întreabă Bătrînul.

— E țăndări, mormăie bosumflat Heide.

— La dracu'! înjură Bătrînul. Poți să pui puțin la punct motorul ăla ca să ne tîrîm înapoi?

— De ce nu, răspunde Porta înfumurat, dar, în conformitate cu Regulamentul Armatei, nu-mi e permis! Reparațiile capitale la tancurile Tiger trebuie efectuate numai de către personalul tehnic al armatei!

— Nu putem rămîne aici, izbucnește Bătrînul.

— Nu, zău? E destulă liniște și acum toți vampirii ăia nenorociți au tulit-o în altă parte să muște beregăți, rînjește Micuțul, privind în jurul său cu un aer satisfăcut.

— Fii atent, Porta, spune Bătrînul, încercînd să fie diplomat. Poți să repari motorul, dacă vrei. Nu-i stricat chiar așa de rău. Noi o să te ajutăm și-ți vom da tot ce ai nevoie ca să restabilești rahatul ăsta.

— Eu nu mă abat de la Regulamentul Armatei, spune Porta cu încăpățînare, apucînd partea sa dintr-un cîrnat care circulă din mînă-n mînă. Nu mi-e permis decît să schimb bujiile și uleiul. Cît despre cilindru, Joseph Porta, *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, nu se va atinge de el. Orice tip cu scaun la cap ar face la fel.

— Dar e interzis să lași tancul aici! zbiară Bătrînul disperat.

— Atunci aruncă-l în aer, sugerează Porta. Doar pentru asta ni se pune încărcătură explozibilă în turelă[5].

— Știi al dracului de bine, se răstește Bătrînul, roșu ca un curcan, că vehiculul nu poate fi distrus decît dacă e complet stricat și nu mai poate fi dus înapoi.

Porta se întinde cît e de lung și-și aprinde o țigară, fără să țină cont de pericolul unui incendiu din pricina motorinei ce băltește peste tot.

— Treziți-mă cînd apare un remorcher care să ne poată căra.

— Închide pliscul, strigă furios Micuțul. Haideți să vedem ce are motorul. Toată lumea afară!

Porta se plimbă fără grijă prin tanc, cîntînd domol:

Es geht alles vorüber
Es geht alles vorbei...

Puțin mai tîrziu, se lungește pe iarbă, alături de Bătrînul.

— Cred că jumătate din șenilă a ajuns la Moscova pînă acum. Două din cele patru roți au zburat la dracu', iar tunul se leagănă ca un mădular bleg.

— Pe toți dracii, înjură Bătrînul cu sete. Dacă distrugem tancul, o să fim duși în fața Curții Marțiale. Unul din voi trebuie să plece după un vehicul de salvare.

— Am eu o idee, cotcodăcește Micuțul, ridicînd mîna. Nici chiar un psihopat ticălos nu s-ar fi gîndit la ceva mai bun!

[5] Dispozitiv de siguranță cu caracteristici tehnice secrete pentru autodistrugerea vehiculelor, evitîndu-se astfel ca acestea să cadă în mîna inamicului. *(n. trad.)*

— Sfîntă Născătoare, suspină Porta. Tu și ideile tale! Mereu ne alegem cu pielea tăbăcită din cauza lor.

— S-auzim, ordonă Bătrînul, dornic să accepte orice plan, oricît de nebunesc, numai să scăpăm din locurile astea.

— Acolo, după stejarii ăia înalți, explică Micuțul, e o rablă de tanc T-34/85. Tîmpiții dinăuntru sînt morți de frică și trag cu ochiul prin fanta de observație ca niște șefi de trib indian pe cîmpul de luptă. Ce-ar fi să dăm o fugă și să le propunem să ne arunce tancul în aer? După ce o să fie terminat complet, nimeni nu va mai putea pretinde că l-am abandonat.

— Nici nu vreau să mă gîndesc la așa ceva, protestează Heide șocat. Ăsta ar fi cel mai mare act de sabotaj. Vei plăti cu capul, Micuțule. Ești complet cretin!

— Julius, cel prost ca o balegă! face Micuțul batjocoritor. Dacă *Führerul* tău are tot atîta gunoi în cap ca și tine, atunci ne îndreptăm spre cea mai mare înfrîngere din istoria lumii!

— Nu e chiar așa tîmpită ideea, face Bătrînul îngîndurat, privind cum din T-34 se ițește pe marginea turelei un cap cu o cască din piele.

— Nu trebuie decît să fîlfîi steagul alb, spune Micuțul optimist, ca să le intre bine în tărtăcuță că nu vrem decît să stăm puțin de vorbă cu ei.

— În general, pare o nebunie, spune Bătrînul, dar e totuși o șansă. Ăia patru vor primi o medalie pentru distrugerea unui Tiger, iar noi scăpăm de Curtea Marțială. Dar de ce dracu' n-au tras în noi pînă acum?

— Păi e limpede, rînjește larg Porta. Le-au dispărut șenilele, exact ca și nouă. Nu se pot mișca. Și nici tunurile noastre stricate nu le pot vedea din cotlonul lor. Dacă nu ne nimeresc cu primul obuz, le e teamă că o să-i facem fărîme înainte de a se scărpina în fund.

— La dracu' cu toate astea! cedează Bătrînul. Hai să încercăm!

Micuțul flutură plin de entuziasm steagul alb. În scurt timp, din trapa turelei T-34-ului se ivește încet un alt steag alb.

— Fir-aș al naibii! strigă Bătrînul uimit. Vor să se joace cu noi!

— Mă simt penibil, ca un cîine de jidan care miroase un arab în cur, protestează Heide cu obidă. Nu trebuie să stai de vorbă cu *Untermenschen*. Trebuie să-i distrugi. Așa a spus chiar *Führerul*.

— Du-te și bocește după un copac, îl povățuiește Micuțul cu dispreț, fluturînd și mai entuziast steagul alb.

— Dați încoace ce-a mai rămas din coniac și din cîrnați, pretinde Porta, practic. O să mă duc să le pun cutia sub nas. Continuă să fluturi steagul, Micuțule. Și fără prostii, Julius!

Porta pornește cu coniacul și cîrnații la subsuoară înspre tancul T-34 verde, ascuns pe jumătate între stejari.

Un sergent înalt și slab, cu o barbă mare, roșie, sare din T-34 și se apropie precaut de Porta.

Soarele sclipește pe lentilele binoclului îndreptat către noi și trimite înapoi licăririle propriilor noastre binocluri ațintite spre T-34. Porta și roșcovanul se întîlnesc la jumătatea drumului. Ezitînd, își dau mîna cu suspiciune reținută. Porta îi oferă sticlă de coniac și taie o bucată de cîrnat. Sergentul scoate din buzunar o sticlă de votcă. Fac schimb de sticle. După cîteva înghițituri strașnice, ajung să se îmbrățișeze și să se pupe pe obraji. După ce mai trag cîte-o dușcă din sticle, se îndreaptă spre noi, rîzînd cu poftă.

— Pacea a devenit acum realitate, rînjește Micuțul triumfător. Mă doare în cur de spurcăciunea asta de război mondial!

— Sergent Grigorii Poleșaiev, din Brigada Blindată de Gardă, îl prezintă Porta cu un gest larg, făcîndu-l aproape să se prăbușească.

Îl salutăm reținuți pe sergentul cu favoriți stufoși și ochi negri, care arată ca dracul în persoană.

Porta îi explică modul de funcționare a tancului, fără să-i ascundă nimic. Totul e verificat. Rusul cu înfățișare de sălbatic își arată admirația fățișă pentru echipamentul nostru și admite că-i pare rău că nemții nu sînt ruși.

— Cu o mașinărie ca asta, noi am fi ajuns pînă acum și la Paris, și la Londra, declară el.

În scurt timp, ni se alătură și ceilalți trei membri ai echipajului din T-34. Ne așezăm pe miriștea arsă, împărțim tot ce avem și vorbim despre vremurile de pace și despre femei. Porta le explică cum ar trebui preparată omleta cu caviar și stridiile cu șampanie.

I-am părăsit în zorii zilei, după ce am urmărit din adăpostul tancului T-34 cum a fost distrus Tiger-ul.

L-au căptușit cu cinci proiectile pînă să ia foc. Apoi, i-am ajutat să repare șenilele stricate ale tancului lor.

Dasfidania!, ne strigă ei în timp ce dispărem printre copaci. Cînd ne afundăm în pădure, auzim răgetul motorului Otto. Zgomotul lui se stinge treptat în depărtare.

— Să sperăm că nu vor da peste vreo arătare de neamț care să le găurească fundul, spune Porta.

Ne așezăm pe un trunchi de copac și privim visători peste întinderea lacului. Heide e morocănos și refuză să vorbească cu noi.

Sfîrșitul Volumului XIII

